ΕΜΜ. Γ. ΤΑΒΑΝΤΖΟΥ

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ

1900

Παναγιώτης Δ. Σαρρῆ

καὶ Ἐλένη Π. Σαρρῆ

Βοσόσουλος

Δ[illegible] Βοσόσουλος

Τῷ Πανοσιολογιωτάτῳ Ἀρχ. Ἐφ. Διευθυντῇ
τῆς Ὀνβασσαδοπουλείου Σχ.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΟΥ

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ
1900

1405

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἀδείᾳ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας
ὑπ' ἀριθμὸν 507 καὶ ἡμερομ. Τεσρίν σανὶ 20 (1815)

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1899

Τύποις Γ. Δ. Γεωργοπούλου Κουρσουμλῆ Χὰν ἀριθ. 3

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον θὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ποιήσαντος.

Δευξεν

Evangelia Κ. Μιλτιάδη

Δεγογλη Κυλογλου sch Π.Ο 24/1

2405

Τῷ ζακεσ. Π. Ερεθ.

Τῇ 5 Μαρτίου 1908

Ἀντίγραφον

Τῇ 7 Μαρτίου

Ἡμέρᾳ Παρα-

σκευῇ 1908.

ΤΩΙ ΦΙΛΤΩΙ ΜΟΙ

ΚΥΡΙΩΙ ΚΥΡΙΩΙ

ΜΙΛΤΙΑΔΗ, Ι. ΠΟΛΕΜΙΔΗ,

ΦΙΛΙΚΟΝ ΕΝΘΥΜΙΟΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Τοῖς φιλομούσοις ἀναγνώσταις

Ἡ παρὰ τοῦ σεβαστοῦ δημοσίου εὐμενὴς ὑποδοχὴ τοῦ περυσινοῦ ἡμερολογίου, ὅπερ ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ φίλου κ. Σ. Ι. Μερσίνογλου ἐξεδώκαμεν, παρέχει ἡμῖν τὸ θάρρος ἵνα καὶ ἐφέτος προβῶμεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ μετὰ χεῖρας **Ἡμερολογίου,** ὅπερ πρὸς τῇ προσθήκῃ δύο τυπογραφικῶν φύλλων προσεπαθήσαμεν ὅπως καταστήσωμεν ὅσον οἷόν τε πληρέστερον καὶ τελειότερον τοῦ περυσινοῦ, ἐπαξίως ἀνταποκρινόμενον εἴς τε τοὺς διακαεῖς ἡμῶν πόθους καὶ τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις τοῦ σεβαστοῦ δημοσίου καὶ ἅμα καθιστάμενον πιστὸν τῷ ἀναγνώστῃ τὸ ἀληθὲς ἐντρύφημα τέρψεως ἅμα καὶ διδασκαλίας.

Διὰ πᾶν δὲ τυχὸν ἀβλέπτημα παρεισφρῆσαν εἰς τὴν καθ' ὅλου ἐπεξεργασίαν τοῦ παρόντος ἔργου, ἐπικαλούμεθα τὴν εὐμενῆ καὶ ἐπιεικῆ κρίσιν τῶν φιλομούσων καὶ φιλοκάλων ἀναγνωστῶν, περὶ ἧς ἄλλως τε οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν, ἅτε γινωσκόντων καλῶς τὰς δυσχερείας, εἰς ἃς ὑποβάλλονται οἱ ἀποδυόμενοι διὰ συνδρομῶν εἰς ἔκδοσιν τοιούτων ἔργων.

Καθῆκον δὲ ἀπαραίτητον ἡγούμεθα ὅπως ἀπονείμωμεν τὰς ἀπείρους καὶ θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας τοῖς ἐλλογίμοις κυρίοις, οἵτινες πάνυ εὐγενῶς καὶ προθύμως εὐηρεστήθησαν νὰ κοσμήσωσι τὸ παρὸν ταπεινὸν ἡμῶν ἔργον διὰ τῆς πολυτίμου συμβολῆς καὶ πνευμα-

τικῆς αὐτῶν συμπράξεως. Ὡσαύτως δὲ ὀφείλομεν χάριτας πᾶσι τοῖς πάνυ εὐγενῶς ἀναλαβοῦσι τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ ἐν γένει τοῖς καθ' οἱονδήποτε τρόπον συντελέσασιν εἰς εὐόδωσιν τοῦ παρόντος **Ἡμερολογίου τοῦ 1900**, ὅπερ εὐχόμεθα πᾶσι τοῖς φιλοκάλοις καὶ φιλομούσοις ἀναγνώσταις αἴσιον καὶ πάροχον παντὸς ἀγαθοῦ καὶ καταθυμίου.

Ἐν τῷ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως μεσοῦντος Δεκεμβρίου 1899

Ἐμμ. Τ. Ταβανιώτης.

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΣΕΚΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1900

Ἰνδικτιῶνος	13	Λατίνων Πάσχα Ἀπριλίου	2
Ἡλίου Κύκλοι	16	Τὸ Ἅγιον Πάσχα Ἀπριλ.	9
Σελήνης Κύκλοι	17	Ἡ Ἀνάληψις Μαΐου	18
Σελήνης Θεμέλιον	12	Ἡ Πεντηκοστὴ Μαΐου	28
Κρεωφαγίας ἡμέραι	51	Κυ. τῶν Ἁγ. Πάντων Ἰουν.	4
Τὸ Τριῴδιον ἄρχ. Ἰανουαρ.	30	Ἡ νηστ. τῶν Ἁγ. Ἀπ. ἡμ.	24
Ἡ Ἀπόκρεω Φεβρουαρίου	13	Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμ. Πέμπτῃ	
Ὁ Εὐαγγ. τῷ Σαββ. τῆς ἑ. ἑβδ.		Παραμ. τῶν Χριστουγ. ἡμ. Κυρ.	
Νομικὸν Φάσκα Ἀπριλίου	5		

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1900

Τὸ Ἔαρ	ἄρχεται τὴν	8)21	Μαρτίου	εἰς τὰς ὥρ.	3 λ. 35 π. μ.
Τὸ θέρος	»	8)21	Ἰουνίου	» »	11 » 36 μ. μ.
Τὸ Φθιν.	»	10)23	Σεπτ.	» »	2 » 16 » »
Ὁ Χειμὼν	»	9)21	Δεκεμ.	» »	9 » π. μ.

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1900

Τῷ 1900 θὰ συμβῶσιν αἱ ἑξῆς ἐκλείψεις·

1) Τῇ 15)28 Μαΐου — Ὁλικὴ ἔκλειψις Ἡλίου ὁρατὴ ἐξ Αἰγύπτου, Βαρβαρίας, Ἱσπανίας, Ἐν Κωνστ)πόλει θὰ ἦναι μερική, διότι θὰ καλυφθῶσι τὰ 0,675 τῆς ἡλιακῆς διαμέτρου. Ἔναρξις 5 ὥρ. 17 λ. μ. μ.—Μεγίστη φάσις 6 ὥρ. 11 λ. — Τέλος 6 ὥρ. 59 λ. μ. μ.

2) Τῇ 31)13 Ἰουνίου. — Ἀσήμαντος μερικὴ ἔκλειψις τῆς σελήνης, ἀόρατος ἐκ Κων)πόλεως.

3) Τῇ 9)22 Νοεμβρίου. — Δακτυλιοειδὴς ἔκλειψις ἡλίου ὁρατὴ ἐξ Αὐστραλίας καὶ Ἀφρικῆς.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΙ

	Ἔτη
Ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου κατὰ τοὺς Ο'.	7408
» » » » κατὰ τοὺς Λατίνους	5904
» » » » κατὰ τοὺς Ἑβραίους	5660
» » ἱδρύσεως τῶν Ὀλυμπιάδων	2676
» » κτίσεως Ρώμης	2653
» » κτίσεως τῆς Κωνστ)πόλεως	1573
» » γεννήσεως τοῦ Μωάμεθ	1322
» » ἁλώσεως τῆς Κ)λεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β'.	447
» » ἐνθρονίσεως τοῦ Σουλτὰν Ἀπτοὺλ Χαμὴτ τοῦ Β.'	24

ΕΟΡΤΑΙ ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΚΑΙ

α'. Θρησκευτικαί

Χιρκάϊ-σερίφ *Ραμαζὰν 15* (Ἰανουαρίου 3).
Λεϊλέϊ-οὺλ-κάδρ (καθδηργαιτζεσί, Ραμαζὰν 27(15 Ἰαναρ.)
Βαϊράμι, *Σεβάλ 1-3* (19-21 Ἰανουαρίου).
Κουρπὰν-βαϊράμι, *Ζιλχιτζὲ 10* (Μαρτίου 30).
Μουχαρρὲμ, (νέον ἔτος 1318) 1 Ἀπριλίου 18).
Μεβλοὺτ (γέννησις τοῦ Μωάμεθ, (28 Ἰουνίου.)
Θῦτς-ἀϊλάρ, *Ρετζὲπ 1* (12 Ὀκτωμβρίου).
Λεϊλέϊ-μιράτζι-σερίφ, *Ρετζὲπ* 27 (7 Νοεμβρίου).
Λεϊλέϊ-μπεράτ, *Σαμπὰν* 15 (25 Νοεμβρίου).
Ραμαζὰν-ι-σερίφ, Δεκεμβρίου 10

β'. Αὐτοκρατορικαί.

Βελαδδὲτ-ι-Χουμαγιοὺν, Τὰ γεννέθλια (1842) τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ ΧΑΝ τοῦ Β'. Νοεμβρίου. 26

Τζουλούς-ι-Χουμαγιοὺν, Ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασις 1876).τῆς Α. Α. Μ τοῦ ΣουλτάνουΑὐγούστου 19

Ἑορταί.

Καθ' ἃς κλείουσι τὸ Χρηματιστήριον καὶ πάντα τὰ Τραπεζιτικὰ Καταστήματα.

Τὰ γενέθλια τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτὰν Ἀπτοὺλ Χαμὴτ Χὰν τοῦ Β'.

Ἡ εἰς τὸν θρόνον *ἀνάβασις* Αὐτοῦ.

Τὸ Νέον ἔτος κατ' Ὀρθοδόξους καὶ Λατίνους.

Τὰ Θεοφάνεια κατ' Ὀρθοδόξους.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Σεκὲρ Βαϊράμ.

Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ κατ' Ὀρθοδόξους.

Ἡ *Μ. Πέμπτη* καὶ *ἡ Μ. Παρασκευὴ* κατ' Ὀρθοδόξους καὶ Λατίνους.

Ἡ *δευτέρα ἡμέρα* τοῦ *Πάσχα* κατ' Ὀρθοδόξους καὶ Λατίνους.

Τῆς Ἀναλήψεως κατ' Ὀρθοδόξους καὶ Λατίνους.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Κουρπὰν Βαϊράμ.

Τῆς Ἁγίας Τριάδος κατ' Ὀρθοδόξους καὶ Λατίνους.

Γρηγορίου τοῦ *Φωτιστοῦ* κατ' Ἀρμενίους. 24 Ἰουνίου.

Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κατ' Ὀρθοδόξους καὶ Λατίνους.

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς *Σκηνοπηγίας* τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Τῶν ἁγίων Πάντων κατὰ Λατίνους.

Τῶν Χριστουγέννων κατ' Ὀρθοδόξους καὶ Λατίνους.

ΣΕΛΗΝΟΔΡΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1900

Ν.	Π.	ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
15	3	Πανσέληνος
24	12	Σελ. τελευτ. 4ον
31	19	Νέα Σελήνη
6	25	Σελ. Πρῶτον 4ον
		ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
14	2	*Πανσέληνος*
22	10	Σελ. τελευτ. 4ον
1	17	Νέα Σελήνη
8	24	Σελ. Πρῶτον 4ον
		ΜΑΡΤΙΟΣ
16	3	Πανσέληνος
24	11	Σελ. τελευτ. 4ον
30	17	Νέα Σελήνη
6	24	Σελ. Πρῶτον 4ον
		ΑΠΡΙΛΙΟΣ
15	2	Πανσέληνος
22	9	Σελ. τελευτ. 4ον
29	16	Νέα Σελήνη
6	23	Σελ. Πρῶτον 4ον
		ΜΑΙΟΣ
14	1	Πανσέληνος
21	8	Σελ. τελευτ. 4ον
28	15	Νέα Σελήνη
5	23	Σελ. Πρῶτον 4ον
13	31	Πανσέληνος
		ΙΟΥΝΙΟΣ
20	7	Σελ. τελευτ. 4ον
27	14	Νέα Σελήνη
5	22	Σελήνης Πρῶτον 4ον
12	29	Πανσέληνος

Ν	Π	ΙΟΥΛΙΟΣ
19	6	Σελ. τελευτ. 4ον
26	13	Νέα Σελήνη
3	21	Σελ. Πρῶτον 4ον
10	28	*Πανσέληνος*
		ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
17	4	Σελ. Τελευτ. 4ον
25	12	Νέα Σελήνη
9	20	Σελ. *Πρῶτον* 4ον
9	27	*Πανσέληνος*
		ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ
15	2	Σελ. Τελευτ. 4ον
23	10	Νέα Σελήνη
1	18	Σελ. *Πρῶτον* 4ον
8	25	*Πανσέληνος*
		ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ
15	2	Σελ. Τελευτ. 4ον
23	10	Νέα Σελήνη
31	18	Σελ. Πρῶτον 4ον
7	25	*Πανσέληνος*
		ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
14	1	Σελ. Τελευτ. 4ον
22	9	Νέα Σελήνη
29	16	Σελ. Πρῶτον 4ον
6	23	*Πανσέληνος*
		ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
14	1	Σελ. Τελευτ. 4ον
12	9	Νέα Σελήνη
29	16	Σελ πρῶτον 4ον
5	23	*Πανσέληνος*
12	30	Σελ. Τελευτ. 4ον

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 10 καὶ ἡ νὺξ ὥρ. 14.

Μὴν ὀθωμανικὸς RAMAZAN (*ἔχων ἡμέρας 30*)

Ο	Ν		
13	1	Σα.	† ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ. **Βασιλείου τοῦ Μεγ.**
14	2	Κυ.	† Προεόρτια τῶν Θεοφανείων. Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης.
15	3	Δε.	Μαλαχίου τοῦ προφήτου. Γορδίου μάρτυρος.
16	4	Τρ.	Σύναξις τῶν Ο' Ἀποστόλων. Θεοκτίστου τοῦ ὁσίου.
17	5	Τε.	Ἡ παραμονὴ τῶν Φώτων. Θεοπέμπτου καὶ Θεωνᾶ.
18	6	Πε.	ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ Ἀργία.
19	7	Πα	† Ἡ Σύναξις τοῦ Προδρόμου. Ἀργία.
20	8	Σα	Δομνίκης τῆς ὁσίας καὶ Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.
21	9	Κυ.	† Πολυεύκτου μάρτυρος.
22	10	Δε.	Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης. Δομετιανοῦ τοῦ ὁσίου.
23	12	Τρ.	Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.
24	11	Τε.	Τατιανῆς μάρτυρος.
25	13	Πε.	Ἑρμύλου καὶ Στρατονίκου τῶν μαρτύρων.
26	14	Πα	Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ ἀναιρεθέντων Πατέρων.
27	15	Σα.	Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου καὶ Παύλου τοῦ Θηβαίου.
28	16	Κυ.	Ἡ προσκύνησις τῆς ἁλύσεως Πέτρου τοῦ Ἀποστόλου.
29	17	Δε.	Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου. ἀργία.
30	18	Τρ.	Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.
31	19	Τε.	Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτ. *Μάρκου* Ἐφέσου.
			ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
1	20	Πέ.	Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου. ἀργία.
2	21	Πα	Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Νεοφύτου μάρτυρος.
3	22	Σα.	Τιμοθέου τ.ῦ Ἀποστόλου. Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.
4	23	Κυ.	Κλήμεντος ἱερομάρτ. Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος.
5	24	Δε.	Ξένης τῆς ὁσίας. Φίλωνος ἐπισκόπου.
6	25	Τρ.	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἀργία.
7	26	Τε.	Ξενοφῶντος τοῦ ὁσίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
8	27	Πέ.	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἰωάννου τ.ῦ Χρυσοστόμου.
9	28	Πα	Ἐφραὶμ τ.ῦ Σύρου. Χάριτος τῆς μάρτυρος.
10	29	Σα.	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.
11	30	Κυ.	† **Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου.** Τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.
12	31	Δε.	Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 29. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 13

Ν	Π		
13	1	Τρ.	Προεόρτ τῆς Ὑπαπαντῆς. Τρύφωνος μάρτυρος.
14	2	Τε.	† **Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ.** Ἀργία.
15	3	Πε.	Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ Ἄννης τῆς προφήτιδος.
16	4	Πα.	Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου
17	5	Σα.	Ἀγάθης μάρτυρος.
18	6	Κυ.	† **Τοῦ Ἀσώτου.** Βουκόλου ἐπισκόπου Σμύρνης.
19	7	Δε.	Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμψάκου καὶ Κοσμᾶ τοῦ ὁσίου.
20	8	Τρ.	Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου. Ζαχαρίου τοῦ προφήτου
21	9	Τε.	Νικηφόρου μάρτυρος.
22	10	Πε.	† Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος. Ἀργία
23	11	Πα.	Βλαστίου ἱερομάρτυρος καὶ Θεοδώρας τῆς Αὐγούστας.
24	12	Σα.	Τῶν ψυχῶν. Μελετίου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας.
25	13	Κυ.	† **Τῆς Ἀπόκρεω.** Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσίου.
26	14	Δε.	Αὐξεντίου τοῦ ὁσίου.
27	15	Τρ.	Ὀνησίμου τοῦ Ἀποστόλου.
28	16	Τε.	Παμφίλου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

1	17	Πε.	Θεοδώρου μεγαλομάρτυρος τοῦ Τήρωνος
2	18	Πα.	Κόνωνος μάρτυρος. Λέοντος Πάπα Ρώμης.
3	19	Σα.	Ἀρχίππου τοῦ Ἀποστόλου.
4	20	Κυ.	† **Τῆς Τυρινῆς.** Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.
5	21	Δε.	Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις. Ἀρχ. τῆς Μ. Ἀκ στῆς.
6	22	Τρ.	Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενίου μαρτύρων.
7	23	Τε	Πολυκάρπου ἐπισκόπου Σμύρνης καὶ Πολυχρονίου τοῦ ὁσίου
8	24	Πε.	Ἡ α' καὶ β' εὕρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
9	25	Πα.	Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως.
10	26	Σα.	Τοῦ διὰ κολύβων γενομένου θαύματος Θεοδώρ. τοῦ Τήρων.ος.
11	27	Κυ	† **Τῆς Ὀρθοδοξίας.** Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.
12	28	Δε.	Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ.
13	29	Τρ.	Κασσιανοῦ ὁσίου τοῦ Ρωμαίου.

ΜΑΡΤΙΟΣ (*)

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 12

Ν	Π		
14	1	Τε.	Εὐδοκίας ὁσιομάρτυρος.
15	2	Πε	Ἡσυχίου τοῦ Συγκλητ. Εὐθαλ. μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῇ
16	3	Πα	Εὐτροπίου, Κλεονίκου, καὶ Βασιλίσκου τῶν μαρτύρων.
17	4	Σά.	Γερασίμου ὁσίου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ.
18	5	Κυ	†Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Βενεδίκτου τυῦ ὁσίου.
19	6	Δε-	Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων Μελισσ.καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
20	7	Τρ.	Βασιλέως Ἐπισκόπου Χερσῶνος μετὰ τῶν λειπῶν ἱερομαρ.
21	8	Τε.	Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Νικομηδείας.
22	9	Πε.	Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ Τεσσαράκοντα μαρτύρων.
23	10	Πα.	Κ·δράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
24	11	Σα.	Σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.
25	12	Κυ.	†**Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.** Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητ.ῦ.
26	13	Δε,	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψ Νικηφ. ἀρχιεπισκόπου Κ/πόλεως.
27	14	Τρ.	Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.
28	15	Τε	Ἀγαπίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
29	16	Πε.	Σαβίνου μάρτυρος καὶ Χριστοδούλου τοῦ ὁσίου.
30	17	Πα	Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
31	18	Σα	Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

1	19	Κυ.	†Ἰωάννου συγγ. τῆς Κλίμακος. Χρυσ. καὶ Δαρείας μαρ.
2	20	Δε.	Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγίου Σάββα ἀναιρεθέντων Πατέρων
3	21	Τρ.	Ἰακώβου τ.ῦ ὁμολογητοῦ.
4	22	Τε.	Βασιλείου ἱερομάρτυρος. Ψάλλεται ὁ Μέγας Κανών.
5	23	Πε	Νίκωνος ὁσιομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ
6	24	Πα	Προεόρ, τοῦ Εὐαγγ. Ζαχ. τοῦ ὁσ. Ψάλ. ἡ ἀκ τῆς Ἀκαθ.
7	25	Σα.	†**Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.** Ἀργία καὶ ἐχθύος κατάλυσις.
8	26	Κυ	†Ψάλλεται ἡ ἀκολ.τῆς ὁσ.μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγ·
9	27	Δε.	Ματρώνης τῆς ὁσίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.
10	28	Τρ	Ἡρῳδίωνος μάρτυρος. Ἰλαρίωνος τοῦ Νέου
11	29	Τε.	Μάρκου ἐπισκόπου Ἀρεθουσίων καὶ Κυρίλλου Διακόνου.
12	30	Πε·	Ἰωάννου τοῦ συγγραφέως τῆς Κλίμακος.
13	31	Πα·	Ὑπατίου ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Γαγγρῶν.

(*) Τὸ ἔτος 1900 κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν τῶν Εὐρωπαίων ἡμερολόγιον δὲν εἶναι δίσεκτον καὶ ἐπομένως ἡ καθ' ἡμᾶς 1 Μαρτίου τοῦ 1900 θὰ ἦναι 14 Μαρτίου κατὰ τοὺς Εὐρωπαίους. Οὕτω δὲ, ἐνῷ σήμερον, πρὸς εὕρεσιν τοῖς παρ' Εὐρωπαίοις ἡμερομηνίας, προσθέτομεν εἰς τὴν ἰδικήν μας ἡμερομηνίαν 12 ἡμέρας ἀπὸ τοῦ τέλους Φεβρουαρίου 1900 καὶ ἐφεξῆς θὰ προσθέτωμεν 13 ἡμέρας.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νὺξ ὥρας 11.

Ν			
14	1	Σα.	Τοῦ Λαζάρου. Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.
15	2	Κυ.	† **Τῶν Βαΐων.** Τίτου ὁσίου τοῦ Θαυματουργοῦ.
16	3	Δε.	Νικήτα τοῦ ὁσίου καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνογράφου.
17	4	Τρ.	Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῷ Ζωσιμᾶ τοῦ ὁσίου.
18	5	Τε.	Κλαυδίου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
19	6	Πε.	Εὐτυχίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
20	7	Πα.	Γεωργίου ἐπισκόπου Μυτιλήνης καὶ Καλλιοπίου μάρτυρος.
21	8	Σα.	Ἱππωδίωνος τοῦ Ἀποστόλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
22	9	Κυ.	† **ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.** Ἀργία τριήμερος.
23	10	Δε.	Γερεντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
24	11	Τρ.	Ἀντίπα ἱερομάρτυρος ἐπισκ. Περγάμου.
25	12	Τε.	Ἀνθίπης τῆς ὁσίας. Βασιλείου τοῦ Παρίου.
26	13	Πε.	Μαρτίνου Πάπα Ρώμης.
27	14	Πα.	† **Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.** Ἀρ. Πούλη καὶ Τροφ τῶν Ο ἀπ.
28	15	Σα.	Κρήσκεντος μάρτυρος τοῦ ἐν Μύρᾳ.
29	16	Κυ.	Τοῦ θωμᾶ, Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας τῶν μαρτύρων.
30	17	Δε.	Συμεὼν ἱερομάρτυρος τοῦ ἐν Περσίδι.

ΜΑΪΟΣ

1	18	Τρ.	Ἰωάννου τοῦ ὁσ. καὶ Ἰωάννου νεομ. τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.
2	19	Τε.	Τρύφωνος Κων/πόλεως Παρνουτίου ἱερομάρτυρος.
3	20	Πε.	Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.
4	21	Πα.	Ἰανουαρίου ἱερομάρτυρος.
5	22	Σα	Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.
6	23	Κυ.	† **Τῶν Μυροφόρων.** Γεωργίου μεγαλομάρτυρος τοῦ Τροπ.
7	24	Δε	Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας καὶ θαυματουργοῦ.
8	25	Τρ.	Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
9	26	Τε	Βασιλέως ἐπισκόπου Ἀμασείας.
10	27	Πε.	Συμεὼν ἱερομάρτυρος, συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.
11	28	Πα.	Τῶν ἐν Κυζίκῳ ἐννέα μαρτύρων.
12	29	Σα.	Ἰάσονος καὶ Σωσιπάτρου τῶν Ἀποστόλων.
13	30	Κυ.	† **Τοῦ Παραλύτου.** Ἰακώβου τοῦ Ἀποστόλου.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 14 καὶ ἡ νὺξ ὥρ. 10.

Ν.	Π.		
14	4	Σά.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν θαυματουργῶν Ἀναργύρων.
15	2	Κυ.	†Ἡ κατάθεσις τῆς Τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Θεοτόκου ἐν Βλαχ.
16	3	Δε.	Ὑακίνθου μάρτυρος καὶ Ἀνατολίου ἀρχιεπ. Κων)πόλεως.
17	4	Τρ.	Ἀνδρέου ἐπισκόπου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου
18	5	Τε.	Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ. Λαμπαδοῦ τοῦ Θαυματουργοῦ.
19	6	Πέ.	Σισώη ὁσίου τοῦ Μεγάλου.
20	7	Πα.	Κυριακῆς μεγαλομάρτυρος.
21	8	Σά.	Προκοπίου μεγαλομάρτυρος.
22	9	Κυ.	† Παχρατίου ἱερομ. ἐπ. Ταυρομενίας τῆς ἐν Σικελίᾳ.
23	10	Δε.	Τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας 45 Μαρτύρων.
24	11	Τρ.	Εὐφημίας τῆς μεγαλομάρτυρος καὶ Πανευφήμου.
25	12	Τε.	Πρόκλου καὶ Ἱλαρίου τῶν μαρτύρων.
26	13	Πέ.	Ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, Στεφάνου τοῦ Σαββ.
27	14	Πα.	Ἀκύλα τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Θεσσαλονίκης.
28	15	Σά.	Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης τῶν μαρτύρων.
29	16	Κυ.	†Τῶν Ἁγίων Θεοφ. Πατ. τῆς ἐν Χαλκ. Δ,.Συν, Ἀθ. ἱερ.
30	17	Δε.	Μαρίνης μεγαλομάρτυρος.
31	18	Τρ.	Λιμιλιανοῦ καὶ Οὐαλεντίνης μαρτύρων.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

1	19	Τε.	Δίου καὶ Μακρίνης τῶν ὁσίων.
2	20	Πέ.	† Ἡλιοὺ τοῦ προφήτου. Ἀργία.
3	21	Πα.	Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ καὶ Ἰωάννου τοῦ συνασκ.
4	22	Σά.	Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς
5	23	Κυ.	† Φωκᾶ ἱερομάρτυρος καὶ Ἰεζεκιὴλ τοῦ προφήτου.
6	24	Δε.	Χρηστίνης μεγαλομάρτυρος.
7	25	Τρ.	Ἡ κοίμησις τῆς ἁγίας Ἄννης, μητρὸς τῆς Θεοτόκου.
8	26	Τε.	Ἑρμολάου ἱερομάρτυρος καὶ Παρασκευῆς ὁσιομάρτυρος.
9	27	Πέ.	† Παντελεήμονος μεγαλομάρτ. τοῦ Ἰαματικοῦ. Ἀργία.
10	28	Πα	Προχόρου, Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρασκευᾶ ἀποστόλων.
11	29	Σά.	Καλλινίκου καὶ Θεοδότης τῶν μαρτύρων.
12	30	Κυ.	† Σίλα, Σιλ, Κρήσ, Ἐπαινετοῦ καὶ Ἀνδρονίκου τῶν Ο'. Ἀποσ.
13	31	Δε.	Εὐδοκίμου τοῦ Δικαίου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 13 καὶ ἡ νὺξ ὥρ. 11.

Ν.	Π		
14	1	Τρ.	Ἡ πρόοδος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Τῶν ἑπτὰ Μακκαβ. παιδ.
15	2	Τε.	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Στεφάνου τοῦ πρωτομάρτυρος.
16	3	Πέ.	Ἰσαακίου, Δαλμάτου καὶ Φαύστου τῶν ὁσίων.
17	4	Πα	Τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰ παίδων.
18	5	Σά.	Προεόρτια τῆς Μεταμορφώσεως. Εὐσιγνίου μάρτυρος.
19	6	Κυ.	† **Τῆς Μεταμορφώσεως.** Ἀργία καὶ ἰχθύος κατάλυσις.
20	7	Δε.	Δομετίου ὁσιομάρτυρος.
21	8	Τρ.	Αἰμιλιανοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου τοῦ Ὁμολογητοῦ.
22	9	Τε.	Ματθία τοῦ Ἀποστόλου.
23	10	Πέ.	Λαυρεντίου τοῦ Ἀρχιδιακόνου καὶ μάρτυρος.
24	11	Πα.	Εὔπλου τοῦ διακόνου καὶ μάρτυρος.
25	12	Σά	Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων.
26	13	Κυ.	† Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ. Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῆς Μ.
27	14	Δε.	Προεόρτια τῆς Κοιμ. τῆς Θεοτόκου, Μιχαίου τοῦ προφ.
28	15	Τρ.	† **Ἡ κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.** Ἀργία
29	16	Τε	Τοῦ ἁγίου Μανδηλίου. Διομήδους μάρτυρος.
30	17	Πε.	Μύρωνος μάρτυρος.
31	18	Πα.	Φλώρου καὶ Λαύρου τῶν μαρτύρων.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

1	19	Σα.	Ἀνδρέου μάρτ. τοῦ Στρατηλάτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
2	20	Κυ.	† Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.
3	21	Δε	Θαδδαίου τοῦ ἀποστόλου. Βάσσης μάρτυρος.
4	22	Τρ.	Ἀγαθονίκης μάρτυρος.
5	23	Τε.	Λούπου μάρτυρος Εἰρηναίου ἱερομάρτυρος.
6	24	Πε.	Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος.
7	25	Πα	Ἡ ἐπάνοδος τοῦ λειψάνου Βαρθολομαίου τοῦ Ἀποστόλου.
8	26	Σα.	Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας τῶν μαρτύρων.
9	27	Κυ.	† Πανσένος τοῦ ὁσίου. Διβερίου Πάπα Ρώμης.
10	28	Δε.	Μωϋσέως τοῦ Αἰθίοπος.
11	29	Τρ.	Ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου. Νηστεία.
12	30	Τε.	Ἀλεξάνδρου ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως.
13	31	.	Ἡ κατάθεσις τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 12 καὶ ἡ νὺξ ὥρ. 12.

Ν	Π.		
14	1	Πα.	Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου ἢ τοῦ πατριαρχ. ἔτους. Συμεὼν ὁσίου.
15	2	Σά.	Μάμαντος μάρ. Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ πατρ. Κων)λεως.
16	3	Κυ	† Ἀνθίμου Νικομηδείας ἱερομάρτ. Θεοκτίστου τοῦ ὁσίου.
17	4	Δε.	Βαβύλα Ἀντιοχείας καὶ Μωϋσέως τοῦ προφήτου.
18	5	Τρ.	**Ζαχαρίου τοῦ προφήτου.**
19	6	Τε.	Ἡ ἀνάμν. τοῦ ἐν Κολοσ. θαύματος τοῦ Ἀρχιστ. Μιχαήλ.
20	7	Πέ.	Προεόρτια τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου. Σώζοντος μάρτ.
21	8	Πα.	†**Τὸ Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου.**
22	9	Σά.	Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης τῶν Θεοπατόρων.
23	10	Κυ.	† Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας, τῶν μαρτ.
24	11	Δε.	Θεοδώρας τῆς ὁσίας.
25	12	Τρ.	Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος. Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τῆς Θεοτόκου.
26	13	Τε.	Τὰ ἐγκ. τοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστ. Ἱερ. τῆς ὑψώσ.
27	14	Πέ.	†**Ἡ Ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.** Νηστεία.
28	15	Πα.	Νικήτα μάρτυρος
29	16	Σά.	Εὐφημίας μεγαλομάρτυρος τῆς Πανευφήμου.
30	17	Κυ.	† **Σοφίας μάρτυρος καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς θυγατέρων**

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

1	18	Δε	Εὐμενίου ἐπισκόπου. Γορτύνης τοῦ Θαυματουργοῦ.
2	19	Τρ.	Τροφίμου Σαββατίου καὶ Δορυμέδοντος τῶν μαρτύρων.
3	20	Τε.	Εὐσταθίου μεγαλομάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
4	21	Πέ.	Κοδράτου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.
5	22	Πα	Φωκᾶ ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σινώπης.
6	23	Σά.	Ἡ Σύλληψις τοῦ Προδρόμου. Πολυξένης καὶ Ξανθ. τῶν ὁσίων.
7	24	Κυ.	†Θέκλης τῆς μεγαλομάρτυρος
8	25	Δε.	†Εὐφροσύνης τῆς ὁσίας.
9	26	Τρ.	Ἡ μετάστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
10	27	Τε.	Καλλιστράτου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
11	28	Πε.	Χαρίτωνος τοῦ ὁμολογητοῦ. Βαρουχ τοῦ προφήτου.
12	29	Πα.	Κυριακοῦ τοῦ Ἀναχωρητοῦ.
13	30	Σά.	Γρηγορίου ἱερομάρτυρος τοῦ Φωτιστοῦ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 11 καὶ ἡ νὺξ ὥρ. 13.

Ν.	Π		
14	1	Κυ.	Ἀνανίου τοῦ Ἀποστόλ. καὶ Ῥωμανοῦ τοῦ Μελῳδοῦ.
15	2	Δε.	Κυπριανοῦ ἱερομ. Ἰουστίνης μάρτ.
16	3	Τρ.	Διονυσίου ἱερομάρτυρος τοῦ Ἀρεοπαγίτου.
17	4	Τε.	Ἱεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.
18	5	Πέ.	Χαριτίνης μάρτυρος.
19	6	Πα.	Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου.
20	7	Σά.	Σεργίου καὶ Βάκχου τῶν μαρτύρων.
21	8	Κυ.	† Πελαγίας τῆς ὁσίας.
22	9	Δε.	Ἰακώβου Ἀλφαίου τοῦ Ἀποστόλου.
23	10	Τρ.	Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας τῶν μαρτύρων.
24	11	Τε.	Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου, ἑνὸς τῶν ἑπτὰ Διακόνων.
25	12	Πέ.	Πρόβου, Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου τῶν μαρτύρων.
26	13	Πα.	Κάσπου, Παπύλου, Ἀγαθοδώρου καὶ Ἀγαθονίκης μαρτύρ.
27	14	Σά.	Ναζαρίου, Γερβασίου καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς. Κοσμᾶ μελῳδοῦ.
28	15	Κυ.	†Τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ'. Οἰκουμ. Συνόδου.
29	16	Δε.	Ἀγρίππου μάρτυρος τοῦ Ἑκατονταρχου.
30	17	Τρ.	Ὡσιὴ τοῦ προφήτου καὶ Ἀνδρέου ὁσιομάρτυρος.
31	18	Τε.	Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

1	19	Πέ.	Ἰωὴλ τοῦ προφήτου καὶ Οὐάρου μάρτυρος.
2	20	Πα.	Ἀρτεμίου μεγαλομάρτυρος. Γερασίμου τοῦ ἐν Κεφαλλῇ.
3	21	Σά.	Ἱλαρίωνος ὁσίου τοῦ Μεγάλου.
4	22	Κυ.	† Ἀβερκίου τοῦθαυματουργοῦ καὶ τῶν Ἁγίων ἑπτὰ Παίδ.
5	23	Δε.	Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ α' ἐπισκ. Ἱεροσολύμων.
6	24	Τρ	Ἀνεθᾶ μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
7	25	Τε.	Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου τῶν μαρτύρων.
8	26	Πέ.	†Δημητρίου Μεγαλομάρτυρος τοῦ Μυροβλήτου.
9	27	Πα.	Νέστορος μάρτυρος.
10	28	Σά.	Τερεντίου καὶ Νεονίλλης τῶν μαρτ. Φεβρωνίας τῆς ὁσιας.
11	29	Κυ	† Ἀναστασίας ὁσιομάρτυρος Ἀβραμίου τοῦ ὁσίου.
12	30	Δε.	Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν μαρτύρων.
13	31	Τρ.	Στάχυος, Ἀπελλοῦ, Ναρκίσσου καὶ Ἀριστοβούλου

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 10 καὶ ἡ νὺξ ὥρ. 14.

Ν.	Π		
14	1	Τε.	Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων.
15	2	Τέ.	Ἀκινδύνου μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
16	3	Πα	Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσὴφ καὶ Ἀειθλᾶ τῶν μαρτύρων.
17	4	Σά.	Ἰωαννικίου τοῦ Μεγάλου. Νικάνδρου καὶ Ἑρμαίου ἱερομάρτ.
18	5	Κυ.	† Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης τῶν μαρτύρων
19	6	Δε.	Παύλου ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως τοῦ Ὁμολογητοῦ.
20	7	Τρ.	Ἱέρωνος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Λαζάρου τοῦ ὁσίου.
21	8	Τε.	Ἡ σύναξις τῶν Ἀρχιστ. Μιχαὴλ καὶ Γαβρ. καὶ λοιπῶν Δυν.
22	9	Πε.	Θεοκτίστης ὁσίας. Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου μαρτύρων.
23	10	Πα.	Ῥάστου, Ὀλυμπᾶ καὶ λοιπῶν ἐκ τῶν Ο'. Ὀρέστου μάρτ.
24	11	Σά.	Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου μαρ. Θεοδώρου Στουδίτου.
25	12	Κυ	† Ἰωάννου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τοῦ Ἐλεήμονος.
26	13	Δε.	Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κων)πόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.
27	14	Τρ.	Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου.
28	15	Τε.	Γουρία, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου τῶν μαρτύρων.
29	16	Πέ.	Ματθαίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
30	17	Πα.	Γρηγορίου ἐπισκόπ. Νεοκαισαρείας τοῦ Θαυματουργοῦ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1	18	Σα.	Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ τῶν μαρτύρων.
2	19	Κυ	† Ἀβδιοῦ τοῦ προφήτου καὶ Βαρλαὰμ μάρτυρος.
3	20	Δε.	Προεόρτια τῶν Εἰσοδίων. Γρηγορίου τοῦ Δεκαπολίτου.
4	21	Τρ.	† Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Ἀργίας καὶ ἰχθύος κατάλ.
5	22	Τε.	Φιλήμονος, Ἀπφίας, Ἀρχίππου καὶ Ὀνησίμου ἐκ τῶν Ο'.
6	23	Πέ.	Γρηγορίου ἐπισκ. Ἀκραγαντίνων. Ἀμφιλοχίου ἐπισκ. Ἰκονίου.
7	24	Πα	Κλήμεντος Ῥώμης καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρείας ἱερομάρτυρος.
8	25	Σά.	Αἰκατερίνης μεγαλομάρτυρος. Μερκουρίου μάρτυρος.
9	26	Κυ.	† Ἀλυπίου τοῦ Κιονίτου.
10	27	Δε.	Ἰακώβου μεγαλομάρτυροςτοῦ Πέρσου.
11	28	Τρ.	Στεφάνου ἱερομάρτ. τοῦ Νέου καὶ Εἰρηνάρχου μάρτυρος.
12	29	Τε.	Παραμόνου καὶ Φιλουμένου τῶν μαρτύρων.
13	30	Πε.	† Ἀνδρέου Ἀποστόλου τοῦ Πρωτοκλήτου. Ἀργία.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἔχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρ. 9 καὶ ἡ νὺξ ὥρ. 15.

Ν.	Π.		
14	1	Πα.	Νικάνορ τοῦ προφήτου.
15	2	Σά.	Ἀββακοὺμ τοῦ προφήτου.
16	3	Κυ	† Σοφονίου τοῦ προφήτου.
17	4	Δε.	Βαρβάρας μεγαλομαρτ. καὶ Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.
18	5	Τρ.	Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου.
19	6	Τε	† Νικολάου ἐπισκ. Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματ. Ἀργ.
20	7	Πέ	Ἀμβροσίου ἐπισκόπου Μεδιολάνων.
21	8	Πα.	Παταπίου τοῦ ὁσίου.
22	9	Σά.	Ἡ σύλληψις τῆς ἁγίας Ἄννης.
23	10	Κυ	† Μηνᾶ, Ἑρμογένους καὶ Εὐγράφου τῶν μαρτύρων.
24	11	Δε.	Δανιὴλ τοῦ Στυλίτου
25	12	Τρ.	Σπυρίδωνος ἐπισκ. Τριμυθοῦντος τοῦ Θαυματουργοῦ.
26	13	Τε.	Εὐστρατίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων. Λουκίας μάρτυρ.
27	14	Πέ.	Θύρσου μάρτυρος.
28	15	Πα.	Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
29	16	Σά.	Ἀγγαίου τοῦ προφήτου.
30	17	Κυ.	†Τῶν Προπατ. Δανιὴλ τοῦ προφ. Τῶν ἁγίων 3 Παίδων.
31	18	Δε.	Σεβαστιανοῦ μαρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

1	19	Τρ.	Βονιφατίου μάρτυρος καὶ Ἀγλαΐας τῆς ὁσίας.
2	20	Τε.	Ἰγνατίου ἱερομάρτυρος τοῦ Θεοφόρου.
3	21	Πέ	Ἰουλιανῆς καὶ Θεμιστοκλέους τῶν μαρτύρων.
4	22	Πα.	Ἀναστασίας μεγαλομάρτυρος τῆς Φαρμακολυτρίας.
5	23	Σα.	Τῶν ἁγίων Δέκα μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ.
6	24	Κυ	† Τῶν ἁπ' Ἀδὰμ μέχρι Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος Πατέρων. Παραμονὴ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως. Εὐγενίας ὁσιομάρτυρος.
7	25	Δε.	**Η ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** Ἀργ τριῴμ.
8	26	Τρ.	Ἡ σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Εὐθυμίου ἱερομάρ·
9	27	Τε	Στεφάνου ἀρχιδιακ. Πρωτομάρ. Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.
10	28	Πέ.	Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμυρίων μαρτύρων.
11	29	Πα.	Τῶν ἐν Βηθλεὲμ ἀναιρεθέντων 14 χιλιάδων νηπίων.
12	30	Σά	Ἀνυσίας μάρτυρος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ.
13	31	Κυ.	† Μνήμη τῶν ἁγίων Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος, Δαυὶδ τοῦ Προφητάνακτος καὶ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Μελάνης ὁσίας.

Φίλτατε Ἐμμανουήλ,

Ἀπορῶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ποῦ βασιζόμενος ἐζήτησας τόσον ἐπιμόνως νὰ συμμεθέξω καὶ ἐγὼ εἰς τὰς «Ἀναμνήσεις σου» καὶ ἀπορῶ διὰ δύο λόγους· ἐν πρώτοις εἶμαι ἄγαν ἐπιλήσμων, ἔπειτα δὲν ἔχω φιλολογικὰς ἀξιώσεις καὶ ξενίζομαι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, μὲ τὸν ἑαυτόν μου διὰ τὴν τόλμην τοῦ νὰ συγκατατεθῶ νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν κόσμον μὲ ἀξιώσεις τοιαύτας, ἀσυμβιβάστους ὅλως μὲ τὸ ἄχαρι τοῦ ἐπαγγέλματός μου· ἀλλ' ἔστω, ἀφοῦ ἡ ἐπίμονος ἀπαίτησίς σου κολακεύει ὀλίγον τὴν φιλαυτίαν μου.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη μὲ ἀδυναμίας, σὺ δὲ ἐπωφελήθης μιᾶς ἐκ τῶν ἐμῶν· ἂς προσθέσω λοιπὸν εἰς τὰς «Ἀναμνήσεις σου» καὶ μίαν ἰδικήν μου.

Ἐν Κ)πόλει, τῇ 1ῃ Ὀκτωβρίου 1899

Ὅλως Σός.

Μιλτιάδης Ι. Πολεμίδης.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

Η ΚΑΛΛΟΝΗ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΙ ΠΑΛΜΟΙ.

Ῥίχνει ὁ ἥλιος τὴν ματιὰ
Στὴν ἴσκα καὶ στὸ χιόνι,
ἀνάπτει ἡ ἴσκα ἀπ' τὴν ψωτιὰ
Μὰ καὶ τὸ χιόνι λυώνει . . .

Παρῆλθε μία ἑξαετία. Περιηρχόμην τότε τὴν Ἀν. Ρωμυλίαν καὶ Βουλγαρίαν χάριν ἐμπορικῶν μου ὑποθέσεων. Ἡ ἀμαξοστοιχία μᾶς ἔφερεν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Βουλγαρικῆς πρωτευούσης.

Αἱ ἀποσκευαί μου ἀνηρπάγησαν ἐν ἀκαρεῖ καὶ ἐτέθησαν ἐπί τινος ὀχήματος. Ὠδηγήθην δ' ἑκὼν ἄκων, ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ πῶς, εἰς ἕν ξενοδοχεῖον, τὸν «*Μακεδονίαν*», νομίζω.

Δὲν δύναμαι νὰ ὁρίσω ὑπὸ ποίου συναισθήματος κατελήφθην εὐθύς ἐξ ἀρχῆς εὑρεθεὶς ἐν μέσῳ τῆς Βουλγαρικῆς πρωτευούσης· πάντως ὅμως δύναμαι νὰ εἴπω ἀσφαλῶς ὅτι τὸ συναίσθημα δὲν ἦτο εὐχάριστον.

Ἦσαν οἱ χρόνοι καθ' οὓς ἡ γείτων Ἡγεμονία διεσείετο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἐξ ἐσωτερικῶν σπαραγμῶν· ἐκυριάρχουν τότε τὰ ἤθη, ἃ ἐνεχάραξε βαθύτατα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βουλγαρικοῦ ἔθνους ἡ Σταμπουλορικὴ δικτατωρία.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἀν. Ρωμυλίας καὶ δὴ τὴν Φιλιππούπολιν, ἐν Σωφίᾳ τὸ πᾶν ἀποπνέει τὸν χυδαϊσμὸν καὶ τὸ ὑφίπλουτον.

Ἡ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῶν Βρίδων διαμονή μου διήρκεσε περὶ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας.

Ἀπὸ πέντε ἤδη ἡμερῶν εὑρισκόμην ἐκεῖ ξένος εἰς ἄξενον καθ' ὅλα ἔδαφος, ἀνυπομονῶν νὰ ἐγκαταλείψω τὴν μητρόπολιν τῆς Βουλγαρικῆς Ἡγεμονίας.

Ἐν τῇ ἐρήμῳ ὅμως ἐκείνῃ δι' ἐμὲ τουλάχιστον ἐπέπρωτο νὰ παρουσιασθῇ μία ὄασις, ἥτις νὰ καταστήσῃ τὰς ἐπιλοίπους ἡμέρας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου, ἂν οὐχὶ εὐχαρίστους, τουλάχιστον ὑπορεκτάς.

Ἐν τῷ ξενῶνι, ἐν ᾧ διέμενον, ὑπῆρχεν ἐστιατόριον εὐρύχωρον καὶ εὐπρεπὲς ὁπωσοῦν, ἐκ τοῦ ἐδεσματολογίου τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ λείψῃ ἡ βουλγαρικὴ ἀλαζονεία, ἤθελον νὰ εἴπω ἡ βουλγαρικὴ μαγειρική. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀγνοῶν τὰ κατὰ τὴν μαγειρικὴν τῶν φίλων βουλγάρων, ἠναγκάσθην νὰ διακόψω τὸ γεῦμα καὶ νὰ προσρύγω πάραυτα εἰς ἀντιλογιστικὰ τοῦ ἐκβαρέντος ἐκ τῶν κυστικῶν ἐδεσμάτων

λάρυγγός μου. Ἔκτοτε ἤμην προσεκτικός. Ἐγευμάτιζον μόνος ἀπὸ πέντε ἡμερῶν ἐν μέσῳ πεντηκοντάδος Βουλγάρων ἀξιωματικῶν, οἵτινες δὲν ἔλειπον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ προσηλόνωτι διαρκὲς τὸ βλέμμα, διεξερευνητικὸν καὶ περίεργον ἐπ' ἐμοῦ, ξενιζόμενοι ἴσως διὰτὸ θάρρος ἑνὸς Γραικοῦ συγκαθημένου καὶ συντρώγοντος μὲ τοὺς ἀρειμανίους νικητὰς τῆς Σλιβνίτσας καὶ τοῦ Πιρότ. Ἦτο ἡ πέμπτη ἡμέρα τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου. — Ἐπιτρέπετε, κύριε, νὰ σᾶς συντροφεύσω ;— Κατεπλάγην ! Ἡ ἐρώτησις μοἀπευθύνετο ἑλληνιστὶ ὑπὸ πρεσβύτου ἑξηκονταπεντάετοῦς ὡς ἔγγιστα μὲ περιβολὴν τοῦ τελευταίου συρμοῦ, μὲ φυσιογνωμίαν ἐξόχως γλυκεῖαν, ἀρρήτως συμπαθητικήν, μὲ μύστακα λευκὸν ἀνεστραμμένον προκλητικώτατα, μὲ παράστημα νεανικὸν καὶ εὐγενές, καὶ μὲ ἓν ἄνθος στὴ «μπουτονιέρα»!

Κατεπλάγην διττῶς· οὐδέποτε ἀπάντησα γέροντα μὲ τόσον νεανικὸν σφρῖγος, μὲ τόσην θαλερότητα, καὶ οὐδέποτε ἤλπιζον ὅτι ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος, ὃν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀρίξεώς μου ἀπεθαύμαζον, θὰ ἦτο Ἕλλην.

Πάραυτα ἀντηλλάξαμεν τὰ ἐπισκεπτήρια. Ὁ θαλερὸς γέρων κατήγετο ἐκ τῆς ἑλληνικωτάτης παρὰ τὴν Φιλιππούπολιν Στενημάχου· ἦτο ἀρχηγὸς ἐγκρίτου καὶ διακεκριμένης οἰκογενείας, παρεπιδήμει δὲ εἰς Σόφιαν χάριν ὑποθέσεων.

Ἀγνοῶ ποία ἀκατανίκητος ἕλξις μὲ ὠθεῖ πάντοτε ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν μετὰ τῶν γερόντων ἀναστροφήν· ἀγνοῶ ἐπίσης τί μὲ κάμνει ν' ἀποθυμάζω, νὰ συμπαθῶ σφόδρα τὸ γῆρας τὸ θαλερόν, τὸ γῆρας τὸ διατηροῦν ὅλον τὸ σφρῖγος τῆς νεανικῆς ἡλικίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἀφ' ἧς ὁ σεβαστὸς πρεσβύτης μὲ ἐτίμησε διὰ τῆς φιλίας καὶ ἀναστροφῆς του, ἤμεθα ἀχώριστοι· ἀπὸ τῆς στιγμῆς ὅμως, ἀκριβῶς ἐκείνης, ἄρχεται καὶ ἡ ἐξέλιξις τοῦ χαριεστάτου ἐπεισοδίου, ὅπερ ἀφηγοῦμαι ἐνταῦθα καὶ ἡ ἀνάμνη-

σις τοῦ ὁποίου θὰ παραμένῃ ἀνεξάλειπτος ἐκ τῆς μνήμης μου.

* * *

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν τῆς μετὰ τοῦ κ. Ζ. γνωριμίας μας μετέβημεν εἰς περίπατον· μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸν μέγαν δημόσιον κῆπον τῆς Σόφιας κῆπον μέγαν σύσκιον ἐκ πυκνοτάτου δάσους, πλήρη ἀγαλματίων καὶ δεξαμενῶν, μὲ τέσσαρα πέντε καφεῖα πρώτης τάξεως, μὲ ἕδρας καὶ ἀναπαυτήρια, μὲ ἄλση καὶ λειμῶνας καὶ μὲ τεχνητὰς λίμνας, εἰς ἃς διασκεδάζουσιν οἱ χερσαῖοι κάτοικοι τῆς βουλγαρικῆς πρωτευούσης, διαπλέοντες διὰ μικρῶν λέμβων, εἰς ἃς κυματίζουσι βουλγαρικαὶ σημαῖαι διαστάσεων διπλασίων τῆς λέμβου.

Ὅ,τι ὡραῖον, ὅ,τι κομψὸν καὶ περικαλλὲς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Σόφια, θὰ τὸ περιλείῃ ὁ κῆπος οὗτος, εἰς ὃν καθ' ἑκάστην παιανίζει τακτικῶς ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς.

Τὰς Βουλγαρίδας δὲν δύναταί τις νὰ ὀνομάσῃ ὡραίας· ἡ Βουλγαρὶς, ἐὰν δὲν ἔλαχε τὸ γένος ἐξ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, σπανίως εἶναι εὐειδής. Ἔχουσι τὴν κατατομὴν ἀνώμαλον, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ τραχέα ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄνδρας, ὧν τὸ πλεῖστον μέρος διακρίνεται διὰ τὸ ἀρρενωπὸν τοῦ παραστήματος καὶ τὴν ζωηρὰν καὶ κανονικὴν μορφήν.

* * *

Ἦτο ἡ τρίτη ἡμέρα τῆς μετὰ τοῦ κ. Ζ. γνωριμίας μας. Ἦτο Κυριακή. Περιεπατοῦμεν ἐν τῷ κήπῳ, περιεργαζόμενοι καὶ συζητοῦντες, ὁπότε αἴφνης μὲ ἐσταμάτησε: «*Κύτταξε, μοῦ λέγει,* **καλλονήν! . . .**»

Ἀντιθέτως ἡμῖν ἤρχετο νεᾶνις, συνοδευομένη ὑπὸ δύο πρεσβυτῶν καὶ ἑνὸς μείρακος.

Ἦτο πραγματικῶς σπανία, ἔκτακτος καλλονή· εἶχε τὸ σῶμα μέγα ὡς σιλφὶς, ὡς κόρη τῶν μεσημβρινῶν κλιμάτων, τοὺς ὀφθαλμοὺς μαύρους καὶ πλογερούς. Τὸ μεγαλοπρεπὲς δὲ τῶν κινήσεων

καὶ τοῦ βαδίσματος ἐδείκνυον αὐτὴν ὡς γόνον τοῦ ἀριστοκρατικωτέρου γένους! Ἐσταμάτησα, καὶ ὁ θαυμασμός μου δὲν ὑπελείπετο τοῦ τοῦ φίλου μου πρεσβύτου. Ἐξηκολουθήσαμεν ἐν τούτοις τὸν περίπατον σιωπῶντες ἕκτοτε, ἑκάτερος μὲ τοὺς ἰδίους του διαλογισμούς. Τὸ κατ' ἐμὲ, ὁμολογῶ εὐσυνειδήτως, ἐλησμόνησα ἐν ἀκαρεῖ τὴν ὡραίαν κόρην· ἡ ἐντύπωσίς μου ἦτο ἐντύπωσις ἀνθρώπου μαγευομένου ἐκ τῆς θέας ὡραίας εἰκόνος ἢ καλλιτεχνικοῦ ἀγάλματος.—Ὁποῖοι ὅμως ἦσαν οἱ διαλογισμοὶ τοῦ σεβαστοῦ μου φίλου;—Ἐσεβάσθην τὴν σιωπήν του καὶ ἐπροχωροῦμεν. Αἴφνης εἰς τὴν καμπὴν συσκίου τινὸς μέρους τοῦ κήπου μ' ἐσταμάτησεν ὁ παράδοξος γέρων. Στῆθι, μοὶ λέγει, δὲν βλεπόμεθα. Ἴδε καὶ θαύμασον τὸ ὡραῖον! Οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέπεμπον ἀστραπάς· ἐνόμισα δ' ὅτι ἤκουον τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του. Ἐφαίνετο μακρόθεν ἐρχομένη πρὸς ἡμᾶς ἡ συνοδία τῆς περικαλλοῦς παρθένου.

Ὑπήκουσα καὶ ἐσιώπων . . .

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἐπανελαμβάνετο καθ' ἑκάστην ἕκτοτε μὲ τὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ κ. Ζ., μὲ τὰς αὐτὰς συστάσεις εἰς ἐμὲ, μὲ τὴν αὐτὴν ἔκστασιν ἐνώπιον τῆς διερχομένης πρὸ τοῦ πρεσβύτου νεκρᾶς καλλονῆς!

Τὰς ἑπομένας ἑσπέρας ὁ φίλος μου μὲ ὡδήγει εἰς τράπεζάν τινα τοῦ καφείου, ὅπου ἐκαθήμεθα ἐπὶ ὥρας ἀπέναντι τῆς μάγου, τῆς αἰθερίου ἐκείνης καλλονῆς, σιωπῶντες πρὸς ἀλλήλους, ῥεμβώδεις. ὁ δὲ παράδοξος γέρων ἦτο ἀφηρημένος εἰς τὸ ἴνδαλμα τῆς παρθένου, ἐκστατικὸς, ξένος πρὸς ὅλον τὸν περὶ ἡμᾶς κόσμον.

Ἐπὶ πολὺ ἐσεβάσθην τὴν σιωπὴν τοῦ φίλου μου, μὴ θελήσας νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, μανθάνων τὰ αἴτια τῆς τόσης ἐντυπώσεως, ἣν προυξένει μία γυνὴ ἐπὶ τέλους εἰς γέροντα σχεδὸν ἑβδομηκοντούτην. Ὑπέθεσα κατ' ἀρχὰς νεανικήν τινα ἀνάμνησιν ἢ οἰκογενειακὴν τοιαύτην καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ ἀναξέσω πληγάς.

Μίαν ἑσπέραν ὅμως καὶ ἦτο αὕτη ἡ προτελευταία τῆς ἐκ Σο-

φίας ἀναχωρήσεώς μου συνέβη κάτι ἀληθῶς παράδοξον.

Ἐπλησίαζε τὸ λυκόφως· ἡ ὡραία κόρη, ἧς τὴν προσοχὴν εἵλκυσεν ἐπὶ τέλους ὁ ἐπίμονος θαυμασμὸς τοῦ γέροντος, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς ἡμᾶς, βλέμμα οὐχὶ διακριτικὸν καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἔκφρασιν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ ὁρίσω. Ὅ,τι δύναμαι νὰ εἴπω εἶναι ὅτι τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἦτο γοητείας πλῆρες, ἡδὺ καὶ ὑγρὸν ὡς δάκρυ· μελανώτερον τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς, μὲ ἀνταυγείας ὅμως τοιαύτας καὶ ῥωτεινὰς μαρμαρυγὰς, ὥστε ἀπεθαρρύνθην !..

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ γέρων φίλος μου ἐζήτησε πληροφορίας . .

Ἐμάθομεν δὲ ὅτι ἦτο Ἱσπανὶς περιοδεύουσα μετὰ τοῦ πατρὸς, τοῦ θείου της καὶ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ της . . . Δὲν ἐκρατήθην ἐπὶ πλέον. Ἐζήτησα νὰ μάθω τὸ αἴτιον τοῦ ζωηροῦ καὶ ἐπιμόνου ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ὡραίαν Ἱσπανίδα.

Εἰς ἀπάντησιν ὁ θαλερὸς φίλος μου μοὶ ἔγραψεν ἐπὶ φύλλου χάρτου τὰ ἀκόλουθα:

Ρίχνει ὁ ἥλιος τὴν ματιὰ
στὴν ἴσκα καὶ στὸ χιόνι
ἀνάπτ' ἡ ἴσκα ἀπ' τὴν φωτιὰ
μὰ καὶ τὸ χιόνι λυώνει.

«Ἐνθυμοῦ με, μοὶ λέγει μίαν ἡμέραν, διότι ἐγὼ δὲν θὰ ζήσω ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν κόσμον αὐτόν· εἰς τὴν ζωήν μου ὑπῆρξα λάτρις τοῦ ὡραίου μέχρι τρέλλας ! Ὅταν ἤμην νέος, ἤμην ἴσκα, ἄναπτα! Τώρα εἶμαι γέρων, εἶμαι χιόνι, ἀλλὰ λυώνω . . . Ἐνθυμοῦ, προσέθηκε, διότι θὰ πάθῃς τὰ ἴδια ! »

Ἔκτοτε δὲν θὰ λησμονήσω τὸ ἐκφραστικώτατον τοῦτο τετράστιχον.

Τὴν ἐπομένην ἄφιναν τὴν Βουλγαρικὴν πρωτεύουσαν καὶ τὸν γέροντα φίλον μου, πυρίκαυστος ἐγὼ ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἱσπανικοῦ ἐκείνου ἡλίου, τὸν δὲ παράδοξον καὶ ἀγαπητὸν πρεσβύτην νὰ

τάκηται ὡς ἡ χιὼν καὶ νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τοὺς μέλανας ὡς ἡ νὺξ καὶ περιπαθεῖς ὡς ὁ ἔρως ὀφθαλμοὺς τῆς περικαλλοῦς Ἀνδαλουσιανῆς.

Ἐν Κων)πόλει Τῇ 1ῃ 8)βρίου 1899

Μελ.. Ι. Πολεμίδης.

Ἐκ τῆς γυναικὸς ἐξαρτᾶται ἡ εὐδαιμονία ἢ ἡ καταστροφὴ τοῦ οἴκου.

Γυνὴ εὔθυμος, μεμορφωμένη καὶ φιλόπονος εἶναι δῶρον τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ καλὴ γυνὴ ἐν μὲν τῇ εὐτυχίᾳ εἶναι στολισμὸς, ἐν δὲ τῇ δυστυχίᾳ παρηγορία.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ πρέπει νὰ προπαθῇ, ὥστε νὰ μὴ δίδῃ ἀφορμὴν νὰ γίνηται λόγος περὶ αὐτῆς οὔτε ἐπ' ἀγαθῷ, οὔτε ἐπὶ κακῷ.

Ἡ ἐνάρετος γυνὴ κοσμεῖ τὸν οἶκον ὡς ὁ ἥλιος τὸν οὐρανόν.

Ἡ εὐειδὴς γυνὴ ἀρέσκει εἰς τὰ ὄμματα, ἡ δὲ ἀγαθὴ εἰς τὴν καρδίαν· ἡ μὲν εἶναι κόσμημα, ἡ δὲ θησαυρός.

Ἐὰν ἡ γῆ ἤθελε φιλλάβει ἐκ τῶν δακρύων τῆς γυναικὸς, ἑκάστη ῥὴ ἤθελε γεννήσει κροκόδειλον.

Μὴ τὰς γυναῖκας ἢ συγχώρει, ἢ πρόσποιοῦ ὅτι ἀγνοεῖς.

Ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γυναικὸς σκεπάζωνται ἀπὸ δάκρυα, τότε ἀρχίζει νὰ μὴ βλέπῃ καθαρὰ ὁ ἀνὴρ.

Νὰ βιασθῇ τις τοὺς ἄλλους ἐν ταῖς ἀνάγκαις εἶναι πρᾶξις μὴ ἀνθρωπος, νὰ προλαμβάνῃ δ' αὐτὰς εἶναι ἔργον εὐγενὲς καὶ γενναῖον.

Πτωχὸς ἄνευ ὑπομονῆς εἶναι λύχνος ἄνευ ἐλαίου.

Μανθάνει τις ὄχι ζῶν πολὺν καιρὸν, ἀλλὰ βλέπων πολλά.

Ὁ ἐξυπηρετῶν τὴν γλῶτταν του σώζει τὴν κεφαλήν του.

Οἱ φρόνιμοι ἐχθροὶ εἶναι προτιμότεροι τῶν τρελλῶν φίλων.

Ὀφείλομεν ν' ἀνοίξωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, ἂν δὲν ἐπιθυμῶμεν νὰ μᾶς τοὺς ἀνοίξωσιν ἄλλοι.

ΕΙΣ ΝΥΚΤΑ Α·Υ·ΠΝΙΑΣ

'Αφιέρωται τῇ φιλτάτῃ μοι **Θελξιόπῃ Καπιγκολδάση**

Νὺξ καὶ σιγὴ τοῦ σύμπαντος τὸν ὕπνον προφυλάττει·
μόν' ἡ ψυχή μου ἀγρυπνεῖ περιπαθῶς ἀλγοῦσα
Σὺ, ἥτις ἀγρυπνεῖς μ' ἐμὲ ὡς μήτηρ παμφιλτάτη,
βαυκάλισέ με, Μοῦσα! . . .

Βαυκάλιζέ με, Μοῦσά μου, μ' ἀγγέλων χρυσᾶ ἔπη
κ' ἐπουράνιαν λύραν,
ἡ νεαρὰ καρδία μου τὸν βίον νὰ μὴ βλέπῃ
καὶ τῆς πραγματικότητος τὴν ἀπαισίαν μοῖραν!

Βαυκάλιζέ με, Μοῦσά μου, μὲ φλοῖσβον τῶν κυμάτων,
καὶ ἄσματα ζεφύρων·
βαυκάλιζέ με μ' ὄνειρα πυρίνων ἰνδαλμάτων
εἰς δώματα σαπφείρων.

Βαυκάλιζέ με μ' ὄνειρα χρυσᾶ ὡς ἡ σελήνη
εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον,
ἡ νεαρά μου κεφαλὴ ὑπνώττουσα νὰ κλίνῃ
ἐπ' τοῦ φύλακος ἀγγέλου μου τὸν πτεροφόρον ὦμον!

Βαυκάλιζέ με, Μοῦσά μου, μὲ ῥόδον θεῖα μύρα
καὶ ἄρωμα ἰάσιμον,
νὰ μὴ αἰσθάνωμαι σκληρῶς τῆς συμφορᾶς τὴν χεῖρα
ὡς ῥάπισμα μαρμάρινον ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου!

Βαυκάλιζέ με, Μοῦσά μου, μὲ ἄσμα ἀηδόνων
ἡδυπαθῶς δακρύον.
νὰ μὴ αἰσθάνωμι ἐπὶ γῆς τὴν λύσσαν τῶν χειμώνων,
ἥτις μαστίζει φρίττουσα τὸν σκοτεινόν μου βίον,

Βαυκάλιζέ με μ' ἄνοιξιν ἀγνὴν τοῦ Παραδείσου
καὶ μ' ἰδεώδη κάλλη,
ἕως οὗ πέσω ἀδρανὴς καὶ κοιμηθῶ ἐγγύς Σου
καὶ μ' ἀνοιχθῇ παρήγορος τοῦ τάφου ἡ ἀγκάλη!

Καὶ τότε, ὅταν μαρανθοῦν τὰ δροσερά μου ἔτη
καὶ τάφου νὺξ διαδεχθῇ τὴν νύκτα τῆς καρδίας,
βαυκάλιζέ με, Μοῦσά μου, ἐρατεινὴ εἰσέτι
μ' ἀγγέλων μελῳδίας!

Κορνηλία Πρεβεζιώτου

'Εκ τῆς ἀνεκδότου Συλλογῆς «Δακρύων Μάργαρα»

Τέκνα μὴ διατηροῦντα τὰς γονεῖς των ὁμοιάζουσι πρὸς ξηρὸν κορμὸν μέχρι ῥίζης.

'Ο πλοῦτος ὁμοιάζει μὲ ὄφιν, ὃν ἔμπειρός τις μάγος δύναται νὰ συλλάβῃ ἐκ τῆς οὐρᾶς, χωρὶς ποσῶς ὑπ' αὐτοῦ νὰ δηχθῇ. 'Αλλὰ συσπειρᾶται καὶ δάκνει θανασίμως τὸν ἀγνοοῦντα τὴν τέχνην τοῦ γοητεύειν αὐτόν.

Τὸ σῶμά σου πάσχει; ζήτησον τὸν ἰατρόν. Ἡ ψυχή σου θλίβεται; Προσκάλεσον τὸν φίλον. Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς φιλίας εἶναι τὸ ὠφελιμώτερον ἰατρικὸν ἐν τῇ θλίψει.

'Εὰν κακλιεργῇς ῥίζαν πικρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ σου, μὴ ἔλπιζε νὰ γευθῇς καρπὸν γλυκύν. *Περσ.*

Ἡ ἀρετὴ λάμπει ὡς ὁ ῥόσχος, οὗ τὴν εὐωδίαν αἰσθάνεταί τις, ὅπου ἂν ᾖ κεκρυμμένος. *'Ινδ.*

Ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου καρδία ὁμοιάζει πρὸς ἔρημον ἀπλήστως πίνουσαν τὴν οὐρανόθεν πίπτουσαν βροχήν, χωρὶς νὰ παράγῃ οὐδέν. *'Ινδ.*

'Ο λόγος ὁμοιάζει μὲ βέλος. Ὡς δ' αὐτὸ ἅπαξ ριφθὲν δὲν ἐπιστρέφει εἰς τὴν χεῖρα τοῦ τόξου, οὕτω καὶ ὁ λόγος ἅπαξ ῥηθεὶς δὲν ἐπιστρέφει εἰς τὰ χείλη. *'Ινδ.*

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ 1845 ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ο ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΚΑΡΠΟΣ

(Διήγημα)

Ἦμην τότε ὀκταετὴς περίπου τὴν ἡλικίαν. Ἡ μήτηρ μου ἔχουσα ἄλλως τε καὶ ἄλλους δαίμονας ὑπὸ τὰς διαταγάς της, τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς μου, ἐσκέφθη, ὅτι κατὰ τὰς σχολικὰς διακοπάς, εἰς τὰς ὁποίας εἰσήλθομεν, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰ βγάλῃ τὸ δὴ λεγόμενον ’ς τὸ κεφάλι. Ἐμὲ λοιπόν, τὸν ζωηρότερον κατὰ τὴν γνώμην της, παρεκάλεσε τὸν πατέρα μου νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ, εἰ δυνατόν, τῆς οἰκίας διὰ νὰ μὴν ὑπάρχω πέτρα σκανδάλου καὶ ἔριδος μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μου.

Εἴχομεν τότε μίαν θείαν εἰς Κουσκουνδζούκιον, ἐξαδέλφην τοῦ πατρός μου, ἔγγαμον, μὲ δύο μικρούς καὶ ἐκείνην δαίμονας ὡς ἐμὲ καὶ τοὺς ἀδελφούς μου. Ἀπόρατις ἐγένετο ν’ ἀπομακρυνθῶ εἰς τῆς Θείας μου, ἀφοῦ πρότερον παρεκαλεῖτο ὁ θεῖός μου. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν τῆς καταδίκης μου συνάντησεν ὁ πατήρ μου τὸν Θεῖον, τὸν παρεκάλεσε δι’ ἐμὲ καὶ τὴν ὑστεραίαν ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐκ τῆς οἰκίας μας ἔξωσίς μου. Ἠσπάσθην κατὰ σειρὰν τοὺς ἀδελφούς μου, μὲ ἠσπάσθη ἡ μήτηρ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ χωρὶς κἂν οὐδὲ στεναγμόν ν’ ἀποβάλω ἀπὸ τὴν τρέλλαν μου διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπεχαιρέτισα καὶ ἐξῆλθον.

Κατῆλθον μετὰ τοῦ πατρός μου εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Φαναρίου, ἐπέβημεν τοῦ μικροῦ ἀτμοπλοίου καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν γέφυραν. Ὑπελείπετο ἓν τέταρτον περίπου τῆς ὥρας διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀτμοπλοίου τῆς Χαρέ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο

ἐγὼ ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν μου δύο δεκάρας ἔκαμα μικρὰν ἐπὶ τῆς γεφύρας περιήγησιν διὰ νὰ ἴδω τί ἠδυνάμην ν’ ἀγοράσω δῶρον διὰ τοὺς ἐξαδέλφους μου. Ἀπομακρυνθεὶς ὅμως περισσότερον τοῦ δέοντος ἀπώλεσα τὴν διεύθυνσιν, ἐξ ἧς ἀπῆλθον καὶ ἤρχισα νὰ τρέχω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀναζητῶν τώρα τὸν πατέρα μου. Μία ὁλόκληρος ὥρα πεζῆς ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ τῶν ἀποβαθρῶν τοῦ Βοσπόρου καὶ τῶν νήτων Ὀρτάϊς μου μόλις ἤρκεσεν εἰς τὸ ν’ ἀντιληφθῶ ὄπισθέν μου τὸν πατέρα μου ἐπισπραγίζοντα, καὶ ἐκεῖνον τὰς ἀναζητήσεις του διὰ ῥαπίσματος ἀντιχητικοῦ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου παρειᾶς, ῥαπίσματος πλήρους μεγαλοπρεπείας καὶ δόξης. Ἐδέησεν ὅμως ν’ ἀναμείνωμεν ἐπὶ ἑκατὸν ἄλλα λεπτὰ διὰ τὸ ἀτμόπλοιον. Συνεσπειρώθην κατηφὴς μετὰ τὸν πατέρα μου καὶ ἀνέμενον. Τέλος ἔφθασεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐκ τῆς γεφύρας καὶ ἐπέβημεν τοῦ ἀτμοπλοίου, τὸ ὁποῖον ἐν μέσῳ τοῦ κυκεῶνος ἐκείνου τῶν συριγμῶν τόσων ἀτμοπλοίων ἐσύριξε δίς καὶ ἐκίνησεν ὑπερήφανον.

Ἦτο ἡ τρίτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα, ὅταν ἠσπαζόμην τὴν χεῖρα τῆς θείας μου. Οἱ ἐξάδελφοί μου ἔλειπον εἴς τινα γείτονα κυρίαν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἐθεώρησε καλὸν νὰ τοὺς περιορίσῃ ἡ μήτηρ των κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν διακοπῶν. Μὲ ἄφηκε λοιπὸν παρὰ τῇ θείᾳ μου ὁ πατήρ μου καὶ ἀφοῦ μοὶ ἔδειξεν ἀντὶ πάσης ἄλλης συμβουλῆς τὴν παλάμην, τῆς ὁποίας τόσον ἁπτὰ ἴχνη εἶχον εἰσέτι ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου, ἀνεχώρησεν.

— Οὐρρά! ἀπήντησαν δύο παιδικαὶ φωναὶ ἐκ τῆς ὁδοῦ, αἱ φωναὶ τῶν ἐξαδέλφων μου, τοὺς ὁποίους ἀπέλυσεν ἐνωρίτερον ἡ κυρία των ἀντιληφθεῖσα τὴν παρουσίαν μου.

Ὥρμησα εἰς τὴν θύραν, ἐνηγκαλίσθην τοὺς ἐξαδέλφους μου, τοὺς ἐφίλησα, μὲ ἐφίλησαν καὶ αὐτοί. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς δὲ ἐκείνης τὸ ἐν Φαναρίῳ πανδαιμόνιον τοῦ οἴκου μου, πρωτοστατοῦν-

τος ἐμοῦ τοῦ Βεελζεβοὺλ, μεταφερόμενον εἰς Κουσγουνδζούκιον, ἐνεκαθιδρύετο ἐπισήμως ὑπὸ τὰς διαταγάς μου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ίας μου.

— Ζήτω! ἀνεφωνήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς ἐωσφόροι.

— Ζήτω!!

Ἀπὸ τὰς φωνὰς καὶ τὸν θόρυβόν μας τὸ ἑσπέρας ἡ ταλαίπωρος θεία μου δὲν ἤκουσε τὸν σύζυγόν της κρούσαντα δωδεκάκις τὴν θύραν καὶ ἐπὶ τέλους εὑρέθημεν πρὸ τοῦ ἐκπληκτικοῦ θεάματος· νὰ ἴδωμεν τὸν θεῖον εἰσερχόμενον διὰ τοῦ παραθύρου.

— Καλῶς ὥρισες, ἐξόριστε, μοὶ εἶπε μὲ ὕφος αὐστηρὸν καὶ πλῆρες εἰρωνείας.

Ἔσπευσα καὶ ἐφίλησα τὴν χεῖρά του χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ τὸν προσίδω.

— Αὔριον εἶσθε ὅλοι σας διὰ τὸ σχολεῖον, ἦτο ἡ δευτέρα του διαταγή.

Β'.

— Φώναξε αὐτοὺς ἐδῶ, Καλλιόπη, ἠκούσθη τὸ πρωὶ ἐκ τοῦ κήπου ἡ φωνὴ τοῦ θείου μου. Προσήλθομεν ὅλοι πρὸς αὐτὸν περιβεβλημένον τὴν οἰκιακήν του ἐσθῆτα καὶ σκαλίζοντα τὰ χώματα.

— Κύριοι, μᾶς εἶπεν ἀξιωματικῶς ὁ θεῖος. Ὅλαι σας αἱ τρέλλαι δύνανται νὰ συγχωρηθοῦν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀπίδιον νὰ μὴ τὸ κύψητε, διότι σᾶς σκοτώνω. Πρὸ παντὸς μάθε το σὺ, κύριε· οἱ ἄλλοι τὸ γνωρίζουν. . .

Εὑρίσκετο εἰς μίαν ἄκραν τοῦ κήπου μία μικρὰ ἀπιδέα τετρακτὴς, τὴν ὁποίαν ἐφύτευσεν ὁ ἴδιος μὲ τὰς χεῖράς του καὶ ἡ ὁποία κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο παρήγαγε τὸν πρῶτον αὐτῆς καρπὸν, ἓν ὡραιότατον ἀπίδιον. Ἦτο λοιπὸν δικαία ἡ ἀπαγόρευσις τοῦ θείου μου. Ὡς ἄνθρωπος ἔχων μανίαν μὲ τὰ δένδρα εἶχε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κόψῃ μόνος του τὸν πρῶτον καρπὸν τῆς κόρης του, ὅπως ὠνό-

μαζε τὴν ἀπιδέαν. Ἐκτοτε οὔτε ἦλθε ποτὲ εἰς τὸν νοῦν μας νὰ παραβῶμεν τὴν διαταγὴν τοῦ θείου. Συχνὰ ὅταν κατεβαίνομεν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἤμεθα ὡς ὄρνεα καταστροφῆς αὐτοῦ, παρηρχόμεθα ὑπὸ τὴν ἀπιδέαν χωρὶς οὔτε κἂν νὰ ὑψώσωμεν πρὸς αὐτὴν τὰ βλέμματά μας.

Καὶ ἐν τούτοις ἐγὼ ὅταν ἐτύγχανον νὰ εὑρίσκωμαι μόνος μου κάτω, πολλάκις ἐστάθην ὑπὸ τὸ μικρὸν δένδρον καὶ μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ πανταλονίου μου ἠτένιζον χάσκων μετὰ πόθου πρὸς τὸν ἀπηγορευμένον τοῦτον καρπὸν τοῦ παραδείσου μου· Μὰ ἦτο τόσον ὡραῖον τὸ ἀπίδιον τοῦ θείου μου, μεγέθους ἕως ὠοῦ ὄρνιθος, κατακίτρινον καὶ ἐρυθρίζον πρὸς τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος. Ἔτρεχον τότε τὰ σάλιά μου καὶ μαραμένος ἀπεσυρόμην ἐκεῖθεν μὲ ἐνδόμυχον πόνον, διότι μᾶς ἀπηγορεύθη ἡ γεῦσις τοῦ μοναδικοῦ τοῦ κήπου ἀπιδίου.

Ἡμέραν τινὰ, μίαν ἀλησμόνητον Κυριακὴν, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντιστῶ εἰς τὸν πειρασμόν. Ἐκαιροφυλάκτησα ὡς γαλῆ καὶ ὅταν εἶδον, ὅτι οὐδεὶς μὲ παρετήρει, ἦλθον ὑπὸ τὴν ἀπιδέαν καὶ ἐσκέφθην τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἠδυνάμην νὰ φάγω τὸ ἀπίδιον. Ἦλθεν ὅμως πάλιν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἀπειλὴ τοῦ θείου καὶ μὲ ἠμπόδισεν ἀπὸ τοὺς σκοπούς μου. Ἀλλ' ἡ μαύρη μου ἐπιθυμία ὁλονὲν μὲ κατέτρωγεν, ἕως ὅτου πρὸς ἱκανοποίησίν μου καὶ συγχρόνως πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δικαίας τιμωρίας μου συνέλαβον ἀποτρόπαιον σχέδιον. Ἔλαβον τράπεζάν τινα, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν σμικρότητά μου ἔσυρα ὑπὸ τὸ δένδρον τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Ἐτοποθέτησα ἐπ' αὐτῆς καθέκλαν καὶ ἀνερριχήθην ἐπὶ ταύτης ὡς δεξιώτατος σχοινοβάτης. Τὸ ἀπίδιον ἦτο πλέον πλησίον μου. Ἔσυρα τὸ κλαδίον, ἀφ' οὗ ἐκρέματο καὶ προσεγγίσας τὸ ἀπίδιον εἰς τοὺς ὀδόντας μου τὸ ἐδάγκασα εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φανῇ κάτωθεν.

— Ὦ ! ὦ ! ὦ ! θὰ τὸ ποῦμε ! ἠκούσθησαν αἱ φωναὶ τῶν ἐξαδέλφων μου. Συνελήφθην ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἡ ταραχή μου ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἔχασα τὴν ἰσορροπίαν μου καὶ ἔπεσα ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἁμαρτήματός μου ἐπὶ τῆς γῆς. Εὐτυχῶς ἀντελήφθην ὅτι δὲν ἔπαθα τίποτε, ὁπόταν:

— Θὰ τὸ ποῦμε, ἐπανελήφθησαν αἱ φωναὶ τῶν ἐξαδέλφων μου.

Ὡς ἡ δολία ἀλώπηξ τοῦ μύθου ἐσκέφθην τότε νὰ συμπαρασύρω εἰς τὸ ἁμάρτημά μου καὶ ἐκείνους.

— Ὁ θεῖος, εἶπον, μᾶς διέταξε νὰ μὴ τὸ κόψωμεν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι μὲ τὸ δάγκαμά μου δὲν παρέβην τὴν ἐντολήν του.

Τὸ ἐπιχείρημά μου ἔπεισε τοὺς ἀνιψιούς μου ἐξαδέλφους μου.

— Λοιπόν, τότε, νὰ δαγκάσωμεν καὶ ἡμεῖς; ἠρώτησεν ὁ εἷς.

— Διατί ὄχι; ἀπήντησα ἀνακουφισθείς.

Καὶ ἅμα' ἔπος ἅμα' ἔργον. Ἀνῆλθον ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς καθέκλας καὶ ἐβύθισαν τοὺς ὀδόντας των ἐπὶ τοῦ ἀπιδίου. Ὅταν ἦτο τετελεσμένον τὸ ἁμάρτημά μας, ὁ διερχόμενος κάτωθεν τοῦ δένδρου ἔβλεπε τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κόκκων περίβλημα κρεμάμενον περιλύπως ἀπὸ τοῦ μίσχου καὶ κατάδηλα ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἴχνη μικρῶν ἀνθρωπίνων ὀδόντων· ἀπίδιον ὅμως δὲν ἐφαίνετο.

Γ.'

Ἐβράδυκεν. Ἐκρούσεν ἡ θύρα τῆς οἰκίας μας καὶ παρουσιάσθη ὁ θεῖός μου μὲ κάποιον συνταγματάρχην ἰατρὸν τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ κατοικοῦντα ἐκεῖ εἰς τὴν γειτονιάν μας. Τὴν ἡμέραν διῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ ταβλίζοντες καὶ ἐπελθούσης τῆς ἑσπέρας ἦλθον εἰς τοῦ θείου διὰ νὰ λάβωσι τὴν μαστίχην των. Διῆλθον τὴν αὐλὴν καὶ κατηυθύνθησαν πρὸς τὸν κῆπον. Τὰ χρειώδη πρόχειρα ἐκρεμάσθησαν τάχιστα ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας. Ἐκάθησαν πρὸ τοῦ ὀργάνου τῆς ἁμαρτίας μας, τῆς μικρᾶς ἐκείνης τραπέζης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κήπου καὶ ἤρχισαν.

— Μαρία, πὲς τῆς κυρίας σου νὰ μᾶς δώσῃ κανένα μεζὲ τὴ προκοπῆς.

Ἔτρεξεν ἡ ὑπηρέτρια πρὸς τὴν θείαν, ἀλλ' ἐκτὸς τῆς τουρσῆς, τῶν φασουλίων, τοῦ τυροῦ καὶ τοῦ ἄρτου δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο εἶδος μεζέ.

— Ἄ ! τὸ θυμήθηκα. Ἔχω τὸ ἀπίδιον, εἶπεν ὁ θεῖος.

Μὲ τὴν φράσιν του αὐτὴν ἡμεῖς πτοηθέντες ὡς στρουθία εἰς τὸ ἄκουσμα πυροβολισμοῦ ἐχύθημεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας. Ἀνήλθομεν τετραποδητὶ τὴν κλίμακα καὶ συνεσπειρώθημεν εἰς σκοτεινόν τι εὐρύτατον ἐρμάριον διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τοὺς ῥαβδισμούς, ὧν ἤμεθα ἄξιοι.

— Μπρὲ σεῖς, ἀχρεῖοι, ἠκούσαμεν βαρεῖαν τὴν φωνὴν τοῦ θείου.

Ἐπηκολούθησεν αὐτὴν μία ἐξήγησις τοῦ παθήματος τοῦ θείου τουρκιστὶ πρὸς τὸν συνταγματάρχην, τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσα νὰ διακρίνω ἐὰν τὴν ἀνέπτυξεν ὠργισμένος ἢ γελῶν, ταύτην δὲ καγχασμὸς τοῦ συνταγματάρχου διαρκέσας ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας.

— Φέρε τους ἐδῶ αὐτούς, Καλλιόπη, γρήγορα, προσέθηκεν ὁ θεῖος.

Ἡ θεία γνωρίζουσα καὶ ἐξ ἄλλων προηγουμένων περιστάσεων τὴν κρύπτην μας, μᾶς εὗρεν εὐκόλως καὶ συλλαβοῦσα καὶ τοὺς τρεῖς ἐκ τῶν χειρῶν μᾶς κατεβίβασεν εἰς τὸν κῆπον.

— Ποῖος ἐτόλμησεν, ἀναιδέστατοι . . .

— Αὐτοί, νὰ αὐτοὶ ἐφωνήσαμεν συγχρόνως καὶ οἱ τρεῖς ἀλληλοδακτυλοδεικτούμενοι.

Νέον ξεκάρδισμα τοῦ συνταγματάρχου διὰ τὴν ἀόριστον κατηγορίαν μας..

— Ποῖος, σᾶς λέγω, ἐτόλμησε πρῶτος . . .

— Πρῶτος ; ἐγώ, θεῖε· εἶπον μὲ εἰλικρίνειαν ἐγώ.

— Μᾶς διετάξατε νὰ μὴ τὸ κόψωμεν τὸ ἀπίδιον. Δὲν τὸ ἔκοψε,

διέκοψε βλακωδῶς ὁ μικρότερος τῶν ἑξαδέλφων μου, διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ.

Τὸν προσεῖδον μὲ ἀγριότητα ἐκ φόβου μὴ ἀναφέρῃ ὅτι τὸ ἐπιχείρημα εἶναι ἰδικόν μου. Μοῦ ὁ:

— Κρημνισθῆτε ἀπ' ἐμπρός μου! ἦτο ἡ ἐκ τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ἔξωσίς μας.

Ἀπήλθομεν κατησχυμμένοι, ἀλλὰ καὶ περιχαρεῖς, διότι πρὸς τῷ καιρῷ δὲν ἐγεύθημεν καὶ τοῦ ξύλου τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Παναγὴς Ν. Κεσίσογλους.

δικηγόρος.

Ὡς τὸ πῦρ αὐξάνει τὴν ἐλαφρίαν τοῦ θυμιάματος, οὕτω καὶ ἡ ἐργασία φανερόνει τὴν ἀληθῆ τοῦ ἀνθρώπου ἀξίαν.

Ἰνδ.

Ὁ κακὸς θνήσκει πρὸ τοῦ θανάτου του, ὁ ἀγαθὸς καὶ μετὰ θάνατον ζῇ.

Ἰνδ.

Ὁ ἀγοράζων τὸ περιττὸν ἀναγκασθήσεται πάραυτα νὰ πωλήσῃ τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον.

Ὁ ἀκάκαριτος ἄνθρωπος εἶναι μία ἀποτρακτυλισθεῖσα ἐπιστολή, ἣν ἅπαντες δύνανται ν' ἀναγνώστωσιν.

Ἡ ζωὴ εἶναι τὸ πῦρ· ἄρχεται ἀπὸ σπόρου καὶ λήγει εἰς σποδόν.

Ἄραβ.

Ἡ ἀληθὴς εὐφράδεια συνίσταται εἰς τὸ λέγειν ἃ δεῖ καὶ μὴ λέγειν ἃ μὴ δεῖ.

Ἡ γυνὴ ἔχει ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ ψεῦδος, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπάτην, ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τὴν ἀστασίαν καὶ εἰς τὴν καρδίαν τὸν διάβολον.

Εἷς μισογύνης

Τὸ παρελθὸν εἶναι ὁ πλέον ἀμείλικτος τῶν δανειστῶν.

Συνήθης ἔνδειξις τῆς πτωχείας τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ ἀλαζονεία.

Ἡ ἐγκαρτέρησις ἐν τῇ δοκιμασίᾳ ἐλαττοῖ αὐτὴν κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ἡ περιέργεια γεννᾶται ἐκ τῆς πτωχείας τοῦ πνεύματος. Ὁ μὴ εὑρίσκων ἐν ἑαυτῷ ἀρκοῦσαν τροφὴν ἐπιζητεῖ τοιαύτην εἰς τὰ ἀπόρρητα τοῦ ἄλλου.

(ε).

Ἡ ἐκλήλωσις τῆς ἀγάπης δέον νὰ γίνηται οὐχὶ διὰ λόγου μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἔργων καὶ ἐν ἀληθείᾳ.

(ε).

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ μνημοσύνῳ τελετῇ
ὑπὲρ νοῦ εὐεργέτου τῆς κωμοπόλεως Μετρῶν
ἀειμνήστου ΦΩΤΙΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ

Χρυσῆ ! ἀγγελικὴ ψυχή ! ποῦ στέκεις ἐκεῖ πέρα ! . . .
Ἐκεῖ ψηλὰ σ' τὸν οὐρανό ! ἄχ! σὺ χρυσὲ πατέρα !
ποῦ τοὺς γονιούς μας, ἀδελφοὺς εἶχες καὶ μᾶς παιδιά Σου
κι' ὅλοι ἀντάμα ζούσαμε μέσ' σ'τὴν τρανὴ καρδιά Σου!
Ἄχ ! ἔβγα ! ἔβγα μιὰ στιγμή, νὰ ἰδοῦμε τὴν μορφή Σου!
κλαῖν' τὰ παιδιά σου ! σὲ ζητοῦν ! σὲ θέλουν οἱ ἀδελφοί Σου·
ἔβγα καὶ ρίξε μιὰ ματιὰ ψηλὰ ἀπ' τὰ οὐράνια !
γιατ' ἤσανε σ' τὴν χώρα μας δόξα μας, περιφάνεια!
ἔβγα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῆς ἀπ' τ' οὐρανοῦ μιὰν ἄκρη,
νὰ ἰδῆς γιὰ σὲ πῶς χύνομε εὐγνωμοσύνης δάκρυ.
Γιὰ πάρε ἄδεια ἀπὸ Θεό, σ' τὴ γῆ μας νὰ πετάξῃς·
γιὰ νὰ Σὲ δοῦμε μιὰ στιγμὴ νά μᾶς γλυκοκυττάξῃς,
Ν' ἀκούσωμεν γιὰ μιὰ στιγμὴ! τὸν λόγο τὸν καλό Σου
καὶ νὰ μᾶς δώσῃς τὴ χαρὰ μ' ἕνα χαμόγελό Σου!
Ἔλα χρυσῆ μας **Μέλισσα**, *ποῦ μαζεψες τὸ μέλι,*
γιὰ νὰ γλυκαίνετ' ὁ φτωχὸς κι' ὅποιος βοήθεια θέλει !
Ἔλα μας ξεντιπάφικο καθάριο **Περιστέρι**,
ποῦ μάζεψες χρυσόχορτα μὲ τ' ἅγιό σου χέρι,
νὰ χτίσῃς γιὰ τὰ γράμματα τὴν ἅγια τὴ φωλιά Σου.
Μὰ πέθανες καὶ σὲ πικρὴ, καὶ σὲ πικρὴ μᾶς ἄφησες ὀρφάνεια !
καὶ μείναμε χωρὶς χαρὰ καὶ δίχως περιφάνεια ! . . .
Ἄχ ! .. . τ' εἶπα !!!. καὶ ποιὸς μοῦφυγε λόγος ἀτ' τὸ στόμα ; ! !..
Δὲν πέθανες ! .. . ὦ Φώτιε !.. ἀλλὰ μᾶς ζῇς ἀκόμα ! . . .
Ζῇς [κ' εἶσαι ὁλοζώντανος ἐδῶ μέσ' σ'τὴν καρδιὰ μας.
Ζῇς ! κ' εἶσαι μέσ' σ'τὴν πόλι μας στολίδι κι' ὠμορφιά μας !...

Κατ' ἐντολὴν **Χ. Χ. Χ.**

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΑ ΔΑΣΗ

Ἐκδρομὴ εἰς Βάστα

Δύο ἀποστάσματα ἐξ ἀναγνώσματος ἐν τῷ
ἐν Μακρυχωρίῳ συλλόγῳ «Ἀποστόλῳ Παύλῳ»

. . . . . .

. . . . . .

Ἦτο ἡ πρώτη Κυριακὴ τῆς διαμονῆς μου ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ βασιλείου τῆς Σαξωνίας, ἐν Δρέσδῃ. Τὸ πρόγραμμα τῆς οἰκογενείας παρ' ᾗ διέμενον ἀνέγραφε τὴν Κυριακὴν ἐκείνην *ἐκδρομὴν εἰς Βάστα* καὶ ἐνόμισα εὐκαιρίαν νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὴν ἐκδρομήν. Ἤμεθα ἓξ τὰ μέλη τῆς συντροφίας μας. Εἷς καθηγητὴς τῶν φυσικομαθηματικῶν, αἱ δύο του θυγατέρες, εἷς ἰατρὸς συνάδελφός μου ἐκ Παλέρμου τῆς Ἰταλίας καὶ ἐγὼ πέμπτος. Διετρέχομεν τὰ παρόχθια τοῦ Ἄλβιος ποταμοῦ, παρήλθομεν τὴν ὡραίαν πόλιν Pirna καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πολίχνηνWehlen, ἥτις ἦτο ἡ ἀφετηρία τῆς πεζοπορίας μας. Εἰς τὸν σταθμὸν δύο τρεῖς ὁδηγοὶ μᾶς ἐρωτοῦν—Κύριοι, νὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν εἰς τὰ βουνά ; θέλετε ;— Γνωρίζω καὶ ἀγγλικά, λέγει ὁ σύντροφος τοῦ πρώτου—Καὶ ἐγὼ γαλλικά, ἀναφωνεῖ τρίτος. Ἀλλ' ἐν Γερμανίᾳ τὸ βιβλίον τῶν ἐκδρομῶν εἶναι ἀρκετὸς ὁδηγὸς εἰς πάντα γνωρίζοντα τὴν ἐγχώριον γλῶσσαν. Σᾶς σημειόνει ἑκάστοτε πόσα μέρη πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆτε, πόσον ἀπέχει τὸ ἓν τοῦ ἄλλου, ποῦ πρέπει νὰ φάγητε, ποῦ ν' ἀναπαυθῆτε καὶ ὅλας τὰς δυνατὰς λεπτομερείας. Ἐξ ἄλλου ἡ κυβέρνησις, ἵνα εὐκολύνῃ καὶ ἀναπτύξῃ τὸν ἔρωτα πρὸς τὰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰ δάση, κατεσκεύασε δρόμους, ἔχει ἐπιγραφὰς τῶν τόπων ὅθεν διέρχεταί τις, σημειόνει καθ' ὁδὸν

διὰ βέλους τὴν διεύθυνσιν πρὸς ταύτην εἴτε ἐκείνην τὴν τοποθεσίαν καὶ πόσον ἀπέχει ἡ μία τῆς ἄλλης κατὰ μίλια. Διὰ αὐτὸ ἐν Γερμανίᾳ ὅλος ὁ κόσμος συχνότατα διατρέχει τὰ δάση καὶ μόνος ἐκεῖνος, ὅστις ἔζησε μεταξὺ γερμανῶν, δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν λατρείαν, τὴν ὁποίαν τρέφει τόσον ὁ ἁπλοῦς λαός, ὅσον καὶ ὁ ἀριστοκράτης πρὸς τὰ δάση.

Ἤδη ἄλλαι ὁμάδες οἰκογενειῶν, κυρίαι καὶ κύριοι ἀναμίξ, πλείονες τῶν πεντήκοντα ἠκολούθουν μὲ ἡμᾶς τὸν αὐτὸν δρόμον μὲ γέλωτας, χαριεντισμοὺς καὶ ᾄσματα. Ἡ ἰδική μας συντροφία ἠκολούθει τελευταία. Αἱ δύο θυγατέρες τοῦ καθηγητοῦ προεπορεύοντο τραγῳδοῦσαι τὴν Λωρελάϊ, ὁ δὲ καθηγητὴς ἡρμήνευεν εἰς ἡμᾶς τὴν γεωγραφικὴν καὶ φυσικὴν θέσιν τῶν μερῶν, ὅθεν διηρχόμεθα. Ἔπνεεν ἓν πολὺ εὐχάριστον ἀεράκι καὶ ὁ δρόμος διεξήγετο ἀπαρατήρητος. Αἴφνης σαρδόνιοι γέλωτες ἀντήχησαν καὶ καγχασμοὶ καὶ θόρυβοι. Μακρόθεν αἱ συνοδεῖαι ἐφαίνοντο στρατήσασαι, αἱ δύο δεσποινίδες προτρέξασαι ἔνευον καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ τρέξωμεν φωνοῦσαι ἅμα μὲ γέλωτας καὶ μορφασμοὺς θαυμασμοῦ. Τί συνέβαινε ; Βλέπομεν ἕνα κροκόδειλον μέγαν καὶ ζωηρόν, μὲ ἄγρια βλέμματα καὶ στίλβοντα λέπια νὰ προβάλλῃ ἀπὸ ἕνα κοῦρον κορμὸν τεραστίου δένδρου παραπλεύρου πρὸς πέλωρα βράχον. Ὀλόγυρα αἱ ὑψικάρηνοι ἐλάται ἔρριπτον κυανᾶν σκιὰν ἐπὶ τοῦ ἀγρίου θηρίου καὶ ἄνωθι οἱ βράχοι ἀπότομοι καὶ προκλητικοὶ ἐσκέπαζον τὸν οὐρανὸν διαχέοντες φρικώδη καὶ ὑγρὰν ἀτμόσφαιραν. Καὶ ὅμως εἰς τὸ ἄγριον αὐτὸ θηρίον ὅλοι οἱ περιπατηταὶ ἐρρήγνυντο εἰς γέλωτας. Ὁ κροκόδειλος ἦτο ξύλινος ! Ἐν τούτοις κανεὶς, οὔτε αὐτὸ τοῦ δρόμου τὸ χαμίνι σκέπτεται νὰ ἐγγίσῃ οὔτε νὰ καταστρέψῃ τὸ ξύλινο ἐκεῖνο κατασκεύασμα τοῦ κροκοδείλου, τὸ ὁποῖον ἔμενε μέσα εἰς τὰ βουνὰ ἀπροφύλακτον ἵνα ποικίλῃ τῶν ἐκδρομητῶν τὸ θέαμα καὶ τὴν ἐντύπωσιν. Ἀπροφύλακτον ! Καὶ τοῦ χειροτέρου κακοανατεθραμμένου ὁδοιπόρου ἡ

ξυλευτοῦ ἡ ψυχὴ τὸ ἐσεβάσθη καὶ θὰ τὸ σέβηται ! Ὅταν ἐφαντάσθην ἐπὶ πόσον καιρὸν ἆρα γε θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διατηρηθῇ οὕτω παρ' ἡμῖν, ἔμεινα ρεμβάζων μυρίας σκέψεις !—Τί σκέπτεσθε; μοὶ ἐρωτᾷ ὁ καθηγητής.—Καὶ ἐγὼ τῷ ἀπήντησα· τὸν πολιτισμὸν τῆς κοινωνίας σας ἔστω καὶ εἰς τὰ χωρία ταῦτα. Ἐννοῶ πόσον οἱ Γερμανοὶ εἶναι πεπολιτισμένοι περισσότερον ἡμῶν ὄχι ἀπὸ τὰς οἰκοδομὰς τῶν μεγαλοπόλεων, ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ ἀπὸ τοὺς χαριεντισμοὺς τῶν συνανα στροφῶν των. Αὐτὰ εἶναι συνήθη καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἀλλ' ἐννοῶ τὴν ψυχικὴν διάπλασιν καὶ τὴν παιδαγώγησιν τῶν φυσικῶν ὁρμῶν τοῦ πλήθους, ἥτις ὀνομάζεται ἀνατροφὴ τῶν λαῶν. Εἰς ταύτην ἔγκειται ἡ εὐγένεια τῶν ἠθῶν καὶ ἡ καλὴ ἀγωγή, ἥτις κρατεῖ τὴν μοχθηρίαν τοῦ ἀγριόπαιδος ἀπὸ τοῦ νὰ καταστρέψῃ καὶ νὰ πετροβολήσῃ ἔστω αὐτὸν τὸν κροκόδειλον !

. . . . . .

. . . . . .

Καὶ πραγματικῶς ἐνώπιόν μας προὐβάλλεν εἷς γῦρος βουνοῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ κόπου παρακάμψαντες ἐφθάσαμεν ἐπί ἑνὸς πελωρίου βράχου τοῦ ὀγκωδεστέρου καὶ τοῦ πλέον ἐξακουσμένου ἀνὰ τὴν Γερμανίαν διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ του καὶ ἔκτακτον θέαν. Ὁ βράχος αὐτὸς εἶναι τὸ Βάσταϊ. Οὐδεμία κορυφὴ τῶν Σαξονοελβετικῶν ὀρέων παρουσιάζει τόσον κάλλος καὶ τόσην μεγαλοπρέπειαν. Οὔτε αὐτὸ τὸ Πρέβιστουρ, τὸ θελκτικώτερον τῆς ὀροσειρᾶς, ὅπερ χωρεῖ εἰς τὴν Βοημίαν, συγκεντρόνει τόσα στοιχεῖα καλλονῆς καὶ ὕψους, μαγείας καὶ ἐξάρσεως. Ἐνθυμοῦμαι καὶ τὴν ἐκδρομήν μου εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους τοὺς δασωμένους μὲ πεῦκα καὶ ἐλάτας. Ἐκεῖ ὁ παραπόταμος τοῦ Elbe ἐκ τεχνικῆς κατασκευῆς ἔχανε τὴν ὁρμὴν ἵνα κυλίῃ τὰ κύματά του καὶ ὁ κωπηλάτης ἠδύνατο νὰ κινῇ τὴν γόνδολά του ἀμέριμνος ἀπὸ τοῦ νεροῦ τὸ ρεῦμα. Οὕτως ἔπλεον ἐπ' αὐτοῦ ἀνάμεσα

εἰς τὰ δύο βουνά, ἐνῷ μὲ ἐσκέπαζον οἱ βράχοι καὶ μὲ ἀνέμιζον ἑκατέρωθεν τὰ δένδρα καὶ ἐπελαγοβρόμει ἡ γόνδολά μου ζυγίζουσα τὸ βάρος της δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ μὲ τὴν μίαν μοναχήν της κώπην, ἀλλὰ καὶ τότε —ὦ δὲν τὸ ἀρνοῦμαι —καὶ εἰς τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ταξειδάκι μέσα εἰς τὸ πρωτοχρονιάς νανούρισμά του δὲν ἐλησμόνησα τὸ Βάσταϊ καὶ εἶπον εἰς τοὺς συνοδοιπόρους μου. Ἐὰν τὸ Πρέβιστουρ ἐδῶ γαργαλίζῃ τὰς αἰσθήσεις μου, ἀλλὰ τὸ Βάσταϊ κάμνει καὶ κάτι ἄλλο, ἐξυψοῖ τὸ πνεῦμα. Ὁ ὑψηλότερος βράχος τούτου, ἐφ' οὗ καὶ ἀνέβημεν, ἔχει ὕψος 315 μέτρα. Εἶναι δηλαδὴ ὑψηλότερος τοῦ πύργου Ἔιφελ τῶν Παρισίων καὶ ἀσύγκριτος ὡς πρὸς τὴν θέαν. Ἐκ τοῦ Ἔιφελ θαυμάζει τις τὴν πολυτραχωδεστέραν πόλιν τοῦ κόσμου ἐκτάδην πρὸ αὐτοῦ καὶ τοῦ μηχανικοῦ τὴν τέχνην διὰ τὸν πύργον. Οἱ βράχοι ὅμως τοῦ Βάσταϊ ἵστανται τόσον ἀπότομοι καὶ παράξενοι τὸ σχῆμα, ὥστε ὑποθέτει τις ὅτι εἰς τὴν πεδιάδα ἐκείνην ἐπετροβολήθησάν ποτε οἱ γίγαντες τῆς μυθολογίας καὶ δι' αὐτὸ ἐρρίφθησαν ἐκεῖ ἐκεῖνοι οἱ πέλωρες, οἱ κατάμονοι σκληροὶ βράχοι. Μία γερμανικὴ σημαία κυματίζει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν αὐτὴν βλέπει τις ἥσυχα καὶ ἐλαφρῶς ἀριθμένα τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ νὰ περιτρέχωσιν ἐκτάσεις καὶ νὰ σχηματίζωσι νησίδια εἰς γλυκὺ καὶ θελκτικὸν θέαμα. Οὔτε αὐτὸς ὁ πολυεπαινεμένος Ῥῆνος, ὁ μυθικὸς ποταμὸς τῆς Γερμανίας, ἔχει ὡραιοτέρας ὄχθας. Καὶ ἐκεῖ ἐνθυμοῦμαι ὅταν ἐξέβραμον εἰς τὰ *Ἑπτὰ Βουνὰ* καὶ εἰς τοῦ *Βασιλῆ τὸν χειμῶνα* τρεῖς ὥρας μακρὰν τῆς Κολωνίας, ὦ ὅλη ἐκείνη τοῦ Ῥήνου ἡ κοιλὰς εἶχε μίαν ἔκτακτον ἁρμονίαν, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Βάσταϊ. Ὁ καθηγητὴς συνοδοιπόρος μου ἀνέβαινε τῶν βράχων τὰς ῥάχεις ὡς εὐτραλὴς νεανίας καὶ ὁλονὲν ἐθαύμαζεν ἀναφωνῶν o grossartig ! Ἔτρεχε δεξιᾷ, ἐπήγαινεν ἀριστερᾷ, ἐθεώρει, ἐξίστατο καὶ μόνον ἐπανελάμβανε στερεοτύπως o grossartig. Αἱ δεσποινίδες σιωπηλαὶ παρεδόθησαν εἰς ῥέμβος

καὶ εἰς ἔκστασιν. Μόνος ὁ Ἰταλὸς συνάδελφός μου ὑπέλαβε.—Ἄκύριοι, τὸ Βάσταϊ καταπλήττει τὴν ψυχήν μου ὅπως τῆς πατρίδος μου ἡ Αἴτνα. Ἀλλ' ἐδῶ ὑπάρχει εἰς τοὺς πόδας σου ἡ γοητεία, ἐνῶ ἐκεῖ ὑπάρχει εἰς τὴν κεφαλήν σου ἡ φρίκη, ἡ κατάπληξις! Ὦ εἰς τὴν θέαν τῆς πεπυρακτωμένης κεφαλῆς τῆς Αἴτνας! Φαντασθῆτέ την ἐν καιρῷ νυκτός, νὰ ἔχῃ τὸ ἡφαίστειον πυρόλουστον τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἐξερεύγηται λάβαν εἰς τῆς νυκτὸς τὰ σκότη, δύνασθε νὰ τὴν φαντασθῆτε; Ὦ πατρίς μου Ἰταλία, τί θεάματα δὲν προβάλλεις!

Καὶ ὁ Ἰταλὸς παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ πατριωτισμοῦ του περιέγραφε τὰς ἐντυπώσεις του καὶ παρέβαλλε μὲ χίλια παραδείγματα τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν καὶ ἡ συζήτησις μεταξὺ τοῦ Ἰταλοῦ καὶ τοῦ καθηγητοῦ παρεξετράπη εἰς μίαν φιλοπατρίαν κακῶς ἐννοουμένην. Ἀλλ' ἄν—εἶπον καὶ ἐγὼ—ἀμφότεροι διεκδικεῖτε τὸ γέρας τῆς ῥομαντικῆς καὶ ἐκπληκτικῆς ἐντυπώσεως εἰς τὴν φυσικὴν καλλονήν, τότε ἐπιτρέψατε καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου νὰ φέρῃ τὰ πρωτεῖα τοῦ θελγήτρου εἰς τὴν γλυκυτάτην ἁρμονίαν, ἥτις βασιλεύει ἐν τῷ Βοσπόρῳ. Ἐταξειδεύτατε τὸν Βόσπορον; ἠρώτησα. Δυστυχῶς οὐδείς. Λοιπόν, ὑπέλαβον, ἡ ἁρμονικὴ ἐξέλιξις τῶν δασωμένων λοφιῶν ἀλλεπαλλήλων ἐρχομένων καὶ ἀλληλοκρυπτομένων ὡς ἐν πανοράματι καὶ μὲ ῥυθμὸν ἀπροσδοκήτου ποικιλίας καταστάσει τὸν Βόσπορον εἰς πρώτην βαθμίδα φυσικῆς καλλονῆς. Τοιαύτας γελαστὰς καὶ ὡραίας ἀκτὰς μόνον ἡ Κέρκυρα δύναται ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἐν ἀσθενεῖ ἀντανακλάσει αἱ παρόχθιοι τοῦ Δουνάβεως. Ἐδῶ ἐν Γερμανίᾳ μοὶ ὑπέδειξαν τὸ Πίλνιτσ, ἀλλ' ἡ διαφορὰ εἶναι κολοσσιαία, ὁ Βόσπορος εἶναι ἀμίμητος. Ὁ Ἰταλὸς φίλος ἤρχισεν ἀμέσως καὶ πρὸς ἐμὲ τὴν συζήτησιν συγκρίνων τὴν ἁρμονικὴν ὡραιότητα τῆς Βενετίας, τὴν ἀνεκτίμητον ὅπως εἶπεν. Ἀλλ' ὁ καθηγητής, ἵνα μὴ περισπάσῃ ἀλλαχοῦ μὲ πρωτεκάλεσεν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Βάστακ, ὅπου ἤδη εἶχον

ἀνέλθῃ αἱ δύο δεσποινίδες. Ἀνέβημεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν βραχώδη γέφυραν καὶ μία νέα ἐπιβλητικὴ ἄποψις ἠνοίχθη πρὸ ἡμῶν. Ἡ γέφυρα ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ τόξα ἐνίοντα ἑπτὰ γείτονας βράχους. Ὄπισθέν μας ἠνοίγετο φριχώδης ἄβυσσος, εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁποίας σωροὶ πετρῶν ἐζήτει νὰ τὴν κυκλώσῃ. Ἐπὶ τοῦ πρώτου τόξου εἶναι γεγλυμμέναι διὰμαχαιρίου χιλιάδες ὑπογραφαὶ περιηγητῶν καὶ παρεπιδήμων τούτου μία ἀγγλὶς ἔστησε τὸν τρίποδα καὶ μὲ τὸν χρωστῆρα εἰς τὰς χεῖρας ζητεῖ νὰ ζωγραφήσῃ τὴν ἄποψιν τοῦ τοπίου ἐκείνου. Ἀλλ' ὡτὰν πολὺ νὰ τὸ ἠγάπησεν ἐχάραξεν ἐκεῖ καὶ τὸ ὄνομά της εἰς μίαν ἐπικίνδυνον θέσιν καὶ τὸ κατώρθωσε. Κανεὶς δὲν θὰ κινδυνεύσῃ ν' ἀπολέσῃ τὴν ἀθανασίαν τοῦ ὀνόματός της ἀπ' ἐκεῖ. Ἡμεῖς ὅλοι ἐφάνημεν ἠχαριστημένοι νὰ φωτογραφήσωμεν ἁπλῶς τοὺς βράχους ἐκείνους ὑπογράφοντες: *Ἡ ἔκπληξις τοῦ Βάσταϊ*

. . . . . .

. . . . . .

Ἐν Κωνσταντινουπόλει

Ν. Βασιλειάδης, *ἰατρός*

Ἐν μέσῳ ἐκδιώκει ἓν ἄλλο μέσῳ καὶ ὁ φόβος τοῦ μέλλοντος ἀντικαθιστᾷ τὴν μνησικακίαν τοῦ παρελθόντος.

Ἡ ζωὴ εἶναι μακροχρόνιος ἀπόκρεως, καθ' ἣν εἴμεθα πάντοτε μᾶλλον ἢ ἧττον προσωπιδοφόροι. *Α. Δουμᾶς,*

Τὰ χρέη εἶναι καθὼς τὰ ἐλαττώματα οὐδέποτε γινώσκει τις ἀκριβῶς τὸν ἀριθμόν των, *Α Δουμᾶς.*

Ἡ νευρικὴ τῶν γυναικῶν πάθησις ὁμοιάζει μὲ στρατὸν ἐν ἐμπολέμῳ καταστάσει διατελοῦντα καὶ ἐν καιρῷ ἀκόμη εἰρήνης. *Α. Δουμᾶς.*

Τὰ δάκρυα κόρης εἶναι ἡ μόνη δοκιμασία, ἥτις δύναται νὰ κλονήσῃ μάρτυρα.

ΑΠΟ ΤΑ «ΜΑΥΡΑ ΚΡΙΝΑ»

Φθινόπωρον

—

Ἔρμο σὲ λίγο θὲ νὰ μείνῃ
τὸ δάσος πλέον τὸ μυστικό·
εἶμ' ὄνειρο στιγμῆς, ποῦ σβύνει
θὰ φύγῃ καὶ τὸ μαγικὸ
ἔρμο σὲ λίγο θὲ νὰ μείνῃ.

—

Ἐγὼ σ' ἐκεῖνο, μοναχός μου,
σάν πάρ' ἡ βαρυχειμωριὰ
μακρυὰ ἀπὸ τὴ βοὴ τοῦ κόσμου,
σὰν φάντασμα στὴ σκοτεινιά,
θἄμαι σ' ἐκεῖνο μοναχὸς μου.

—

Πέρα τὸ κῦμα θὰ βγκάῃ
καὶ σ' τ'ἀκρογιάλια θά βροντᾷ
κι' ἂν ἡ φωνὴ μου σὲ ζητάῃ
καμμιὰ φωνὴ δὲ θ' ἀπαντᾷ,
μόνο τὸ κῦμα θὰ βογκάῃ.

—

Μέσα στὸν ἄνεμο τὸ λαῦρο
θὰ πέφτουν τὰ ξερὰ κλαδιά . . .
στὸ δάσος μοναχός, τὸ μαῦρο,
τί νὰ κάνω τὴν καρδιά ; —
Μέσα στὸν ἄνεμο τὸ λαῦρο,

—

κάτ' ἀπ' τὰ πεῦκα τὰ 'ψηλά του,
στὸ δάσος τὸ μαγευτικό,
θὰ σέρνετ' ἐρημιά θανάτου,
πένθος βαρὺ καὶ μυστικό,
κάτ' ἀπ' τὰ πεῦκα τὰ 'ψηλά του !

—

Κι' ὅταν τὴν ἄνοιξη γυρίσῃς
καὶ στ' ἀκρογιάλια, χαρωπή,
στὸ δάσος πάλι μὲ ζητήσῃς,
κἄποια φωνὴ θερὰ σοῦ 'πῇ,
ὅταν τὴν ἄνοιξη γυρίσῃς

—

«—Εἶμ' ὄνειρο στιγμῆς, ποῦ σβύνει
στὸ δάσος πλέον δὲ θὰ μὲ βρῇς...
μά μέσ' τοῦ δάσους τὴ γαλήνη
νὰ μ' ἀντικρυσῃς, εἴμπορεῖς,
σὰν ὄνειρο στιγμῆς ποῦ σβύνει»

Ἄγγελος Σημηριώτης

Ὁ ἔρως εἶναι φλύαρος ἢ κακόγλωσσος, ὁμιλάζει τοὺς ἐρημειδογράφους· καὶ ὅταν ἐπαινῇ καὶ ὅταν ψέγῃ, δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν εἰ μὴ τὸ ἥμισυ τῶν λόγων του.

Ὁ ἔρως εἶναι ὡς ἡ ροδέα, ἧς τὰ εὔοσμα ἄνθη ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἐν ᾧ αἱ ἄκανθαι πάντοτε μένουσιν.

Οἱ ἄνδρες ὅσον οὐδέποτε καὶ ἂν ἦναι, δὲν δύνανται νὰ ποκτήσουν ἐν διαστήματι ὁλοκλήρου βίου ἀρκοῦσαν ἐμπειρίαν, ἵνα ἐξακριβώσωσιν ἅπασαν τὴν ποικιλίαν ἢ βαθύτητα τῆς τέχνης, τῶν ἐρωτοπλάνων γυναικῶν.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἄγγελος ὅταν . . . μᾶς ἀγαπᾷ, δαίμων ὅταν . . . μᾶς ἀποστρέφηται· ὁ δὲ γάμος εὐτυχία, ὅταν ἀνὴρ εἶναι . . . κωφὸς, ἡ δὲ γυνὴ . . . τυφλή.

Ὡς ἐν τῇ μέθῃ καὶ τῇ ὀργῇ οὕτω καὶ ἐν ταῖς ἀσθενείαις καταφαίνεται ἡ λεπτότης τῆς κρίσεως καὶ αὐτὸ τὸ ποιὸν τοῦ ἀνθρώπου. (ε),

Ἡ ἔγγαμος γυνὴ κυριευομένη ὑπὸ τῆς ἐπαράτου ζηλοτυπίας, καθίσταται καταστροφὴς τῆς οἰκογενειακῆς γαλήνης καὶ εὐτυχίας (ε).

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

τοῦ κ **Μιλτιάδου Πολεμίδου.**

— Ἐπιστημονικὴ φιλομάθεια, ἐμπορικαί σου ὑποθέσεις, διάφοροι κατεπείγοντες λόγοι σπουδαῖοι, ἢ τέλος πάντων μία αἰτία οἱαδήποτε σὲ ὑποχρεώνει νὰ ἐπιβῇς ἀτμήρους ἢ ἱστιοφόρου σκάφους καὶ διατρίζων τὰ ὑγρὰ κελεύθα τρικυμιώδους θαλάσσης νὰ διεκπεραιωθῇς εἰς πόλιν καὶ τόπους μακρυνούς, ὅπου, εἰς οἱοςδήποτε λόγος, σ' ἐκάλεσε νὰ μεταβῇς ἐσπευσμένως ἢ ὄχι.

— Τὸ πλοῖον ἀνασύρει τὴν ἄγκυραν, καὶ ἐν μέσῳ δακρύων λύπης ἢ καὶ χαρᾶς προσωρινῶς ἢ διὰ μακροῦ ἀποχωρίζεσαι προσφιλεστάτων προσώπων σου. Συριγμὸς ὀξὺς τοῦ ἀτμοπλοίου σὲ κάμνει νὰ αἰσθανθῇς βαθυτέραν τὴν ὀδύνην τοῦ χωρισμοῦ σου, καὶ ἡ καρδία σου ἀρχίζει νὰ σπαράττηται ὑπὸ τοῦ παραγομένου ἐν αὐτῇ ἐκ τοῦ ταξειδίου κενοῦ.

— Συνδέεσαι νοερῶς ἀκόμη μετὰ τῶν προσφιλῶν σου διὰ τῆς ὑγρᾶς γραμμῆς, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τῆς θαλάσσης διαγράφει ἡ διασχίζουσα αὐτὴν τοῦ πλοίου τρόπις, ὅτε, ἕνεκα θαλασσοταραχῆς ἀρχομένης, μία πικρία ἀνέρχεται ἐκ τοῦ φάρυγγος εἰς τὸ στόμα, μία γεῦσις στυφὴ περιβρέχει τοὺς ὀδόντας σου, μία σκοτοδίνη καταλαμβάνει τὴν κεφαλήν σου, μία τάσις πρὸς ἔμετον, ἄνευ ἀποτελέσματος ὅμως, καὶ τέλος ἐπιφαίνεται ἔμετος, ὁτέ μέν σωτήριος, ὁ ὁποῖος μικρὸν σὲ ἀνακουφίζει, ἀλλὰ καί ποτε ὡς ἀπαρχὴ ἐπανειλημμένων ἄλλων ἐμέτων, ἕνεκα τῶν ὁποίων νομίζεις ὅτι ἡ κοιλία σου θέλει ἀναστραφῇ ἔξω καὶ ὅτι ὅλα τὰ ὑγρὰ καὶ τὰ στερεὰ, τὰ ὁποῖα περιέχει αὐτὴ, θέλουσιν ἐκχυθῇ ἀπὸ τοῦ στόματός σου μεβίαν.

Ὁποία στενοχωρία! Τί μαρτύριον! Πόση μεταμέλεια διὰ τὸ ταξείδιον! Πόσα ἄχ! διὰ τὴν ἐντερικήν σου ἐπανάστασιν! Πόσαι ἐπικλήσεις βοηθειωμάτων! Ὁποία κόπωσις ἀπερίγραπτος!

— Ἡ περιγραφεῖσα ὀλεθριωτάτη αὕτη κατάστασις ὀνομάζεται μὲ μίαν λέξιν, ναυτία.

— Περὶ τῆς γενέσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς ὀλεθρίας ταύτης παθήσεως θεωρίαι πολλαὶ περιεγράφησαν, πολλαὶ ἐξηνέχθησαν γνῶμαι, περὶ τοῦ πῶς ἀναπτύσσεται αὕτη, πῶς ὁ στόμαχος πάσχει, πῶς τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος συνταράσσονται, πῶς ὁ ἐγκέφαλος χάνει τὴν ἰσορροπίαν του καὶ τόσαι ἄλλαι.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν προταθέντων φαρμάκων καθὼς καὶ τῶν ἐκάστοτε δοκιμασθέντων καὶ δοκιμαζομένων δὲν εἶναι μικρός.

Τὸ πολυάριθμον ἐν τούτοις τῶν θεωριῶν, καθὼς καὶ τὸ πολυπληθὲς τῶν φαρμάκων, ἀκριβῶς δεικνύει ὅτι ἄγνοια ἀκόμη καλύπτει τὴν γένεσιν τοῦ δυσαρέστου καὶ μαρτυρικῆς ταύτης παθήσεως, καὶ ὅτι οὐδὲ ἓν ἐκ τῶν πολυαρίθμων φαρμάκων τούτων ἐθεωρήθη μέχρι τοῦδε ἐπαρκές, καὶ οὐδενὸς τούτων ἡ ἀποτελεσματικότης εὑρέθη ἀξία τῆς διασκλπισθείσης φήμης του.

Τί χλωράλαι προυτάθησαν, τί ὄπια, τί μορφῖναι, τί βρωμιοῦχα, τί ἐπιδέσεις πλατεῖαι τῆς στομαχικῆς χώρας καὶ τῆς κοιλίας, τί ὑπτιαι κατακλίσεις συνεστήθησαν καὶ ἀκινησία, τί πληρώσεις στομάχου, τί νηστεῖαι στομάχου, τί προσηλώσεις τῆς ὁράσεως ἐπὶ ὡρισμένων ἀντικειμένων κτλ. κτλ. . . .

Μάτην οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολούμενοι φυσιολόγοι καὶ ἰατροὶ κατεπονοῦντο. Ἡ χρῆσις τῶν ὑπ' αὐτῶν συνιστωμένων, ματαία ἐδεικνύετο δυστυχῶς πάντοτε, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀναγραφόμενα μέσα, ἡ πεῖρα ἀνίσχυρα ἐκάστοτε ἀπεδείκνυεν· ὁ δὲ ταξειδιώτης, καὶ μάλιστα ὁ πρωτόπειρος, μόλις τοῦ σκάφους κλυδωνιζομένου, ἐξακολούθει, κατὰ τὴν εὐπάθειαν τὴν ὁποίαν εἶχε, νὰ ὑποφέρῃ τῶν παθῶν του τὸν τάραχον, τοῦ πλοίου ταξειδεύοντος.

Νέαι ἐπροτείνοντο θεραπεῖαι καθ' ἑκάστην, ἀλλὰ καὶ νέαι ἀποτυχίαι εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς θεραπευτικῆς τῆς *ναυτίας* ἐσημειώνοντο πάντοτε.

—Τὸ ἑξῆς δὲ νόστιμον ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν κατὰ τῆς ναυτίας φαρμάκων.

«Ἐπιτήδειός τις διήρχετο μετὰ τῆς κυρίας του τὸν πορθμὸν τοῦ Καλαί, πορθμὸν πολὺ τρικυμιώδη, ὁ ὁποῖος χωρίζει τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἀγγλίας, ἐπιβαίνων μεστοῦ ἐπιβατῶν ἀτμοπλοίου.

Ἦτο τρικυμία μεγάλη, καὶ τὸ πλοῖον ἐκυλίετο ὡς κέλυφος μεταξὺ τῶν κυμάτων. Οἱ ἐπιβάται πάντες εἶχον καταληφθῇ ὑπὸ ναυτίας, πλὴν αὐτοῦ, τῆς κυρίας του καί τινων ἴσως ἄλλων.

Σκέπτεται, συνεννοούμενος μετὰ τῆς κυρίας του, ἀγνοοῦντος τοῦ λοιποῦ κόσμου, ἂν ἦναι κυρία του, μάλιστα ὑποτιθεμένης ταύτης ἐντελῶς ξένης πρὸς αὐτόν, ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαιρίας νὰ κερδήσῃ χρήματα, μηχανᾶται δὲ ταῦτα. Εἰς τὴν προσποιηθεῖσαν τι ὑποφέρει ἐκ ναυτίας ἄγνωστον δῆθεν κυρίαν προσφέρει καταπότιον, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα, τίς οἶδε, ἂν διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἢ δι' ἄλλον παρόμοιον μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερεν ὁ κύριος οὗτος. Ἡ ναυτία καὶ οἱ ἔμετοι τῆς κυρίας καταπαύουσιν ἐν τῷ ἅμα καὶ ἡ ὠφεληθεῖσα δῆθεν κυρία εὐγνωμόνως διατυμπανίζει τὸ ληφθὲν φάρμακον καὶ ἐνθέρμως εἰς πάντας καὶ πάσας συνιστᾷ τοῦτο, ἐκθειάζουσα τὴν ἀποτελεσματικότητά του. Ἔσπευσαν νὰ προμηθευθῶσιν ἐπὶ γενναίᾳ ἀμοιβῇ τὸ ἐν λόγῳ καταπότιον ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ πάσχοντες ἐπιβάται, ἐπιβαρύνοντες τὸ θυλάκιον τοῦ σωτῆρος δι' ἱκανοῦ βάρους ἀργυρῶν νομισμάτων ἕκαστος.

— Μετ' ὀλίγον ἡ τρικυμία κατέπαυσεν, ἡ ναυτία παρῆλθε καὶ ὁ ἐπιτήδειος κύριος, μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐθεάθη ἀποβιβαζόμενος, στηριζομένην ἔχων εἰς τὸν βραχίονά του τὴν πρώτην καταπιοῦσαν τὸ καταπότιον κυρίαν, ἡ ὁποία τὸν ἠκολούθησεν ἐξ εὐγνωμοσύνης ἴσως, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλη, παρὰ ἡ μετὰ

τῆς ὁποίας εἶχε συνενοηθῇ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον σύζυγός του.

—Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἡ μία θεωρία κατέπιπτε μετὰ τὴν ἄλλην περὶ τῆς γενέσεως τῆς ναυτίας, καὶ νέα φάρμακα κατ' αὐτῆς ἐκάστοτε διεδέχοντο τὰ τελευταίως νεώτατα, ὅτε ἡ *Τύχη*, ἡ τυφλὴ αὕτη τῶν πραγμάτων ἀλληλουχία, ἡ εὐνοήσασα πάντας τοὺς ἐφευρέτας, τὸν Ἀρχιμήδην λ. χ. εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ εἰδικοῦ βάρους τῶν σωμάτων, τὸν ἐφευρέτην τοῦ ἀεροστάτου, τὸν πρῶτον κατασκευαστὴν τῆς ὑέλου, τὸν Γαλβάνην εἰς τὸν ἠλεκτρισμόν, τὸν Ῥῶσον φυσικὸν εἰς ἠλεκτρισμὸν τῶν νεφῶν καὶ τόσους ἄλλους τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν τεχνῶν ἐργάτας, ἡ *Τύχη* λοιπὸν συνέβη νὰ εὐνοήσῃ εὐτυχῆ ταξειδιώτην, τὸν ποιητικῆς μορφῆς καὶ ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τὸ γένος ἕλκοντα Μιλτιάδην τὸν Πολεμίδην, ἐν τῇ ἀνακαλύψει *τοῦ κατὰ τῆς ναυτίας φαρμάκου*(1)

Ἀφίνομεν τὸν ἴδιον νὰ διηγηθῇ τὰ κατὰ τὴν ἀνακάλυψίν του τοῦτον. Καὶ πρὸς τοῦτο παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν (53) σελίδα τοῦ ἀνὰ χεῖρας Ἡμερολογίου.

— Ἡμεῖς εἰς ἀριθμόν τινα ταξειδιωτῶν πελατῶν μας τὸ φάρμακον συστήσαντες εὕρομεν αὐτὸ ἄξιον, ὧν ἀναγράφει ὁ ἐφευρέτης ἐπαίνων, μὴ ἀποκλείσαντες μάλιστα ἐθνικότητα καὶ συνιστῶμεν συνηθέστατα ἀποτελεσματικῶς ὡς φάρμακον τοιοῦτον **πᾶσαν θελκτικὴν δεσποινίδα** πάσης ἐθνικότητος καὶ πάσης χώρας, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ αὕτη καὶ νὰ θέλῃ νὰ θέλγῃ, νὰ ἦναι κάτοχος τῶν μυστηρίων τῆς κατακτήσεως καὶ νὰ θέλῃ νὰ κατακτᾷ.

Ἀρκεῖ νὰ θέλῃ μία δεσποινὶς τοιαύτη, καὶ τὸ φάρμακον εἶναι ἀσφαλές.

Συνιστῶμεν ὅμως εἰς πάντα ταξειδιώτην καὶ ἐπαναλαμβάνομεν πάντοτε εἰς αὐτὸν **προσοχὴν** ἐν τῇ χρήσει τοῦ ἀσφαλοῦς τούτου μέσου, διότι

«Τὰ τῶν γυναικῶν. . . . . ἄπιστα»

Κ. Μούγερης, *ἰατρός.*

---

1) Ὁ κ. Μ. Ι. Πολεμίδης ἐφεῦρε τὸ διὰ τοὺς ἄνδρας φάρμακον. Τὴν δόξαν δὲ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ διὰ τὰς γυναῖκας φαρμάκου ἀφίνει, φαίνεται, ἐξ ἐλαφρείας εἰς τὴν εὐφυΐαν τινὸς ἐκ τῶν ὡραίου φύλου.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

Στὴν Μ. Σ.

Εἰς Χίον

Ἐνῶ γρωρίζω ἡ σκέψι σου πῶς μὲ περιφρονεῖ
Περνῶ γιὰ σένα ἀμέλητα καὶ μ' ἄκρα ὑπομονή.

Κρυφὰ κρυφὰ σ' ἀγάπησα ἀλλοίμονον σ' ἐμένα
Ὅλη τὴν πλάσι ἐμίσησα γιὰ σὲ χλωμὴ παρθένα.

Σὰν χρυσαλίδα ἀστόχαστη θὰ κάψω τὰ φτερά μου
Στὸ φῶς τῆς ὠμορφάδας σου, παρθένα αἰθερία
Γιὰ νὰ σβυσθοῦν οἱ πόθοι μου, νὰ φύγῃ ἡ χαρά μου
Μαυροματοῦσά μου Μαρία.

Μὲ κάποιο ἀστέρι, ἀγάπη μου, θάχω τὴν τύχη πλέξη
Γιατί κανένα ἀπὸ 'ψηλὰ ὅταν κυλᾷ μὲ βία
Νομίζω πῶς σὲ σέρνει ὁλόφωτο θὰ τρέξῃ
Μέσ' σ' ταῖς ἀγκάλαις σου Μαρία.

Ἀθῆναι, Δεκέμβριος 1899

Ἀνδρέας Ι. Πολεμίδης

Πρέπει νὰ κατορθώσῃ τις νὰ γείνῃ ἀγαπητός, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι δίκαιοι, παρὰ μόνον πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπῶσιν.

Ἐν τῇ ἀληθῶς ἀγαπώσῃ καρδίᾳ ἡ ἡ ζηλοτυπία φονεύει τὸν ἔρωτα, ἢ ἔρως τὴν ζηλοτυπίαν.

Οὐδὲν ὁμοιάζει τόσον πρὸς τὴν ἀδικίαν, ὅσον ἡ βραδέως ἀπονεμομένη δικαιοσύνη.

Πρέπει νὰ ἐργαζώμεθα εἰς ὅλην τὴν ζωήν μας, μὴ ἀφήσωμεν νὰ σβεσθῇ ἐν ἡμῖν ὁ θεῖος ἐκεῖνος σπινθήρ, ὃν στις καλεῖται συνείδησις.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΑΣΦΑΛΕΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΝΑΥΤΙΑΣ

Ἡ Γυνὴ εἶναι ἄγγελος
ὅταν δὲν εἶναι θηρίον

Τῷ φιλτάτῳ μοι ἰατρῷ **Κ. Μούγερῃ.**

Ἦμην τότε εἰκοσάχρονος καὶ ἦτο Δεκέμβριος. Ὡραῖον καὶ ταχὺ σκάφος τῆς « Messageries Maritimes » μᾶς ἔφερεν εἰς Πειραιᾶ.

Ἐπλησίαζον αἱ ἑορταὶ καὶ ἔσπευδον μετὰ πολυετῆ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀπουσίαν νὰ ἐπανίδω τὴν γενέθλιον καὶ τοὺς οἰκείους μου, ἐπροτίμησα δὲ τὸ μέσον Πειραιῶς δρομολόγιον.

Ἀκαταμάχητον θέλγητρον εὑρίσκω εἰς τὰ ταξείδια· ἂν ἐγεννώμην ἑκατομμυριοῦχος, ὅλην μου τὴν ζωὴν θὰ διήνυον ταξειδεύων, ἀλλὰ καὶ τί τούτου φυσικώτερον ;

Ἔπειτα νὰ ἦσαι νέος, νὰ διατρέχῃς τὴν χρυσῆν ἐκείνην ἡλικίαν τῶν ὀνείρων νὰ σοι προσμειδιᾷ τὸ μέλλον, νὰ ἦσαι φύσει ἰδιοσυγκρασίας θερμῆς, νὰ αἰσθάνησαι τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο συναίσθημα ὅτι ταξειδεύεις καὶ ὅτι ἀναμένεσαι μετὰ παλμῶν ὑπὸ ὑπάρξεων προσφιλῶν καὶ νὰ ἦσαι ἀρκούντως τυχηρὸς νὰ ἔχῃς συντροφιὰν ἐπαγωγοὺς ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν τῆς λέξεως σημασίαν, φρονῶ ὅτι ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ τοῦ κλαυθμῶνος τοσαῦται εὐτυχίαι ἐν μιᾷ στιγμῇ δὲν εἶναι ἐκ τῶν πολὺ συνήθων πραγμάτων.

Ἐπλησίαζεν ἡ νύξ . . . Ἐπλέομεν παρὰ τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Χίου· ἐπεκράτει θαλασσοταραχὴ φοβερά, διεκρίνοντο δὲ ἐν τῷ σκιόρωτι ἀμυδρῶς τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος μου. Ἠσθανόμην

τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν, ἐν δὲ δάκρυ θερμὸν καὶ ζέον νὰ κυλίηται ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου.—Ἀρρρέθην! Ἐκστατικὸς ἐλησμόνησα πάντας τοὺς περὶ ἐμὲ ὡς καὶ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο, τὸ ἀπᾷδον εἰς ἀνδρικοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀλλὰ κλαίετε! μοὶ λεγει αἴφνης μετ' ἀρρήτου γλυκύτητος μία φωνή. Ἦτο ὡραία Γαλλὶς μεταβαίνουσα εἰς Πειραιᾶ. Ὄχι, δὲν κλαίω ἀπεκρίθην μηχανικῶς καὶ ὡς ἐν αἰσχύνῃ διὰ τὴν ἀδυναμίαν, ὑφ' ἧς ἁρεθην νὰ καταληφθῶ.

Ἡ ὡραία ὅμως συνταξιδεῶτίς μου δὲν διέρρευσεν ὅλων τῶν ἄλλων ἀπογόνων τῆς Εὔας. «Τίς οἶδε, μοὶ λέγει, ὄπισθεν τῶν βουνῶν ἐκείνων ἴσως ἐκτὸς τῶν οἰκείων σας διατηρεῖτε καὶ ἄλλων προσφιλῶν τὴν ἀνάμνησιν» καὶ ὑπεμειδία πονήρως!...

Ἤρχισε πλέον νὰ ἐπικάθηται ἐπὶ τοῦ πλοίου ἡ νύξ! Νὺξ μακρὰ καὶ σκοτεινὴ ὡς τὸ ἔρεβος, ὡς τὰς νύκτας ἐκείνας τοῦ Δεκεμβρίου μὲ τὴν θαλασσοταραχὴν τὴν ἀγρίαν, τὴν αὐξάνουσαν, τὴν ἐπεκτεινομένην ὁλονέν, μὲ τὸν ἀπαίσιον μακυθμὸν τῆς τρικυμίας καὶ τῶν ἐξογκουμένων κυμάτων, τῶν καλυπτόντων τὸ τεράστιον σκάφος, μὲ τὰς αἰφνιδίας ἐκείνας ἀναλάμψεις εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, μὲ τὸν μακρὰν, πολὺ μακρὰν ἀκουόμενον γδοῦπον τοῦ κεραυνοῦ...

Πρὸ πολλοῦ ὁ κώδων εἶχεν ἠχήσει· οἱ δὲ ἐπιβάται τῆς πρώτης καὶ δευτέρας θέσεως εὑρίσκοντο εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐγὼ εἰσέτι ἱστάμην ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀρρρυμένος, ῥεμβώδης, περιφρονῶν τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην τῶν στοιχείων, ἐκστατικὸς πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ποιητικοῦ τῆς ἀγρίας ἐκείνης νυκτός!—Ἐδέησε νὰ ἔλθῃ εἰς ἀναζήτησίν μου ὁ ὑπηρέτης καὶ ἔσπευτα ζητήσας συγγνώμην νὰ καταλάβω τὴν ἐν τῇ τραπέζῃ θέσιν μου. Πάρυτα ὅμως καταλήφθην ὑπὸ ζάλης καὶ ἐδέησε πρὶν ἢ ἔτι ὀλίγω τὴν ἐπιτραπέζιον ὀθόνην, νὰ ἐξέλθω ταχὺς καὶ παραπαίων, μόλις κρατούμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων ν' ἀ-

νέλθω ἐπὶ τῆς γεφύρας, ὅπως εὕρω στιγμιαίαν ἀνακούφισιν ἐκ τῆς εἰσπνοῆς τοῦ ὁρμητικοῦ ἀνέμου.

Ἐτυλίχθην ἐντὸς τοῦ χονδροῦ ἐπανωφορίου μου καὶ συνεσπειρώθην ἐκεῖ ἐπὶ μιᾶς ἕδρας, μόλις συγκρατούμενος, ῥιγῶν, ναυτιῶν, ἐκμηδενισμένος, ὑποφέρων σφόδρα... Ὑπὸ τοιούτους λοιπὸν ὅρους τὸ ταχὺ σκάφος ἐξηκολούθει νὰ διασχίζῃ τὰ πελώρια κύματα, δερόμενον, κλυδωνιζόμενον σφόδρα ὑπὸ τῆς τρικυμίας, ἀλλὰ καὶ ὡσεὶ περιφρονοῦν αὐτήν! Καὶ δὲν ἠκούετο ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ ἢ ὁ ὑπόκωφος στεναγμὸς ναυτιῶντός τινος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ὁ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μέγας τοῦ ἀτμήρους κώδων, ἀλλάσσων τὸν σκοπόν...

Ἐν τῷ ταξειδίῳ συνάπτει τις εὐκόλως σχέσεις· ἐκεῖ ὡς ἐξ ἐνστίκτου, οὕτως εἰπεῖν, οἱ ἄνθρωποι ἕλκονται πρὸς ἀλλήλους. Μεταξὺ δὲ συμπλωτήρων σπανίως διατηροῦνται κοινωνικαὶ διακρίσεις καὶ τὰ παρόμοια· καὶ ἡ ἰσότης λαμβάνει περισσοτέρας τοῦ δέοντος διαστάσεις, καθόσον μάλιστα συμβαίνει τὸ ὑγρὸν ἔδαφος, ἐφ' οὗ ταξειδεύομεν, νὰ καθίσταται ἀνώμαλον.

Καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθουν ἐπὶ μᾶλλον νὰ ὑποφέρω! Φάρμακον κατὰ τῆς ναυτίας οὐδὲν ἐγνώριζον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, περιωρίσθην δὲ νὰ ἐπικαλῶμαι ἅπαντας τοὺς θεοὺς πρὸς ἀπαλλαγήν μου ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστάσεως.

Τίς οἶδε ἂν Θεός τις δὲν συνετέλεσε!... Ἠσθάνθην αἴφνης τὸν θροῦν ἐσθῆτος καὶ ἐλαφρὸν ὄπισθέν μου βηματισμόν, ἔπειτα γλυκεῖαν φωνὴν νά μοι λέγῃ· «Ὑποφέρετε πολύ, κύριε. Εἶναι πολὺ λυπηρόν. Ἐγὼ συνείθισα πλέον, διότι ταξειδεύω ἐκ μικρᾶς ἡλικίας καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ μὴ σκέπτεσθε τὴν τρικυμίαν, θὰ μετριάσητε οὕτω τὸ κακόν».

Πρὶν ἔτι συνέλθω, ἡ χαριτωμένη Γαλάτις ἔλαβεν ἕδραν καὶ καθεσθεῖσα πλησίον μου ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ, νὰ λέγῃ, νὰ λέγῃ μετὰ τῆς εὐτραπέλου καὶ χαριτωμένης ἐκείνης στωμυλίας,

ἥτις διακρίνει τὰς συμπατριώτιδάς της μετὰ τοῦ σπινθηροβόλου ἐκείνου πνεύματος, ὅπερ διακρίνει αὐτάς.

Ἀπήντων εἰς τὰς ἐπανειλημμένας ἐρωτήσεις της διὰ μονοσυλλάβων, καθότι ἤμην ἐξηντλημένος καὶ ὑπέφερον εἰστι. Βαθμιαίως ὅμως ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἐκείνην τῶν θελκτικῶν λόγων τῆς ὡραίας συντρόφου μου, ὑπὸ τὴν φλόγα τῆς ἀναπνοῆς αὐτῆς, ἣν ἠσθανόμην θερμαίνουσαν τὸ παγωμένον ὑπὸ τοῦ ψύχους πρόσωπόν μου, ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ἐπανεκχωρέουσαν τὴν ζωὴν ἐν ἐμοί.

Ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἐν μέσῳ ἀγρίας τρικυμίας, ἐν τῷ βαθεῖ σκότει, μία θελκτικὴ ὕπαρξις νὰ κάθηται πλησίον σου, νά σε θωπεύῃ διὰ τῶν λόγων της καὶ νά σὲ θερμαίνῃ διὰ τῆς ἀναπνοῆς... Ἦσαν στιγμαὶ ἀρρήτου γοητείας ἐκεῖναι, μυστηρίου πλήρεις, ἐκεῖ ὑπὸ τὸν νεφελώδη καὶ ἄναστρον οὐρανόν! ...

Δὲν ἔπασχον πλέον ἐκ ναυτίας ... περιεφρόνουν τὰ πάντα!... Καὶ θὰ φανῇ ἴσως ἀπίστευτον! ... Ἠρχῆλθε τὸ μεσονύκτιον. Καὶ ἡμεῖς εὑρισκόμεθα ἔτι ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς γεφύρας, μόνοι ὡς ἐν ποιήσει!

Ἐδέησεν ἐν τούτοις νὰ κατέλθωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ πλοίου, ὅπου ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν.

Ἡ ὡραία μου φίλη ἐπιμόνως καὶ μὲ τὸ μυστηριῶδες ἐπὶ τῶν χειλέων μειδίαμα μὲ ἠρώτα διὰ τὴν αἰφνιδίαν μου μεταβολήν ...

Δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἀπήντησα! ...

Πάντως ὅμως διϊσχυρίζομαι ὅτι ἀνεκάλυψα τὸ κατὰ τῆς *ναυτίας φάρμακον* καὶ συνιστῶ εἰς μὲν τοὺς ἐξοχωτάτους ἰατροὺς νὰ γράφωσι τὴν καταλληλον συνταγὴν, εἰς δὲ τὰς θελκτικὰς ταξειδιώτιδας νὰ ἦναι ὀλίγον φιλάνθρωποι δι' ἕνα ναυτιῶντα.

Μιλτιάδης Ι. Πολεμίδης.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 10 Νοεμβρίου 1899

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΣΟΥ

Δὲν ἤθελα ξανθὴ νὰ σᾷ οὐδὲ γαλανομάτα
καὶ ὅμως σὰν ἀντίχρυσα τὰ κάλλη σου τ' ἀφράτα
Ἐσέρα ἀνεγκώρισα βασίλισσα τῆς ἐμμορφιᾶς
γιατ' εἶσαι ὁλοζώντανο ἴν ἀγγελοῦδι ζωγραφιᾶς ...
Στὶ γαλανὰ τὰ μάτια σου βλέπει κανεὶς τὸν οὐρανὸ
καὶ στὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιὰ τὸν ἥλιο μας τὸν πρωϊνό,
Περνᾷς καὶ φῶς γλυκὸ σκορπᾷς ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐγέρηκα εὐθὺς αἰχμάλωτός σου.
Ὅρομα σοῦδωσ' ὁ ποιητὴς σὰν νάταν Προφήτης
γιατ' εἶναι αὐτὸ ἀνώτερο κι' ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης.
Ἴσως κι' αὐτὴ ἡ Παναγιὰ ἡ συνονόματή σου
χαίρει πῶς δόσιν τ' ὄνομα Ἐκείνης στὴ μορφή σου.
Ναὶ! μοιάζετε καὶ εἰς τὰ δυὸ, στὸ ὄνομα, στὰ νεάτα ...
ἀδιάφορο ποῦ μερικοὶ τὴν γράφουν μαυρομάτα ...
Ἂν θέλουν ὅμως τὸ σωστὸ σὺ πιὸ καλὰ καλὰ ταιριάζεις
πῶς τάχεις ὅλα ... ὡς κι' αὐτό ... μαζῆ της νὰ γιορτάζῃς. ...

. . . . . .

Ἐν Πέραν, 15 Αὐγούστου *ΕΚΕΙΝΟΣ*

Ἐκ τῶν ἑκατὸν ἀγαθῶν τῆς παρούσης ζωῆς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα εἶναι ἡ ὑγιεία.

Αἱ συμφοραὶ τῶν ἀδικουμένων μεταβαίνουσι θᾶττον ἢ βράδιον εἰς τοὺς ἀδικοῦντας.

Ὅταν κυττάζῃς τὸ ξένο κρέας, τρώγουν οἱ σκύλοι τὸ δικό σου.

(δημῶδες).

ΣΤΑ ΧΙΩΤΙΚΑ ΝΕΡΑ

Καὶ ὁ κόσμος ὁ ἀριστοκρατικὸς τοῦ λαΰσσου καὶ τῆς ζωῆς, τῆς νεότητος καὶ τοῦ συρμοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς Κυριακῆς ἐκάθητο καὶ ἐπεριπάτει εἰς τῆς Bella vista τὴν ἀκρογιαλιὰ ἡδυπαθῶς ῥοφῶν τοὺς ἀσθενεῖς κυματισμοὺς τῶν πνευμάτων τοῦ ἀστάτου νότου.

Τῶν γυναικῶν αἱ ἀπόπνοιαι κατακλύζουν τὴν ὄσφρησιν μεμιγμέναι μὲ τὰ ἀρωματώδη τοῦ ὡραίου φύλου ἄνθοδμα τὸ ῥοῦχον ῥοῦ ἐκεῖνο τῆς γυναικείας ἐσθῆτος, εἰς τὸ ὁποῖον καμμύει τις τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀόριστα ἄχ! ἐκπέμπει καὶ τὸ ὁποῖον κυριεύει τὴν ἀκοήν, καὶ ἐκεῖ κάτω, νὰ ἐκεῖ, ποῦ τοῦ λιμένος τὰ ὅρια τελειώνουν, δυὸ βαρκοῦλες λευκαὶ ὡς κύκνοι κομψαὶ καὶ χαρίεσσαι μὲ τὰ πηδήματά των τὰ ζωηρὰ μαγνητίζουν τὴν ὅρασιν.

—Ἄχ! τί ὡραῖα! τῷ ἔλεγε διελαύνουσα τὸ βλέμμα εἰς τοὺς ὁμίλους τῶν περιπατητῶν, ἐνῷ ὁ μπότης των ὁ λευκὸς τρίζων ὑπὸ τὰς κανονικὰς τοῦ μούτσου κωπιλασίας ἔσχιζε τὰ γαλανὰ ἐκεῖνα νερά.

Καὶ ἐκεῖνος πλησίον της, πολὺ πλησίον, μὲ τὸν ὕακα, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὡσεὶ ἐναγκαλίζων αὐτὴν κατένευε σιωπηλός, βαθύτατα αἰσθανόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ θέλγητρον τῆς ζωῆς. Ἐκείνη μὲ τοὺς γαλανοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς, κόρη τῆς αὔρας τῆς θαλασσίας, ἐκεῖ εἰς τοῦ Βροντάδου τὸν μητάτη ἀναπτυχθεῖσα, ξανθὴ καὶ

λυσίκομος, μὲ ἐνδυμασίαν κυανόλευκον, λευκὴ καὶ ἀκόμη συνεσταλμένη ἐρρέμβαζεν ἀναστενάζουσά που καί που πολὺ πλησίον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἀπὸ τριῶν ἑβδομάδων ὠνόμαζε σύζυγον καὶ ἐνόει σύντροφον τοῦ βίου, στήριγμα καὶ εὐτυχίαν.

Χονδρὸς αὐτὸς, ὄχι καὶ πολύ, μὲ κατάμαυρον μύστακα, μὲ ὡραῖον ἀθλητικὸν κορμὸν, μὲ ἀρειμάνιον βλέμμα καὶ σιτοπυρόχρουν χρῶμα, σωστὸς ναύτης, παιδὶ τῆς ἁλμύρας τοῦ γιαλοῦ καὶ θρέμμα τῆς τρικυμίας καὶ τοῦ κύματος, μὲ ποῦρο ἀγγλικὸ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ στόματος, μὲ κοῦκον ναυτικόν, ὡσεὶ βεβυθισμένος εἰς ὄνειρα, μὲ αἰφνίδια βλέμματα παρηκολούθει τὴν ἄλλην ἐκεῖ βαρκούλαν πλέον ἐλαφρὰν, πλέον κομψὴν καὶ ἀκόμη ταχυτέραν εἰς τὰς κωπιλασίας τὰς κανονικὰς τῶν δύο παιδιῶν, ναυτῶν τοῦ μπάρκου μὲ προτεταμένα τὰ στήθη κεκαλυμμένα μὲ ριγωτὴν λεπτοΰσικην φανέλλαν.

Ἐκείνη τὸν παρετήρησεν.

— Ὦ! Εἶναι ὁ καπετὰν Νικολῆς μὲ τὴν γυναῖκά του, Διαμαντῆ;

— Ναί! καὶ θαρρῶ πῶς θὰ κάτσῃς στό τιμόνι!

— Καλά! μὰ γιατί;

— Δὲν βλέπεις, εὐλογημένη;

— Κι' ἐκείνη ἔκλινεν ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, περιώρισε τὴν ἀκοὴν καὶ εἶδε τὸν ἄλλον ἐκεῖ καπετάνιο νὰ ἐνθαρρύνῃ μὲ χειρονομίας τοὺς ναύτας καὶ ἤκουσε τὰ λόγιά του πλέον.

« Νὰ σᾶς 'δῶ· σὰ φθάσουμε σὲ γραμμή, κουράγιο».

Ὁ ναύτης, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ καπετὰν Διαμαντῆ, παιδὶ τῶν 22 χρόνων, ζυμωμένον στὶ κουτρέστα, μαθημένο στὰ τέτοια;

— Μπάρμπα ! τἀκοῦς; νὰ βγάλω τὸ σκαρμὸ γιὰ τὸ ἄλλο κουπί ;

— Θαρρῶ πῶς ἔτσι θὰ γίνῃ, Λεοντῆ· τί λὲς Μαριάνθη ;

Ὁ κόσμος 'στῆς ἀκρογιαλιᾶς τὸν βρεμένο δρόμο σὰν κάτι καταλάβαινε, σὰν νὰ νοῇ. Δυὸ τρεῖς γέροι καπετάνιοι ἔξω στὴ ξηρὰ καρφώνουν ἐδῶ τὰ μάτια· μερικὲς γυναῖκες ὡσὰν νὰ ἐξίστανται, καὶ μερικὰ καπετανοκόριστα καταβαίνουν κάτω κάτω στὰ λιλαδάκια τοῦ γιαλοῦ.

Ἐκείνη τὶ βλέπει ὅλα, τὰ ἐννοεῖ· βλέπει καὶ τὴν βάρκα τῶν ἄλλων. Βλέπει ἐκείνου τὸ ἐρωτηματικὸ μάτι καὶ τοῦ ναύτη τὸ δακρυσμένο πρὶ, ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία.

— Τί, λὲς Μαριάνθη ;

— Καλέ, ναὶ εἶπα. Δόστε τὸ δρόμι 'δῶ ! . . .

Καὶ ἡ ἄμιλλα ἤρχισεν.

Φχιοὺτ φχιοὺτ αἱ κῶπαι βυθίζονται στοῦ γαλανοῦ τὰ νῶτα γιαλοῦ, τριγμὸς γαργαρισμὸς ἀκούεται ἀπ' τῶν βαρκούλων τὰ σκαργιὰ **γζρρνγκ γζρρνγκ**, τὸ τιμόνι γέρνει ἀριστερὰ κατὰ τῆς τετράκωπης βάρκας τὰ νερὰ μὲ τέχνη, κι' ἡ βάρκα, μὰ μὲ πιὸ πολλὴ τέχνη, γυρίζει λιγάκι κι' ἔτσι πλάγι-πλάγι σὰν φελλοί, σὰν πτερά, σὰν ἀγριόπαπιες τρέχουν πετοῦν ἡ βαρκοῦλες ἡ ἄσπρες, ἡ κάτασπρες.

— Οὔ βρὲ Μαθιό ! καὶ σὺ βρὲ Νικολιό, μὴ τὰ βουτᾷς διπλαριές· σπαθωτὰ βρὲ τὰ κουπιά. σπαθωτά !

— Διαμαντῆ, ὁ σκαρμὸς ξεπετᾷ.

—Τὸ βλέπω· καὶ μὲ τὸ γρόθο του ὁ καπετὰν Διαμαντῆς νά! στὸ σκαρμὸ κατακέφαλα.

— Τράβα τὸ χέρι σου, εὐλογημένε· καὶ ἡ Μαριάνθη ἡ κόρη τοῦ μπάτη καὶ τοῦ Βροντάδου, ἔτσι μὲ τὰ χυτὰ της τὰ μαλλιὰ τὰ ξανθὰ-ξανθά :

— Τράβα μιὰ τὸ χέρι σου εὐλογημένε, καὶ μὲ τὸ διάκι **πάτ-κιοὺτ,** κι' ἀκόμα μιὰ στὸ σκαρμὸ κι' ἐκεῖνος.

— Μπράβο! νὰ ζήσῃς καπετάνισσα καὶ ὁ Λιοντῆς.

Ἡ βαρκοῦλες σὰν φελλοί, σὰν πτερὰ,σὰν ἀγριόπαπιες φεύγουν καὶ πετοῦν μὲ τὸ ἔρρυθμο **φφχιοὺτ φφχιοὺτ** στὸ ἀκίνητο νερὸ,καὶ μέσα στὸ ὁλονὲν ἐπαισθητὸν ἐκεῖνο τῆς βαρκούλας των **γζρρνγκ γζρρνγκ**,καὶ τὰ χα!χου! τῶν κωπηλατούντων, ὑψαύχην διελαύνει τὸ ὑπερήφανον βλέμμα εἰς τοὺς ὁμίλους ἐκεῖ κάτω τῶν περιπατητῶν ἢ τῶν καθημένων.

Τὸ **φφχιοὺτ** τώρα τῆς βαρκούλας σὰν πιὸ γρήγορο·καὶ αὐτὴ δὲν φεύγει, δὲν γλυστρᾷ· πετᾷ τώρα, κι' ἡ καρένα της φαίνεται σύξυλη, καὶ τὸ τιμόνι βαστιέται γερά.

—Κουράγιο, βρὲ παιδιά· μωρὲ τέσσαρα κουπιὰ ἔχετε.

Καὶ ἐκεῖνοι:

— Δὲν φεύγει ἡ βάρκα, καπετὰν Νικολῆ ! τῆς κόβει τὸν ἀέρα τὸ σκουλί !

Τὸ πούρο πετιέται ἀπ' τὸ στόμα τοῦ καπετὰν Διαμαντῆ, ὁ ἴδρως τρέχει κανάλι κι' ἀπὸ τοὺς δυό τους καὶ μέσ' στὸ «οὔ βρέ!» τοῦ ἀλλουνοῦ, «καὶ μᾶς περνοῦν», ἡ οἰκωπὴ μέσ' στὴν ἐλπίδα τοῦ ξεπεράσματος μέσα σὲ διὸ λεπτῶν ἀμφιβολία νά την 'σὰν πιὸ μπροστὰ καὶ νά . . . ἀντίο μάτια μου !

Ὁ κόσμος συργιανίζει καθηστὸς καὶ στὸ πόδι. Καὶ μένα δίπλα μου μιὰ καπετανοπούλα μὲ καστανὰ καστανὰ μάτια, πιὸ καστανὰ μαλλιὰ καὶ μεγάλο μέτωπο, μὲ δέκα-ὀκτὼ χρόνια, μὲ χρῶμα χιονάτο, καὶ σῶμα κόρης

μιὰ φορὰ, ὅπως τὴν θέλει ἡ Χίος, ἀλλὰ καὶ μὲ τρομερὴ ἀφέλεια, βγάζει τὸ μαντηλάκι της κ' ἔτσι φωνακτὰ πιὰ ἡ κόρη ἡ ναυτοπούλα, ποὖχε κι' αὐτὴ ταξειδεύσῃ μὲ τὸ βαπόρι τὸ συγγενικὸ στὸν Εἰρηνικὸ, ποὖ εἶδε τὴν ἀγγλικὴ ὁμίχλη, καὶ τὴν κοκκινοπρόσωπη Γερμανίδα, ποὖ ζούλεψε τὴν ναζιάρα Γαλλίδα, κ' ἐθαύμασε τὰ μάτια τῆς Οὐγγαρέζας, τὸ δέρμα τῆς Ρωσσίδος καὶ τῆς Ἰταλίδος τὰ χέρια, φωνακτὰ φωνακτὰ πιὰ, καὶ ὅλη νευρικὴ κίνησι.

— Παναγιά μου καὶ νὰ ξεπεράσῃ ὁ μπότης· Παναγιά μου καὶ νὰ ξεπεράσῃ ὁ μπότης. Καὶ ὁ μπότης ποὖ ἦτο δύο ὀργιὲς 'μπρὸς 'πάνω κάτω, στὸν ἦχον ὡς ἄγριου θηρίου τοῦ βαποριοῦ, μὲ τὸν ἄσπρο καὶ γαλανὸ καπνολόγο του, φάνηκεν ἀπ' ἐκεῖ ἀπ' τῶν λιβαδιῶν τὰ νερά, γιὰ τὴν Bella vista, ποὖταν ὁ καπετάνιος μὲ τὴν καπετάνισα, στρέφει τὸ τιμόνι του μὲ μιὰ τεχνικὴ στροφὴ κατὰ πάνω του καὶ νά! χίνεται λίγο-λίγο ὁμπότης μὲ τοὺς καπετάνιους· καὶ τὸ βαπόρι, ποὖ τοὺς πῆρε πάνω, τινάζει καὶ σκορπᾷ ἀφροὺς παταγώδεις, σφυρίζει μιὰ καὶ μὲ κάτι σινειθισμένα νάζια νάτο γραμμὴ γιὰ τὸ ἴσια πάνω.

Καὶ ἐνῷ ὅλος ἐκεῖνος ὁ χάσκων κόσμος ἐσκορπίσθη εἰς τὸν βρεγμένον τοῦ περιπάτου δρόμον μὲ σχόλια θαυμασμοῦ, ἡ καπετανοπούλα στέκει ἀκόμη ἐκεῖ πλάγι μου σχεδὸν καὶ βλέπει ἀκόμη μὲ τὸ ἁπλανὲς ἐκεῖνο μάτι κατὰ πελάου.

— Ἄχ κι' ἂς ἤμουν μέσα . . . Πᾶνε γιά τὴν Λόντρα!

Αὐτὰ ἦτανε τὰ τελευταῖα της λόγια, καὶ ἔφυγε πεταχτὴ ἡ καπετανοπούλα μὲ τὸ μεγάλο μέτωπο, τὸ ἄσπρο πρόσωπο, τὰ καστανὰ μάτια καὶ μὲ τὴν τρομερή της ἀφέλεια.

Χίος 1888 **Ἀνδρέας Ι. Πολεμίδης.**

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΝ

Εἰς Βίκτωρα Τοπούζην

—

Ἀφοῦ μᾶς ἐταράγγειλες μὲ τὸ γλυκό σου στόμα
τοὺς φίλους νὰ μὴ φέρουμε στεφάνια καὶ λουλούδια·
ἀφοῦ κι' αὐτὸ τὸ σκέρθρο τὸ πνεῦμά σου ἀκόμα·
ἔτρεπε, ἔτρεπε κι' ἐγὼ νὰ ψάλω δχὶ τραγούδια
σὰν φίλος λατρευτής σου
γιὰ τὴν χρυσῆ ψυχή σου.

—

Σ' ἀξίζαν, μάρτυρα τῆς γῆς, τοῦ βίου στρατιώτη.
Αἰώνια μάχη ἦτανε κι' ἀγῶνας ἡ ζωή σου,
ἀφ' ὅτου ἐγεννήθηκες, ἀπ' τὴν στιγμὴ τὴν πρώτη
ὡς χθές, ὡς ὅτου σβύσθηκε καὶ ἔλειψ' ἡ πνοή σου.

—

Καὶ ποιὸν γιὰ ἐπινίκια θἄβρισκα πιὸ μεγάλο
'ς τὴν ἀρετὴ ἐγκώμια καὶ ὕμνους νὰ τοῦ ψάλω;

—

Σὰν τὸ θηρί ἐτάλευες, σὰν τὸ θηρὸ νικοῦνες.
Χαρούμενος ξεστράτευες καὶ νικητὴς γυρνοῦσες
ἀπὸ τῆς ἐκστρατείαις σου 'ς τῆς χώραις τῆς κακίας,
ἥρωα ἀπροσμάχητε τῆς ἀρετῆς τῆς θείας.

—

Ἐχθὲς τὴν νύκτα πάλεψες τὴν ὑστερνή σου μάχη
Ἐσύ κι' ὁ Χάρος. Καὶ οἱ δυὸ ἀνίκητοι σὰν βράχοι
ἀκλόνητοι πιαστήκατε χέρι μὲ χέρι. Κι' ὅμως
δὲν σοῦ 'λθε φόβος 'στὴν καρδιά, οὐδὲ 'στὴν ὄψι τρόμος.

—

Ἀδάμαστος. Ἐγνώριζες καλὰ τὴ δύναμί σου,
καὶ τὸν ἀγῶνα ἄρχισες μὲ ὅλη τὴν ψυχή σου.
Ὀλίγο ἀκόμα θἄβγαινες κι' ἀπ' αὐτὴν τὴν πάλη
μεγάλος Βίκτωρ, νικητὴς μὲ δόξα πιὸ μεγάλη.

Μὰ ἦταν θέλημα Θεοῦ ὁ Χάρος νὰ νικήσῃ !
Ἐκεῖ ὅπου ἐκόντευε μαζῆ σου ν' ἀποστάσῃ,
προτοῦ νὰ δῇ τῆς μάχης του τὸ τέλος καὶ τὴν λύσι·
ἐκεῖ ὅτου περήφανος ἤθελες σὺ μᾶς φθάσῃ·

—

τοῦ κρατιοῦ προστάτου σου σὲ πρόσταξε τὸ μάτι·
καὶ δίχως νὰ καταβληθῇς, δίχως νὰ νοιώσῃς κἄτι,
ἐ·ῷ ὀλίγο ἔλειψε καὶ κέρδιζες τὴν νίκη,
'ς τὸν μαῦρο Χάρο πρότεινες μιὰ τίμια συνθήκη.

—

Τοῦ εἶπες: «Στάσου ! πρὶν δῇαβῇς 'ς ἕνα κονφάρι ἀκόμα,
ἔχω νὰ δῶ τὴ μάνα μου, νὰ δῶ τὴν ἀδελφή μου.
Κ᾽ ἂν δὲν φιλήσω ὁλουνοὺς σειρὰ στόμα μὲ στόμα,
δὲν σοῦ τὴν δίνω λάφυρο ἐσένα τὴν ψυχή μου».

—

Κ᾽ ἡ νίκη νόμισες μ' αὐτά 'στὸν Χάρο πῶς ἀνῆκει ! !
Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς παράγγειλες μὲ τὸ χρυσό σου στόμα
στεφάνια νὰ μὴ φέρομε 'στὴν ὑστερνή σου νίκη,
λουλούδια νὰ μὴ ράνουμε ς'τὸ τίμιό σου σῶμα !

—

Ἀλλ' ὅμως εἶσαι νικητής. Ξύπνα νὰ δῇς τριγύρου
πῶς στάθηκαν οἱ φίλοι σου νεκροὶ νὰ σὲ θαυμάσουν,
κι' ἐνῷ σὺ πέταξες δειλὰ 'στῆς χώραις τοῦ ἀπείρου
αὐτοὶ περήφανοι γιὰ σὲ νὰ σὲ ξαναθαυμάσουν.

—

Δόξα σ'ἐσένα πᾶτεσες, Βίκτωρ, μὲ τέτοιο τρόπο!
Ἡ φήμη σου 'περήφανη θὰ τρέξῃ κάθε τόπο,
νὰ 'πῇ πῶς πάλεψες ἐχθὲς τὴν ὑστερνή σου μάχη
ἐσὺ κ᾽ ὁ Χάρος, καὶ οἱ δυὸ ἀνίκητοι σὰν βράχοι !

Τῇ 21ῃ Μαρτίου 1899

Παναγὴς Ν. Κασίσογλους Β. ν
δικηγόρος.

—

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΩΡΑΝ.

«Ἀμαξηλάτα, ὁδὸς Τ. . . . ἀρ. 21 !» Καὶ μέ ἕνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἐπήδησεν ἡ μικρὰ κομψὴ κυρία ἐλαφρῶς εἰς τὸ δημόσιον ὄχημα. Ἀπηλλάγη πλέον· οἱ φίλοι καὶ οἱ συγγενεῖς δὲν θὰ ἠμποροῦσαν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μετατρέψουν τὴν γνώμην της μὲ τὰς ἀνοήτους των συμβουλάς. Κοντὰ εἰς τὴν Χέλλαν, εἰς τὴν ἀγαπητὴν, τὴν καλὴν, τὴν ἀποφασιστικὴν Χέλλαν, ἐκεῖ θὰ ἠμπορέσῃ νὰ εὕρῃ ὑποστήριξιν ἐν ὥραις λιποψυχίας. Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη· ὁ κύβος ἐρρίφθη—Ἀφοῦ ἄπαξ ἐγκατέλιπε σύζυγον καὶ τέκνα, νὰ ἐπιστρέψῃ πλέον εἶναι ἀδύνατον. Ἀκόμη ὀλίγον καὶ θὰ εἶναι ἐλευθέρα—ἐλευθέρα.

Ἀλλὰ τὰ παιδιά ! — Ἄ ! δι' αὐτὰ οὔτε κἂν ἔπρεπε νὰ σκέπτηται, δι' αὐτὰ δὲν ἤθελε νὰ σκεφθῇ. Ὡς πρὸς τοῦτο θὰ τὴν ἐβοήθει καὶ ἡ Χέλλα, ἡ ὁποία ἐξ ἰδίας πείρας ἐγίνωσκεν ὁποίαν λύπην, ὁποῖον σπαραγμὸν προξενεῖ, νὰ ἐγκαταλίπῃ τις τὰ τέκνα του, τὴν ἰδίαν σάρκα, τὸ ἴδιον αἷμα, καὶ νὰ τὰ ἀποχωρισθῇ—διὰ νὰ μὴ τὰ ἐπανίδῃ πλέον.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους καὶ ἄλλαι ἐδοκίμασαν τὴν λύπην ταύτην καὶ τὴν ὑπέφερον καρτερικῶς—διατί ὄχι καὶ αὐτή, ἡ ὁποία τοὐλάχιστον θὰ εὕρῃ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Χέλλας ἕνα παρήγορον ἄγγελον, ἕνα σύμβουλον ; Καὶ τίς οἶδεν, ἂν ὅλαι εἶχον τόσας σπουδαίας ἀφορμὰς διὰ νὰ προβοῦν εἰς τὸ ἀποφασιστικὸν διάβημα, ὅπως αὐτή !

Τί ὑπῆρξεν ὅλη της ἡ ζωὴ μέχρι τοῦδε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου της, ὅστις μόνον διὰ τὰς ὑποθέσεις του ἔζη καὶ διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐφαίνετο ὅτι ἦτο μηδέν ;

Ὁ κόσμος ἂς λέγῃ ὅτον θέλει, ἂς ψάλλῃ ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει σπου-

δεκα καθήκοντα, ὅτι δὲν ἔχει δικαίωμα ν' ἀπαιτῇ οὐδὲν ἀπὸ τὸν ἄνδρα· ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἐρασμία καὶ εὐπροσήγορος ὡς μνηστή· ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι φίλη καὶ σύντροφος τοῦ ἀνδρός.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι σοφίσματα, ρητορικὰ σχήματα. Ὄχι! αὐτὴ δὲν ἐννοεῖ νὰ κλίνῃ τὸν αὐχένα εἰς τὰς ἐπιθυμίας τοιούτου συζύγου, νὰ παίζῃ τὸ πρόσωπον ὑπηρετρίας, ἐνῷ αὐτὸς ἀσχολεῖται εἰς τὰς ὑποθέσεις του καὶ τὴν ἰδίαν του εὐχαρίστησιν μόνον ἐπιδιώκει.

Ἐλευθερία—χρυστὴ ἐλευθερία! Νὰ ἠμπορέσῃ νὰ ζήσῃ μόνη, ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας της καὶ νὰ μὴ εἶναι ὑποτεταγμένη εἰς τὴν ἡρωϊκὴν θέλησιν ἑνὸς συζύγου ἄνευ καρδίας. Ἰδοὺ τὸ ὄνειρόν της. Τέλος πάντων τὸ κατώρθωσε.

Καὶ πῶς ἔπρεπε τώρα νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν τιμαλφῆ, τὴν ἀνακτηθεῖσαν ἐλευθερίαν; Θὰ ζήσῃ κατὰ τὰς διαθέσεις τῆς ψυχῆς της, κατὰ τὰς κλίσεις τῆς καρδίας της καὶ θὰ πνίξῃ ὁλοτελῶς τὴν ἀνάμνησιν τῶν τέκνων.

Ὅλα λησμονοῦνται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν!

Μήπως καὶ ἡ Χέλλα δὲν ἔκαμε τὸ ἴδιον; Μήπως καὶ αὐτὴ δὲν ἐγκατέλιπε τὸν ἄνδρα της, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπόρει πλέον νὰ ὑπορέῃ; δὲν ἐγκατέλιπε τὰ τέκνα της καὶ ὅμως κατώρθωσε νὰ μείνῃ ἀνάλγητος εἰς τὴν στέρησιν; Ἡ Χέλλα ἐνίκησε, πρέπει λοιπὸν καὶ αὐτὴ νὰ νικήσῃ.

Τοιαῦται ἰδέαι ἐστρέφοντο ἐντὸς τῆς μικρᾶς κεφαλῆς τῆς ὡραίας κυρίας, ἐνῷ ἡ ἅμαξα ἔτρεχεν.

Ἀπησχολημένη ὅμως μὲ τὰς ἰδέας της οὐδόλως παρετήρησεν ὅτι ἡ ὁδὸς ἐγίνετο ἀρκετὰ μακρά, ὅτι οἱ δρόμοι βαθμηδὸν ἐγίνοντο στενώτεροι καὶ αἱ οἰκίαι ὁλονὲν ἐφαίνοντο πτωχότεραι.

Δὲν παρετήρησεν ὡσαύτως, πόσον λαμπρῶς ἔλαμπεν ὁ ἥλιος τοῦ ῥθινοπώρου ἐπάνω εἰς τὸ ἀνέφελον, κυανοῦν στερέωμα, πῶς αἱ τελευταῖαι του ἀκτῖδες ἐξέπεμπον ἀκόμη φῶς καὶ θερμότητα. Ἐν

ὅμως εἶδεν αἴφνης, ὅτι οἱ δρόμοι κατέστησαν ἀκάθαρτοι καὶ ὁ βόρβορος ἔρρεεν ἀπὸ τοὺς τροχούς.

Δὲν ἠμέλησε λοιπὸν — ἀλλ' ὅλως ἀσυναισθήτως — νὰ λάβῃ τὸ σκέπασμα διὰ νὰ σκεπασθῇ καὶ προφυλάξῃ τὸ φόρεμά της ἀπὸ τὸν ῥῦπον.

Καὶ ὁ ῥῦπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐξηκοντίζετο βαθμηδὸν ὑψηλότερον, πεσὼν ἐπὶ τοῦ προσώπου της, τὴν ἐξήγειρεν αἴφνης ἀπὸ τὰς σκέψεις της.

Ὀλίγου δεῖν ἤνοιξε τὰ τρέμοντα χείλη διὰ νὰ διατάξῃ ἐπιστροφήν. Σχεδὸν ἤρχισε νὰ τὴν καταλαμβάνῃ ἐπιτακτικῶς ἡ ἰδέα ν' ἀπομακρυνθῇ, νὰ φύγῃ μακρὰν τῆς ἀθλίας ἐκείνης συνοικίας, ὁπότε αἴφνης ἐστάθη ἡ ἅμαξα.

Ὑπῆρχεν ἐκεῖ μία οἰκία ὑψηλή, στενή, κατηρής, μὲ μικρὰ παράθυρα, παμπάλαια, ἐξηρθρωμένη, ἐτοιμόρροπος . . . Καὶ ἐδῶ κατῴκει ἡ Χέλλα — θὰ ἠμπόρει ἀρά γε καὶ αὐτὴ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ; Ἀληθῶς διόλου δὲν ἐσκέφθη ὅτι εἰς τὰς ἐπιστολάς της ἡ Χέλλα οὐδὲν παράπονον, οὐδένα ὑπαινιγμὸν ἐποιεῖτο περὶ σωματικῆς εὐπραγίας ἢ κακουχίας.

Ἀτελεύτητος οἶκτος κατέλαβεν αὐτὴν πρὸς τὴν πτωχὴν φίλην, ἥτις ἐνταῦθα διήρχετο τὰς ἡμέρας τῆς «Ἐλευθερίας», καὶ λησμονοῦσα ἑαυτήν, χωρὶς νὰ σκέπτηται τὴν ἰδίαν θέσιν, εἰσῆλθε, βραδεῖ τῷ βήματι εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἀνῆλθε τὰς κλίμακας—στενάς, κατηρεῖς, ἐξηρθρωμένας κλίμακας, μίαν, δύο, τρεῖς, τέσσαρας— Τέλος!

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς θύρας, αἵτινες ἔλησγον εἰς τὸν πρόθυρον, ἦτο προσκεκολλημένον τεμάχιον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο γεγραμμένον μὲ κομψὴν γυναικείαν γραφὴν «Χέλλα Φόρστερ».

Ἐνταῦθα ἐνόμισε πρέπον νὰ περισυλλέξῃ ἑαυτήν, ν' ἀναπολήσῃ τὸ παρελθόν. Λυτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ καταφύγιον τῆς Χέλλας, τῆς ὑπερηράνου ἐκείνης γυναικός, ἥτις ἄλλοτε εἰς ἀπαστράπτου-

σας αἰθούσας εἶχε προξενήσῃ τόσον πάταγον, εἶχε σπείρῃ τόσην μαγείαν, εἶχε λάμψῃ τόσον ; Ἐδῶ ἔλιγεν ὁ δρόμος πρὸς τὴν «ἐλευθερίαν,» εἰς τὴν ὁποίαν ἐθυτιάσθησαν οἱ μάταιοι μὲν, ἀλλὰ τόσον ἐπιζητούμενοι τίτλοι εὐγενείας ; . . . Τὸ πᾶν περὶ αὐτὴν περιεστρέφετο, ἀόριστον αἴσθημα ἀθυμονίας τὴν κατελάμβανε.

Μὲ τρέμουσαν χεῖρα ὕψωτε τὸν μάνδαλον, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν.

Πρὸ τῆς ραπτομηχανῆς, παρὰ τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον μόλις ἐχορήγει ὀλίγον φειδωλὸν φῶς εἰς τὸ πενιχρὸν μικρὸν δωμάτιον, ἐκάθητο μία μελαγχολικὴ μορφή. Ἀμήχανος, σχεδὸν τεταπεινωμένη παρετήρει τὴν ὡραίαν κυρίαν, ἡ ὁποία βεβαίως κατὰ λάθος εἰσῆλθε παρ'αὐτῇ. Ἀλλὰ πάρευτα ἐπῆλθεν ἡ ἀναγνώρισις — ἔπεσον εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ἔκλαιον, ἔκλαιον ἀμφότεραι πικρῶς.

Ἐκάθησαν ἐπὶ μικροῦ σκληροῦ σοφᾶ πλησίον ἀλλήλων ἐνηγκαλισμέναι σφικτὰ καὶ μὲ δάκρυα ἐξωμολογήθησαν πρὸς ἀλλήλας, ὅ,τι ἐπίεζε τὴν καρδίαν των. Ἡ μία τὸν πόθον πρὸς τὴν ἐλευθερίαν», πρὸς «ἱκανοποίησιν τοῦ ἰδίου Ἐγώ», ἡ ἄλλη τὰ βάσανα τοῦ βίου καὶ τὸν ἀσύμμετρον σφοδρὸν πόθον πρὸς τὸ τιμαλφέστατον ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπερ ἀπώλεσε, πρὸς τὰ τέκνα.

Ἡ ὑπερηφάνεια τὴν ἐκώλυεν ἀπὸ τοῦ νὰ γράψῃ, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὰ τέκνα της, καὶ νὰ φανερώσῃ εἰς ποίαν κατάστασιν ἀληθῶ εὑρίσκεται, ἀφότου τόσον ἡρωϊκῶς καὶ ἀποφασιστικῶς ἀπεχωρίσθη αὐτῶν διὰ νὰ ζήσῃ μόνη.

Πῶς δὲ ἔχουν τὰ κατ' αὐτήν ; Μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας εἶχεν ὑπάρξῃ μία κακομαθημένη γυνή, χωρὶς νὰ ἔχῃ μάθῃ οὐδὲ τὸ παραμικρότατον, διὰ νὰ ἠμπορῇ μόνη νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Ἐκτὸς τούτου ἦτο καὶ ὅλως ἀνίκανος διὰ νὰ ἠμπορέσῃ νὰ χρησι

μοποιήσῃ τὰς ὀλίγας αὐτῆς γνώσεις, καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ ἐξ αὐτῶν.

Οὕτω λοιπὸν ἐξώδευσε τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ κατήντησεν εἰς ἐσχάτην, ἐσχάτην ἀθλιότητα· τώρα δὲν ἔχει ἄλλον πόθον, παρὰ νὰ ἐπανίδῃ καὶ ἅπαξ μόνον τὰ τέκνα της.

Σιωπῶσα ἤκουσεν ἡ νεαρὰ γυνὴ τὰς ἐξομολογήσεις ταύτας καὶ ὅταν ἔπαυσεν ἡ φίλη της, ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Τρόμος κρύφιος τὴν κατέλαβε πρὸ τῆς τοιαύτης ζωῆς καὶ **κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν** μετενόησε διὰ τὸ ἀπερίσκεπτον διάβημα, εἰς τὸ ὁποῖον προέβη.

Ὄχι, αὐτὴ δὲν ἐπλάσθη διὰ τοιαύτην ζωήν· ὄχι, δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀρκετὰ ἰσχυράν, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ ὑποφέρῃ ζωὴν στερήσεων καὶ ἀναγκῶν. Ἠγέρθη, ἐνηγκαλίσθη τὴν φίλην της Χέλλαν· ἤθελε νὰ ἐπιστρέψῃ, ἤθελε πάλιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν συζυγικὴν ἑστίαν, ἧς διετάραξε τὴν γαλήνην. Τώρα μόνον ἐνόει, τί εἶχεν ἀπολέσῃ. Ἀλλὰ θὰ τὴν συνεχώρει ὁ σύζυγός της ;

Βεβαίως, βεβαίως ! Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ἦτο ἀγαθός.

— Καὶ τὰ παιδιά, τὰ παιδιά ; . . . Ἀτελεύτητος πρὸς ταῦτα πόθος τὴν κατέλαβε, τὸν ὁποῖον δὲν ἠμπόρει νὰ κατανικήσῃ.

(*Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ*) **Γ. Καρατζᾶς.**

Ὁ γέρων, ὅταν λαλῇ περὶ ἔρωτος πρὸς νέαν κόρην, ὁμιλεῖ τὸν ἄνεμον τοῦ φθινοπώρου, ὅστις μαραίνει τὸ ῥόδον πρὶν ἢ τὸ ἀνοίξῃ.

Μὴ τοὺς τυχόντας μύθους διηγεῖσθε εἰς τὰ παιδία, ἵνα μὴ αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐξ ἀρχῆς πληρῶνται ἀνίας καὶ διαφθορᾶς (*Πλάτων*).

Ὁ ἀνώτερος τῆς εὐδαιμονίας βαθμὸς συνίσταται εἰς τὴν τελειοποίησιν ἡμῶν αὐτῶν καὶ τὴν ἐξάλειψιν τῶν ἡμετέρων ἐλαττωμάτων.

(*Γκέττε*).

Ὡραῖον εἶναι ν' ἀκτινοβολῇ ἐπὶ μὲν τῆς ἑστίας τὸ πῦρ, ἐπὶ δὲ τῆς εὐτυχίας ὁ νοῦς. (*Σπυρ.*

Τὰ χρήματα δύνανται νὰ ἦναι προάγγελοι φωτὸς ἢ σκότους, ὁ δὲ κάτοχος αὐτῶν κύριος ἢ δοῦλός των.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΙΔΙΑΜΑ ;

Τὸ μειδίαμα εἶν' ἄνθος τ' οὐρανοῦ, ὁπόταν φίλη,
εἰς τῆς καλλονῆς βλαστάρη τὰ πεφιλημένα χείλη.
Εἶν' ἀπόπνοια τοῦ πλάστου, θέλγητρον μυστηριῶδες,
Εἶναι παραδείσου ῥόδον καλυκίζον καὶ εὐῶδες . . .
Εἶναι ἄστρον περὶ στόμα ἐρωμένης ἀνατέλλον,
εἰς τὸν φίλον της ἀκτῖνας γλυκερᾶς ἐλπίδος στέλλον.
Τῆς ψυχῆς τερπνὴ γαλήνη εἰς τὴν ὄψιν κεχυμένη,
ἔαρος καλὴ ἑσπέρα μαγικῶς πεφτισμένη . . .

—

Ἀλλὰ καὶ φυτὸν ποσάκις τὸ μειδίαμα δὲν εἶναι
δηλητήριον σταλίζον
καὶ πικρίαν ἀποπνέον !
Φεῦ ! καὶ δι' αὐτοῦ πολλάκις ποῖ ἐκφαίνοντο ὀδύναι,
ὑπὸ τραύματα μυρία στῆθος εἰκτιστα σφαδάζον !
Ὅσον εἶν' ὡραῖον τόσον. τόσον εἶναι φρικαλέον !

—

Ὦ μειδίαμα ποσάκις—τί κακία ! τί μανία !
Τοῦ θανάτου εἶσαι φρίκη,
τῶν δαιμόνων καταδίκη,
χλεύης, σαρκασμοῦ σημεῖον, καὶ τοῦ ᾅδου εἰρωνεία,
ἔκφρασις δεινῆς θυέλλης, τρικυμίας ἐγκαρδίου,
Ἀποτρόπαιός τις λάμψις ἀστραπῆς καταχθονίου !

«Χ»

Ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος εἰσδύει ἡρεμώτερον καὶ βαθύτερον πάντων εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μαθητοῦ.

Μεγίστη τῶν ἀνθρωπίνων νόσων εἶναι ἡ ἀναίδεια.

Δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ἄνευ ἀκανθῶν, οὔτε χαρὰ ἄνευ λύπης, οὔτε ἀγάπη διηνεκὴς ἄνευ τῶν ἀκανθῶν τοῦ μίσους.

Φίλτατε Κωνστ. Ν. Μαρκόπουλε.

Εἰς τὰς ποιήσεις σου εὑρίσκω παλμοὺς καὶ αἴσθημα ἀληθινὸν καὶ δὲν ξεύρω τί κάμνει πάντοτε ἐμένα τὸν μὴ ἀναγινώσκοντα ἢ σπανίως ποιήματα, ὅταν ἴδω τὸ ὄνομά σου κάτωθεν ἐμμέτρου τινὸς νὰ ἐντρυφῶ εἰς αὐτὸ ἀπλήστως.

Ἡ αἰσθηματική σου ψυχὴ, ἡ καλαισθησία σου, καὶ δὲν γνωρίζω τὶ ἄλλο, —μὲ παρακινεῖ ν' ἀφιερώσω πρὸς σὲ τὸ παρόν μου σκαλάθυρμα.

Ἀλλὰ μὴ νομίσῃς καὶ ὅτι πείζων γράφω. Τουτέστι θέλω νὰ εἴπω, ὅτι σὺ ὁ κατ' ἐξοχὴν λάτρις τοῦ Ὡραίου . . . δὲν θὰ ἐπηρεασθῇς ἐκ τῆς πεζῆς καὶ ἄνευ αἰσθήματος (ἴσως) γνώμης μου, καὶ τὸ κυριώτερον ὅτι θὰ κατορθώσῃς νὰ μὲ πείσῃς, ὅτι σφάλλομαι. Σοὶ τὸ εὔχομαι, διότι τὸ ἐπιθυμῶ.

Ἔρρωσο

Ὁ Σός

Μιλτιάδης Ι. Πολεμίδης

Ἐν Κων/πόλει Τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1899

ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ

Ἡ ἀσχημία εἰς μὲν τὸν ἄνδρα
εἶναι ἀτέλεια
Διὰ δὲ τὴν γυναῖκα εἶναι
ἐλάττωμα

« Αἱ ἐξαιρέσεις δὲν ἀποτελοῦν τὸν κανόνα». Τὸ ἀξίωμα τοῦτο προτάσσομεν φόβῳ μὴ ἐκληρθῶμεν πρὸς Θεοῦ μισογύνικι ! Πολλὰ διημφισβητήθηκεν μέχρι σήμερον διὰ τὸ τρυφερὸν ἡμισύ μας, οὐ-

δέποτε ὅμως—καθόσον γνωρίζομεν καὶ τοῦτο—τὸ ν' ἀποκλῆται ὡραῖον φῦλον. Δὲν θὰ τολμήσωμεν ἡμεῖς νὰ διαμφισβητήσωμεν εἰς τὴν ὁλότητα τῶν γυναικῶν τὸν κολακευτικὸν τοῦτον τίτλον. Ὑπάρχουσιν ἀληθιναὶ καλλοναὶ μεταξὺ αὐτῶν, ἀλλὰ τὰ σπάνια ἐκεῖνα χαρίσματα δὲν εἶναι δίκαιον νὰ παρέχωσι τὸ ἀναφαίρετον τοῦ Ὡραίου ὄνομα εἰς ὅλας τὰς ὁμορφούλας των. Ἡμεῖς τολμῶμεν καὶ κάτι περισσότερον τούτου· τουτέστι νὰ διατυπωθῶμεν ὅτι «Ὡραῖον φῦλον» κατ' ἐξοχὴν ἔπρεπε ν' ἀποκλῆται τὸ ἀνδρικόν.

Καὶ πῶς ὄχι; Ὁμιλοῦμεν εἰλικρινέστατα καὶ μὲ ὅλην τὴν θέρμην τὴν πηγάζουσαν ἐξ ἑδραίας πεποιθήσεως καὶ διατυπούμεθα, ὅτιἐν γενικότητι τὸ ἄρρεν εἶναι ὡραιότερον τοῦ θήλεος. Δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν ν' ἀποκλῆται Ὡραῖον, ὅ,τι πραγματικῶς δὲν εἶναι.

Τὸ ὡραῖονδὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπιτηδεύσεως οὔτε κατὰ τὴν περιβολήν, οὔτε κατὰ τοὺς τρόπους· τὸ ὡραῖον εἶναι ὡραῖονἐν τῇ φυσικότητί του· τὸ ὡραῖον δὲν ἔχει ἀνάγκην ταινιῶν καὶ χρωμάτων, δὲν ἔχει χρείαν βαρυτίμων καὶ πλουσιωτάτων ἐνδυτῶν· τὸ ὡραῖον δὲν ἔχει ἀνάγκην πίλων καταρρύτων ἐξ ἀνθέων, πτηνῶν, ταινιῶν· ἡ καλλονὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην ψιμυθίου ἢ ῥυζοκόνεως· ἡ καλλονὴ δὲν θεωρεῖ ὡς βωμὸν τὸ κομμωτήριον· ἡ καλλονὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐξωφύλλων ἐνδυτῶν, ἀλλ' οὔτε ἀδαμάντων· τὸ ὡραῖον δὲν ἐπιτηδεύεται οὔτε ὅταν βαδίζῃ, οὔτε ὅταν ὁμιλῇ, οὔτε ὅταν γελᾷ, ἀλλ' οὔτε ὅταν κλαίῃ. Ἡ καλλονὴ πρέπει νὰ εἶναι φυσικὴ καὶ ὡς τοιαύτην κατ' ἐξοχὴν θεωροῦμεν τὴν ἀνδρικὴν καλλονὴν μὲ τὸ ἀπέριττον τῆς περιβολῆς καὶ τῶν τρόπων, μὲ τὸ εὐμελὲς καὶ κανονικὸν σῶμα, μὲ τὸ ἁρμονικὸν καὶ φυσικὸν τοῦ βαδίσματος, μὲ τὸ ἐκφραστικὸν τῆς μορφῆς.

«*Αἱ ἐξαιρέσεις δὲν ἀποτελοῦν τὸν κανόνα*». Καὶ αἱ ἐξαιρέσεις αὗται παρὰ ταῖς γυναιξὶ δὲν εἶναι ὀλίγαι· ἀποτίωμεν τὸν δίκαιον φόρον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς λατρείας εἰς τὰς ἀληθεῖς καλ-

λονάς, τὰς ἐξακουμένας εἰς ζεῦγος σπινθηροβόλων ἐκφραστικῶν ὀφθαλμῶν καὶ εἰς τὴν ἀνεπιτήδευτον χάριν· καὶ χάριν τῶν ὁποίων τίς οἶδε ποῖος ποιητὴς ἐτιτλοφόρησε τοσοῦτον κολακευτικῶς ἅπαν τὸ φῦλόν των.

Καὶ ὁ ἐπίλογος εἶναι, ὅτι τὸ γέρας τῆς καλλονῆς δικαίως ἢ ἀδίκως ἀνήκει πάντοτε εἰς ταῖς γυναῖκας· καθότι ἡ γυνὴ ἐπλάσθη διὰ νὰ εἶναι ὡραία καὶ διὰ νὰ ἀγαπᾶται.

Μιλτιάδης Π. Πολεμίδης.

Ἐν Κων)πόλει τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου 1899.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

—

Τὸ ὕδωρ εἶναι μήτηρ μου·
Πλὴν ἂν μὲ περιβάλῃ
Ἡ μητρικὴ ἀγκάλη του
Εὐθὺς μὲ μεταβάλλει
Εἰς ὅ,τι πρὶν ἠγεννήθῃ
Μὲ ἔκαμεν ἡ φύσις
Κ' εἰς λίθ ν μετατρέπομαι
Ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

—

Καλοῦσί με τὸ μέγιστον κακὸν φεῦ! πρὸς τοῖς ἄλλοις,
Ἀλλ' εἶμαι ἀναγκαιότατον
Καὶ ἐπιθυμότατον
Μικροῖς τε καὶ μεγάλοις.
Τὸ πρῶτον δὲ ψηφίον μου καὶ ἔσχατον ἐπίσης,
Παραλαβών, ὦ φίλτατε, τότε θὰ σχηματίσῃς
Παρ' οὗτινος ἐκτρέφεται
Κ' ἐν ᾧ Ἅχ καταστρέφεται.

—

Η ΑΧΤΙΔΑ

Καμμιά φορὰ 'στῆς νεχότης μου τὸ θολωμένο ἀστέρι,
θαρρεῖς, παραλογίζομαι καὶ βλέπω τὴ χαρά! . . .
κρμμιά φορὰ ὀνείρατα ἀπὸ δροσιὰ κι' ἀέρι
ἐμτρός μου φτερουγιάζουνε γοργὰ καὶ λαμπερά.

Καμμιὰ φορά 'στὸν οὐρανὸ μὲ τὴ χρυσῆ ἀχτῖδα,
'Ποῦ φεύγει μέσ' 'στὰ σύννεφα πετῶ κ' ἐγὼ μαζῆ·
μοῦ δίνει πέρινα φτερὰ ἡ Νειότη κ' ἡ 'Ελπίδα
νὰ κλέψω ἀπ' τὸν Παράδεισο ἀνθὸ 'ποῦ πάντα ζῆ! . . .

Καὶ εἶναι τἄνθος τοὐρανοῦ ἡ μυρωμένη χάρι
ὁποῦ σκορπᾷ ς' τὴν ἄνοιξι ἡ σπίθα τῆς αὐγῆς·
κ' εἶν' ἡ ἀχτῖδα τόνειρο, ξανθῆς νυκτιᾶς φεγγάρι,
'ποῦ μοῦ σκορπᾷ φωτόγελο ς' τὰ βάραθρα τῆς γῆς.

Πολλὰ μ' ἐκλέψανε, πολλά, ς'τοῦ κόσμου τὴν παγίδα
ἀμέτρητοι τῆς νεχότης μου ἐχθροὶ τῆς σκοτεινῆς·
μ' αὐτὸ τὸ ῥόδο τοῦ θεοῦ, τὴν ἄφθαστη ἀχτῖδα
δὲν θὰ μοῦ κλέψῃ ἀπ' τὰ 'ψηλὰ ἐχθρὸς ποτὲ κανείς! . . .

Κορνηλία Α. Πρεβεζιώτου.

Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς

«Ἡθινοπωριναὶ πνοαί».

Πῶς ἠμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ τὴν ἡλικίαν ἑνὸς ἀνθρώπου.

Δεῖξον τὸν ἑξῆς πίνακα εἰς τὸν φίλον σου καὶ ζήτησον νά σοι εἴπῃ εἰς ποίαν ἢ εἰς ποίας ἐκ τῶν στηλῶν εὑρίσκεται σημειωμένη ἡ ἡλικία του. Πρόσθες τότε τὰ ψηφία τὰ ἐπὶ κεφαλῆς ἑκάστης στήλης καὶ κατέχεις τὸ μυστικόν. Οὕτω π. χ. ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ φίλος σου εἶναι 21 ἐτῶν. Ὁ ἀριθμὸς οὗτος εὑρίσκεται εἰς τὴν πρώτην, τρίτην καὶ πέμπτην στήλην· πρόσθες λοιπὸν τοὺς ἀριθμοὺς τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τριῶν τούτων στηλῶν καὶ ἔχεις 21 τὸν ζητούμενον ἀριθμόν

1	2	4	8	16	32
3	3	5	9	17	33
5	6	6	10	18	34
7	7	7	11	19	35
9	10	12	12	20	36
11	11	13	13	21	37
13	14	14	14	22	38
15	15	15	15	23	39
17	18	20	24	24	40
19	19	21	25	25	41
21	22	22	26	26	42
23	23	23	27	27	43
25	26	28	28	28	44
27	27	29	29	29	45
29	30	30	30	30	46
31	31	31	31	31	47
33	34	36	40	48	48
35	35	37	41	49	49
37	38	38	42	50	50
39	39	39	43	51	51
41	42	44	44	52	52
43	43	45	45	53	53
45	46	46	46	54	54
47	47	47	47	55	55
49	50	52	56	56	56
51	51	53	57	57	57
53	54	54	58	58	58
55	55	55	59	59	59
57	58	60	60	60	60
59	59	61	64	61	61
61	62	62	62	62	62
63	63	63	63	63	63

Γ. ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τοκιστὴς καὶ Διάβολος

Εἷς τοκιστὴς ἐβάδιζε μίαν ἡμέραν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου· ὁ μὲν ἐζήτει ν' ἁρπάσῃ ἀνθρώπους, ὁ δὲ εἶχε νὰ συνάξῃ τόκους καὶ ὀφειλόμενα. Ἔτυχε δὲ νὰ διέλθωσι πρὸ μιᾶς οἰκίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ μήτηρ ὠργισμένη ἔλεγεν εἰς τὸ ἀτακτᾶσαν τέκνον της: ὁ διάβολος νὰ σε πάρῃ ! — Δὲν ἀκούεις ὅτι σὲ φωνάζουν ; εἶπεν ὁ τοκιστὴς εἰς τὸν διάβολον. Ἰδοὺ τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον. σοὶ παραδίδουν, λάβε το. — Ὁ Σατανᾶς τῷ ἀπεκρίθη· Ἡ προσκαλοῦσα εἶναι μήτηρ καὶ ἡ πρόσκλησις δὲν εἶναι σπουδαία· ἄλλα λέγουν τὰ χείλη καὶ ἄλλα ἡ καρδία. Οἱ ὁδοιπόροι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των· ἀφοῦ δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὀφειλέτου ἐζήτει καὶ ὁ τοκιστὴς τὰ χρήματά του, ἀλλ' ὁ ὀφειλέτης μανιώδης ἀνακράζει.—Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ καὶ σὲ καὶ τὰ χρήματά σου.— Τότε ὁ διάβολος εἶπεν εἰς τὸν συνοδοιπόρον του: — Ὦ ! αὐτὸς ὡμίλησεν εἰλικρινῶς· μοὶ ἀνήκεις ! Καὶ ἁρπάσας αὐτὸν τὸν ἔφερεν εἰς *τὴν κόλασιν.*

—

Τὸ φρικτὸν λάθος.

Εἷς χωρικὸς ἔφερεν εἰς τὸ φαρμακεῖον τὴν διὰ τὴν ἀσθενοῦσαν σύζυγόν του συνταγὴν τοῦ ἰατροῦ. Ὁ φαρμακοποιὸς ἀφοῦ ἡτοίμασε τὸ ἰατρικὸν λέγει εἰς τὸν χωρικόν : «Ἰδοὺ ἡ φιάλη διὰ τὴν γυναῖκά σου, ἀλλὰ πρὸ πάντων σοὶ συνιστῶ, ὅτι πρέπει καλῶς νὰ τὴν κτυπήσῃς πρὶν τὸ πάρῃς». Ὁ χωρικός, νομίσας ὅτι

ἔπρεπε τὴν γυναῖκά του νὰ κτυπήσῃ, τὴν ἐπιοῦσαν λίαν πρωὶ ἔλαβε ῥάβδον καὶ ἤρχισε νὰ ῥαβδίζῃ ἀλύπητα τὴν ἀσθενῆ. Εἰς μάτην ἡ δυστυχὴς γυνὴ καὶ οἱ προσελθόντες ἐκ τῶν φωνῶν της γείτονες προσεπάθουν νὰ ἐμποδίσουν τὸν σύζυγον. Εὐτυχῶς ἐλθὼν ὁ ἰατρὸς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔσωσε τὴν γυναῖκα, ἥτις εὑρίσκετο εἰς κακὴν κατάστασιν.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, ἀχρεῖε ; ἐρωτᾷ ὁ ἰατρὸς τὸν σύζυγον.

«Ἤρχισα νὰ προετοιμάζω τὴν γυναῖκά μου διὰ νὰ πάρῃ τὸ ἰατρικόν σου», ἀπεκρίθη οὗτος μὴ ἐννοήσας ἀκόμη τὸ φρικτὸν λάθος του.

—

Ἡ ἐξομολόγησις τοῦ λωποδύτου.

Εἷς λωποδύτης προσῆλθεν εἷς τινα σεβάσμιον πνευματικὸν διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ.—Λοιπὸν τὰ ἐξωμολογήθης ὅλα ; Ἐρωτᾷ ὁ πνευματικός.—Ὄχι, Γέροντα· ἔχω καὶ μίαν ἁμαρτίαν εἰς τὴν συνείδησίν μου, ἀπεκρίθη οὗτος. Ἔκλεψα ἓν ὡρολόγιον· θέλετε νὰ τὸ δεχθῆτε ; — Ἐγώ ; εἶπεν ὁ πνευματικός, πῶς τολμᾷς τοιουτοτρόπως νὰ ὑβρίζῃς ἐμὲ καὶ τὸ ἅγιον ἐπάγγελμά μου ; Νὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως τὸ ὡρολόγιον εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του. — Τὸ προσέφερα πρὸ ὀλίγου καὶ δὲν τὸ ἐδέχθη. Λοιπόν, σᾶς παρακαλῶ, δεχθῆτέ το. — Ἠκοῦσον νὰ μὲ ὑβρίζῃς, εἶπεν ὁ πνευματικός· ὀφείλεις νὰ τῷ τὸ προσφέρῃς πάλιν.—Ἔτρεξα οὕτως, ἐπανέλαβεν ὁ κλέπτης καὶ αὐτὸς ἐπιμένει νὰ μὴ τὸ λάβῃ. — Τότε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει σὲ συγχωρῶ. Ἀλλ' αὐστηρῶς σοὶ ἐπιβάλλω τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ κλέπτῃς. Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἐξομολογηθέντος λωποδύτου ὁ γέρων ἱερεὺς θελήτας νὰ ἴδῃ τὴν ὥραν, ἐνόησεν ὅτι ὁ κλέπτης προσέφερεν εἰς αὐτὸν τὸ ἰδικόν του ὡρολόγιον, καὶ αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ τὸ λάβῃ.

—

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

— Τίποτε ἀκόμη ;

— Τίποτε.

— Τί θ' ἀπογείνωμεν λοιπόν ; ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ μάμμη.

Σιωπὴ ἀγωνίας ἐπεκράτησεν εἰς τὸ ταπεινὸν ἐνδιαίτημα τῶν δύο γυναικῶν, τὸ περιωρισμένον εἰς τὸ ἔκτον πάτωμα καὶ ἐστολισμένον μὲ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἔπιπλα. Κοτόπιν μὲ ἀπελπιστικὰς χειρονομίας ἥρπασεν ἡ νεᾶνις τὰ χειρόκτια, τὸ περιλαίμιον καὶ τὸν πῖλόν της· ἀφοῦ δὲ ἠσπάσθη περιπαθῶς τὴν μάμμην της, ἥτις συνεσπειρωμένη ὑπὸ τὸ σάλιόν της, ἔτρεμεν ἐντὸς τοῦ ψυχροῦ δωματίου, ἐκάθησε παρ' αὐτῇ λίαν καταβεβλημένη.

— Ἄ ! καλὴ μάμμη ! καλή μου μάμμη!

Ὁ βαρὺς οὗτος ἀναστεναγμὸς τῇ ὑπεμίμνησκε τὴν πικρίαν τῶν ἀναριθμήτων καὶ ἀνωφελῶν διαβημάτων, τὸ αἶσχος τῶν ὑφισταμένων ταπεινώσεων καὶ πρὸ πάντων — ὦ ! προπάντων ! — τὴν ἀνέκφραστον ἀηδίαν τῶν ἀπρεπῶν προτάσεων, εἰς τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἶναι ἐκτεθειμέναι ἐν Παρισίοις αἱ πτωχαὶ κόραι κατὰ τὴν ἀναζήτησιν θέσεώς τινος πρὸς πορισμὸν αὐτοῦ τοῦ ἄρτου των.

Ἡ νεᾶνις δὲ αὕτη ἦτο ἐν τούτοις πλάσμα ἐξαίρετον, σπανίας ὡραιότητος, κόρη γλυκεῖα καὶ σεμνή. Ἦτο δὲ καὶ πεπαιδευμένη, διότι εἶχε πτυχίον διδασκαλίσσης, ὡς καὶ τόσαι ἄλλαι δυστυχεῖς, αἱ ὁποῖαι περιφέρονται εἰς τὰ

χθῶ τὸν ἀποχωρισμὸν τούτου τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐμεγάλωσα, τὸ ὁποῖον ἀνέθρεψα, τὸ ὁποῖον ἀφωσιώθη εἰς ἐμὲ καὶ τὸ ὁποῖον ἀγαπῶ τόσον, σᾶς τὸ βεβαιῶ ἐνόρκως, ὡς νὰ ἦτο κόρη μου ἐξ αἵματος ! . . . . Ἥσυχος, σεμνή, ἀφωσιωμένη. Εἶναι μαργαρίτης, τὸν ὁποῖον ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς, κυρία, καὶ λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ συστήσω ὑμῖν . . . Καὶ μάλιστα ἂν δὲν ἦτο κατάχρησις τῆς φιλοφροσύνης ὑμῶν, θὰ ἐτόλμων νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως τῇ ἐπιτρέπητε νὰ ἀφιερῇ ἐνίοτε λεπτά τινα . . .

Πῶς ὄχι, κυρία ! . . . Ὅλας τὰς Κυριακὰς θὰ διέρχωμαι πλησίον τῆς θυγατρός μου καὶ θὰ στέλλω αὐτὴν εἰς ὑμᾶς . . . θὰ εἶμαι ἥσυχος, διότι θὰ γνωρίζω ὅτι θὰ εὑρίσκεται πλησίον σας.

Ἡ ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἐπέστη, ὥρα σκληρά !

— Χαῖρε, τέκνον μου ! . . .

Ἡ γραῖα μάμμη ἠγέρθη κλονουμένη, μὴ προσπαθοῦσα ν' ἀποκρύψῃ τὰ δάκρυά της.

— Θάρρος, τῇ λέγει εἰς τὸ οὖς ἡ γενναία κόρη, σφίγγουσα αὐτὴν περιπαθῶς. Τὴν Κυριακήν, καλὴ μάμμη !...

Μετὰ τινα στιγμήν, ἀφοῦ ἔλαβε τὰς ὁδηγίας τῆς νέας κυρίας της, ἐνησχολήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της φαιδρὰ καὶ σιωπηλὴ καὶ τόσον εὔμορφος καὶ σεμνὴ ὑπὸ τὸ τῆς θαλαμηπόλου κάλυμμα !

* * *

Παρέθετε τὴν τράπεζαν τοῦ δείπνου καὶ ἡ κυρία δὲν εἶχεν ἀκόμη καταβῆ, ὅτε, ἀνοιγείσης τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, εἰσέρχεται ὁ υἱὸς αὐτῆς.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐγνώρισε τὴν Ἐλισάβετ, τῆς ὁποίας τὸ ὑπερήφανον πρόσωπον ἀπέστραπτεν ὑπὸ τὴν λάμψιν

τοῦ λαμπτῆρος καὶ τὴν ὁποίαν παρετήρει μετὰ προσοχῆς, μετὰ μεγίστης ἐκπλήξεως.

— Ὀνειρεύομαι ! ἐφώνησεν ἐπὶ τέλους. Ἀλλ' ὄχι ! δὲν ἀπατῶμαι !... Ὑμεῖς, δεσποινὶς, ὑμεῖς ἐδῶ ὑπὸ τοῦτον τὸν μεταμφιεσμόν ;...

— Ὦ ! Θεέ μου ! ἐφώνησεν ἕξαλλος διὰ τὴν τοιαύτην ἀναγνώρισίν της, ἐχάθην !... Ὁ Γάστων Σεβαλιὲ δικηγόρος, εἶχεν ἀναλάβει πρό τινων μηνῶν τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς χρεωκοπίας, ἥτις κατέστρεψε τὰς δύο γυναῖκας, διότι ἀπώλεσαν ἐν αὐτῇ τὴν μικρὰν περιουσίαν των.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ κ. Δουπλέση, ὡς ἐκ τῆς προκεχωρηκυίας ἡλικίας της, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἡ Ἐλισάβετ ὤφειλε βεβαίως νὰ φροντίζῃ νὰ βλέπῃ τοὺς νομικούς. Καὶ ὁ δικηγόρος ἐδείκνυεν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν νέαν ταύτην καὶ προσεπάθει ὅπως ἡ ὑπόθεσις αὕτη λυθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν αἰσίως ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἡ Ἐλισάβετ δὲν ὑπῆρξεν ἀναίσθητος εἰς τὴν εὐγένειαν, τὴν εἰλικρίνειάν του, τὴν μετ' ἀφοσιώσεως διεξαγωγὴν τῆς δίκης των καὶ τέλος εἰς τὴν ὅλως ἰδιαιτέραν συμπάθειάν του, διαφαινομένην ἐκ τοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ του· ἐνόει καλῶς ὅτι δὲν τῷ ἦτο ἀδιάφορος· καὶ αὕτη ἐπίσης προσήλωνε τὸν νοῦν της ἐπ' αὐτοῦ μετ' εὐγνωμοσύνης.

Ἰδοὺ δὲ ὅτι τὴν ἐπανευρίσκει παρ' ἑαυτῷ, ἐν τῇ ἑστίᾳ του ὑπὸ τὴν ἐνδυμασίαν ὑπηρετρίας !

Ὑπὸ ποίας μυστηριώδεις περιστάσεις ;

Τὴν ἐθεώρει μὴ δυνάμενος ν' ἀποκρύψῃ τὴν ὀδυνηρὰν ἔκπληξίν του.

Καὶ αὕτη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ βλέμματός του, ᾐσθάνθη ἑαυτὴν ἐξευθενημένην, τεταπεινωμένην.

Τέλος ἡ νεᾶνις ἐτόλμησε ν' ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ, μετὰ μικρὸν διαστάγμὸν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Γάστωνα ἱκετεύουσα.

— Ἔλεος, κύριε, ἐφώνησε· μὴ μὲ προδώσητε, διότι πιθανὸν νὰ μ' ἀποβάλωσιν ἀπ' ἐδῶ !...

— Δεσποινίς...

— Θὰ σᾶς ἐξηγηθῶ... Ἐὰν γνωρίζετε !.. Καὶ, ἐν συντομίᾳ, μετὰ συγκινήσεως, τῷ διηγήθη τὰ ἀνωφελῆ διαβήματα, τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ἐντὸς τῶν Παρισίων ἀναζητοῦσα θέσιν, τὴν ἀμηχανίαν, εἰς ἣν περιῆλθον, τὸ ἔσχατον μέσον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπόλυτος ἀνάγκη τὴν ὦθησε καὶ κατέλιξε καθικετεύουσα αὐτὸν νὰ τηρήσῃ ἐχεμυθίαν.

Ὁ Γάστων ἔκυψεν, ὑποκρύπτων μετὰ μεγάλης δυσκολίας τὴν συγκίνησίν του.

— Τίποτε δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε παρ' ἐμοῦ, δεσποινίς ! ὑπέλαβεν.

Καὶ ἀποκρινόμενος εἰς μίαν ἄφωνον ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν διέβλεπεν ἐντὸς τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν της, εἶπε:

— Λυποῦμαι κατάκαρδα διὰ τὴν ἀπόφασιν ὑμῶν ταύτην, ἥτις δὲν εἶναι ἀξιόμεμπτος, διότι προέρχεται ἐκ μεγάλης καρδίας, καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶσθε ἀξία παντὸς σεβασμοῦ !

* * *

Εὐθὺς, ὡς ἐσηκώθη ἡ τράπεζα, ὁ Γάστων ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς μητρός του, πρὸς ἣν λέγει :

— Μῆτερ, σᾶς ἐφάνην σύννους κατὰ τὸ δεῖπνον. Μ' ἐκάματε παρατήρησιν, καὶ ἐγὼ ἀνέβαλον μέχρι ταύτης τῆς στιγμῆς νὰ σας ὁμιλήσω ἐμπιστευτικώτατα, ἤ, ἂν προτιμᾶτε, νά σας κάμω μίαν ἐξομολόγησιν...

— Μίαν ἐξομολόγησιν ;.. πρόκειται περὶ πράγματος σοβαροῦ, δυσαρέστου ;

— Ὄχι περὶ δυσαρέστου, μὴ φοβῆσθε. Σᾶς βεβαιῶ ἐνόρκως ὅτι πρόκειται περὶ σοβαροῦ!

Τότε, ἄνευ πλέον δισταγμοῦ, ὁ Γάστων Σεβαλιὲ ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν μητέρα του τὸ μυστικὸν τῆς λυπηρᾶς κωμῳδίας, ἧς τὸ πρῶτον μέρος ἐπρόκειτο νὰ παιχθῇ πρὸ αὐτῶν.

— Εἶναι δυνατὸν τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ καλλίστη γυνή, ὅτε ὁ νέος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του.

— Τότε ἡ κυρία Δουπλέση, ἥτις μὲ τὴν συνέστησε μετὰ τοσαύτης ζέσεως ;

— Εἶναι ἡ μάμμη της ἀναμφιβόλως, ἡ ὁποία ὑπεστήριξε τὴν ἀβλαβῆ ταύτην ἀπάτην.

— Τὰς γνωρίζεις λοιπόν ;

Ὁ Γάστων κατέστησε τὴν μητέρα του ἐνήμερον τῶν συμβάντων εἰς τὰς κ. Δουπλέση.

— Εἶναι, προσέθηκε, πολὺ καλαί... Ἄλλως τε ἠδυνήθητε νὰ κρίνητε ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως . . . Αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες ! εἰς ὁποίαν δυσάρεστον θέσιν κατήντησαν, ὥστε πρόσωπον τοιαύτης καταγωγῆς καὶ ἀνατροφῆς ὡς ἡ νέα αὕτη, ἡ τόσον ἀβρά, ἡ τόσον θελκτική, ἡ τόσον ἐν μιᾷ λέξει τελεία καθ' ὅλα, νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτο σημεῖον!

— Ὁμιλεῖς περὶ αὐτῆς μετὰ τόσης θερμότητος, ἥτις μοὶ δίδει ὑπονοίας . . .

— Αἰ! Θεέ μου! διατί, μῆτερ, νὰ μὴ τὸ εἴπω εἰς ὑμᾶς; Ἔζησα πάντοτε πλησίον σας, διαφεύγων οὕτω τὰς ὁρμὰς τῆς ἡλικίας μου. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Δεσποινὶς Δουπλέση κατὰ τὰς περὶ τῆς δίκης ἐντεύξεις μας προυξένησεν εἰς ἐμὲ ἐντύπωσίν τινα, ἥτις κατόπιν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐξη-

λείφθη. Ἀλλὰ ἡ στενοχωρία της, ἡ ἴσως πρὸς ἡρωϊσμὸν αὐταπάρνησίς της, αἱ συγκινητικαὶ παρακλήσεις, ἃς μοὶ ἀπηύθυνε διὰ νὰ διαφυλάξω τὸ μυστικόν της, προυκάλεσαν τὴν συμπάθειάν μου καὶ συμπαιραίνω ὅτι θὰ εἶναι γενναία καὶ πιστὴ σύντροφος, ἣν πᾶσα μήτηρ ὀφείλει νὰ ὀνειροπολῇ διὰ τὸν υἱόν της.

— Πολὺ βιάζεσαι.

—Ὦ ! μῆτερ, μὲ γνωρίζετε πολὺ καλά· δὲν εἶμαι πλέον παιδίον, ἐπιρρεπὲς εἰς ἀπερισκέπτους πράξεις· εἶμαι, ὡς ὑμεῖς, ὀλίγον ἀφιλοχρήματος, φρονῶν ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος διὰ δύο καὶ νομίζων ὅτι δύναμαι ν' ἀναπληρώσω διὰ τῆς ἐργασίας μου τὴν ἔλλειψιν προικὸς εἰς ἐκείνην τὴν ὁποίαν θὰ δώσω τὸ ὄνομά μου.

— Βεβαιότατα.

— Ἄλλως τε, σᾶς εἶναι ἐπιτετραμμένον ὅπως, ἐπωφελουμένη τῆς περιστάσεως, ἥτις τόσον στενῶς συνέδεσε μεθ' ὑμῶν τὴν δεσποινίδα Δουπλέση, σπουδάσητε αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον καὶ σχηματίσητε ὀρθὴν καὶ λελογισμένην κρίσιν περὶ αὐτῆς . . . Σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι οὔτε διὰ τῆς συμπεριφορᾶς μου, οὔτε διὰ τῶν λόγων μου θὰ τῇ γνωρίσω τὴν δοκιμασίαν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὑμεῖς τὴν ὑποβάλλετε . . . Ἐπίσης σᾶς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι, ὁποία καὶ ἂν ᾖ ἡ μετ' ἐντελῆ γνωριμίαν ἀπόφασις ὑμῶν, θὰ δεχθῶ αὐτὴν εὐσεβάστως.

Ἡ κυρία Σεβαλιὲ ἐσκέφθη πρὸς στιγμήν.

— Πολὺ καλά, ἂς ἦναι, εἶπε· αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ προτείνεις εἶναι φρόνιμον καὶ ἔχω πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς σέ· δέχομαι μετ' εὐχαριστιῶν αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ ἀνέθηκες, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος, υἱέ μου, ὅτι θὰ ἐκφέρω εἰλικρινῆ γνώμην

— Ἄ ! μῆτερ, εἶσθε πολὺ καλὴ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς !

— Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως δέον νὰ κανονίσωμεν ἓν ζήτημα ἀρκετὰ λεπτόν· καίτοι γνωρίζω ὅτι ἡ δεσποινὶς Δουπλέση ἐγένετο ὑπηρέτρια ἕνεκα περιστάσεων καιρικῶν ἐν τούτοις δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀκούω τὰς ἐπικρίσεις τοῦ κόσμου, ὅτι σὺ, νέος τοιαύτης κοινωνικῆς τάξεως, παραδέχεσαι νὰ λάβῃς σύζυγον τὴν θαλαμηπόλον τῆς μητρός σου.

— Μπᾶ ! ἡμεῖς δὲν βλέπομεν κανένα· ἡ γραῖα μαγείρισσά μας, ἥτις μὲ ἀνέθρεψεν, εἶναι μυστική, ἀφωνοτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰχθύος . . . καὶ ἔπειτα . . .

— Καὶ ἔπειτα ;

— Προαισθάνομαι ὅτι ἡ δοκιμασία δὲν θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν . . .

— Εἶναι λοιπὸν μάγος αὕτη ἡ δεσποινίς ;

— Ἄ ! μῆτερ, τὸ ἀγνοῶ, ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον γνωρίζω καλὰ εἶναι ὅτι τὴν ἀγαπῶ !

* * *

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἑβδομάδων καὶ τὴν πρωΐαν μιᾶς Κυριακῆς, ὅτε ἡ Ἐλισάβετ ἡτοιμάζετο νὰ μεταβῇ παρὰ τῇ μάμμῃ της, ἵνα διέλθῃ παρ' αὐτῇ τὴν ἡμέραν, ἡ κ. Σεβαλιὲ τῇ εἶπε παρατηροῦσα αὐτὴν προσεκτικῶς :

— Τέκνον μου, λυποῦμαι, ὅτι θὰ σᾶς στερήσω τῆς μόνης χαρᾶς ὑμῶν, ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω ν' ἀπομακρυνθῆτε τῆς οἰκίας, διότι σήμερον θὰ μείνωμεν ἐδῶ καὶ θὰ ἔχω ἀνάγκην τῶν ὑπηρεσιῶν σας.

Νέφος σκιθρωπότητος διῆλθε τοῦ μετώπου τῆς νεαρᾶς κόρης, ἀλλ' ἐν τῇ συνήθει αὐτῆς γλυκύτητι οὐδὲ σκιὰ ἀθυμίας ἔμεινε, καὶ ἀπεκρίθη:

— Εἶμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας, κυρία· θὰ εἰδοποιήσω τὴν μιά . . . τὴν ἀρχαίαν κυρίαν μου διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῇ...

— Εἶναι περιττόν· ἀναλαμβάνω νὰ τὴν εἰδοποιήσω ἐγὼ ἡ ἰδία. . . Δὲν ἄλλαξε διεύθυνσιν, δὲν εἶναι ἔστι ; . . . Ὄχι . . . Πολὺ καλά. . . Μεταβαίνω ἀκριβῶς εἰς τὴν συνοικίαν της.

Πρὸς δὲ ἡ κ. Σεβαλιὲ προσέθηκεν:

— Ἐπειδὴ κατὰ τὸ πρόγευμα θὰ ἔχωμεν κόσμον, θέσατε δύο παροψίδας περισσοτέρας.

Πρὸ πολλοῦ ἤδη ἡ γραῖα κυρία εἶχεν ἀπέλθει, ἡ τράπεζα ἦτο ἑτοίμη καὶ ἐντὸς τοῦ ἑστιατορίου, τοῦ ὁποίου τὸ ἐκκρεμὲς ἐδείκνυε τὴν ἑνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἡ Ἐλισάβετ κατεγίνετο μελαγχολικῶς εἰς τὰς τελευταίας κατατάξεις, ὅτε ὁ Γάστων, εἰσελθὼν χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸν ἐννοήσῃ, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἐχαιρέτισε:

— Δεσποινίς, ἠρώτησε, μοὶ κάμνετε τὴν χάριν νὰ μ' ἀκούσετε πρὸς στιγμήν ;

Αὕτη ἐξεπλάγη.

— Κύριε !

— Μὴ τρομάζετε οὕτω, σᾶς καθικετεύω . . . Δὲν εἶμαι δι' ὑμᾶς φίλος ; Ἡσυχάσατε, διότι ἐν τῇ ἐξομολογήσει, τὴν ὁποίαν θὰ κάμω εἰς ὑμᾶς δὲν ὑπάρχει τίποτε, τὸ ὁποῖον νά σας ἐμβάλῃ τὸν ἐλάχιστον φόβον. Ἐξηκολούθησε μετὰ μικρᾶς ἐπισημότητος.

— Ἡ μήτηρ μου γνωρίζει ὅλα !

— Ἄ ! ὑπέλαβε λιπόθυμος.

— Τὰ πάντα τῇ ἐφανέρωσα ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς σας !

— Τί ; . . Μ' ἐπροδώσατε ; . . Ὑμεῖς ;

— Οὐδέποτε οὐδὲν ἀπέκρυψα ἀπὸ τὴν μητέρα μου.

Πῶς ἤθελον ἀποκρύψει ἀπὸ τὴν ὀξυδέρκειαν αὐτῆς τὴν μεγάλην ταραχήν, εἰς ἣν μ'ἔρριψαν κιτ' ἀρχὰς μὲν τὰ θέλγητρά σας, ἀργότερα δὲ ἡ συγκινητικὴ αὐταπάρνησις ὑμῶν;

Ἡ Ἐλισάβετ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ δὲ πρόσωπον αὐτῆς κατέστη ἐρυθρόν.

— Θά με συγχωρήσητε, διότι σᾶς ἀφῆκα νὰ ὑποστῆτε δεινὴν δοκιμασίαν, ἄνευ τῆς ὁποίας ὅμως ἴσως δὲν θὰ μ' ἐπετρέπετο νὰ ἐλπίσω τὴν πραγματοποίησιν τοῦ διακαεστάτου πόθου μου;

Ἄφωνος αὖτη καὶ ὅλως τεταραγμένη ἠκροᾶτο τῶν περιπαθῶν τούτων λόγων, νέων δι' αὐτὴν, ἀφίνουσα αὐτὴν βαυκαλιζομένην καὶ μὴ τολμῶσα νὰ πιστεύσῃ ἂν δὲν ἦτο τὸ παίγνιον ἀπατηλοῦ τινος ὀνείρου.

— Εἰπατέ μοι, ἐπανέλαβε μετ' ἀληθοῦς ἀγωνίας, μὲ συγχωρεῖτε . . . Ἐλισάβετ;

Αὕτη ἔνευσε καταφατικῶς.

Τώρα ἡ μάμμη ὑμῶν πληροφορεῖται τοὺς σκοπούς μου καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶναι ἐδῶ, ὁδηγουμένη ὑπὸ τῆς μητρός μου, ἥτις θὰ εἶναι ὡσαύτως ἐνθουσιασμένη ὡς καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν αὐταπάρνησιν ὑμῶν καὶ τὴν μεγάλην ἀγαθότητα . . . Καὶ ἐξηκολούθησε λίαν χαμηλοφώνως :

— Εἶναι ἀνάγκη ἤδη νὰ σᾶς ὁμολογήσω Ἐλισάβετ, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ ; Περιμένω ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν τὴν ἐπικύρωσιν τῆς εὐτυχίας μου ! . . . Παραδέχεσθε νὰ εἶσθε ἡ σύντροφος τοῦ βίου μου ;

Αὕτη ἐρρίγησε :

Δὲν εἶμαι ὑπηρέτριά σας ; ἐψιθύρισεν ἐπὶ τέλους ὄχι ἄνευ τινὸς πονηρίας.

Καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν οὗτος ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του.

Ταύτῃ τῇ στιγμῇ ἡ θύρα τοῦ ἐστιατορίου ἠνοίχθη καὶ ἐπὶ τῆς φλιᾶς ἐφάνη ἡ κ. Σεβαλιὲ ὁδηγοῦσα τὴν μάμμην.

—Ἐμπρός ! ἐφώνησεν εὐθύμως δεικνύουσα εἰς αὐτὴν τὸ ὡραῖον σύμπλεγμα· νομίζω ὅτι αἱ συστάσεις ἐτελείωσαν καὶ ὅτι δὲν ἔχομεν τίποτε περιπλέον νὰ εἴπωμεν . . . Εἰς τὴν τράπεζαν ὅλοι ! . . . Ἀλλὰ σὺ, ἐν πρώτοις, κόρη μου, εἰς τὴν ἀγκάλην μου ! . . .

«κατὰ τὸ γαλλικόν.»

Ἐμμ. Τ. Ταβανεώτης.

Ἐν τῷ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 1899.

Ἐκ τῶν ἑκατὸν ἀγαθῶν τῆς παρούσης ζωῆς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα εἶναι ἡ ὑγεία.

Αἱ συμφοραὶ τῶν ἀδικουμένων μεταβαίνουσι θᾶττον ἢ βραδέως εἰς τοὺς ἀδικοῦντας.

Ὅταν κυττάζῃς τὸ ξένο κρέας, τρώγουν οἱ σκύλοι τὸ δικό σου.

«δημῶδες».

Τὰ χρήματα δύνανται νὰ εἶναι προάγγελοι φωτὸς ἢ σκότους, ὁ δὲ κάτοχος αὐτῶν κύριος ἢ δοῦλός των.

Ἡ δύναμις τοῦ παραδείγματος εἰσδύει ἠρεμώτερον καὶ βαθύτερον πάντων εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μαθητοῦ.

Μεγίστη τῶν ἀνθρωπίνων νόσων εἶναι ἡ ἀναίδεια.

Δὲν ὑπάρχει ῥόδον ἄνευ ἀκανθῶν, οὔτε χαρὰ ἄνευ λύπης, οὔτε ἀγάπη διηνεκὴς ἄνευ τῶν ἀκανθῶν τοῦ μίσους.

Ἔχε θάρρος, ὁ Θεὸς καὶ ἐκ τῶν ἀνελπίστων πολλὰ καθιστᾷ τοῖς ἀνθρώποις κατορθωτά.

Ἡ ἀγωγὴ εἶναι πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ.

Μὴ ὀνειδίσῃς κανένα διὰ τὴν συμφοράν του, διότι ἡ τύχη εἶναι κοινὴ καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον..

Μὴ ἀπόρευγε τὴν πρὸς τὸν ἐνδεῆ ἀγαθοεργίαν, ἐφ' ὅσον ἡ χείρ σου δύναται νὰ βοηθήσῃ· μὴ εἴπῃς «Ἄϋριον ἐπάνελθε καὶ θά σοι δώσω», ἐνῷ δύνασαι νὰ πράξῃς τοῦτο σήμερον, διότι ἀγνοεῖς τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Σᾶν ἀρρωστήσω, θεέ μου, βαρειά γιά νὰ πεθάνω
τῆς μάνας θέλω νἄχω τὸ μάτι ἀπὸ πάνω
τὸν πόνο μου νὰ παίρνῃ
τῆς ἀδελφούλας θέλω τὸ τρυφερό χεράκι
γλυκὰ νά μέ χαϊδεύῃ καὶ δροσερὸ νεράκι
'στὰ γείλη νά μου φέρνῃ
τ' ἀδέλφι μου νὰ βλέπω ἀντίκρυ μου νὰ στέκῃ
μὲ κυνηγοῦ καμάρι κρατῶντας τὸ τουφέκι
καὶ τρομερὸ κυνῆγι,
ποῦ νύχτα θέ νὰ πάγῃ γιά μένα νὰ τὸ φέρῃ
μ' ἀγαπητὸ φαγί μου νὰ κάνω μεσημέρι
πρὶν ἡ ψυχή μου φύγῃ
Καὶ νὰ μ' ἀρασηκώσουν λιγάκι νὰ καθήσω
νὰ φάω ὅσο μπορέσω νά πῶ καὶ νά μεθύσω
γιά ὑστερνὴ φορά μου,
νὰ φύγουν τοῦ κορμιοῦ μου οἱ μαυρισμένοι πόνοι
πετάμενοι νά ἐλθουν τῆς νειότης μου οἱ χρόνοι
νά φέρουν τὴ χαρά μου
δύναμι νά μου δώσῃ γιά μιά στιγμούλα μόνο
μὲ λυτηρὸ τραγοῦδι τοῦ χωρισμοῦ τὸν πόνο
ὀρθὸς νὰ τραγωδήσω
κ' ὕστερα τὸ κεφάλι νὰ γύρω σᾶν λουλοῦδι
ποῦ γέρνει μαραμένο κι' ἀπάνω στὸ τραγοῦδι
ὀρθὸς νὰ ξεψυχήσω ! . . .
σᾶν πέσω σωριασμένος μέ τοῦ κηριοῦ τὸ χρῶμα
καὶ μὲ σβεσμένα μάτια, ἀγαπητό μου στρῶμα,
νὰ βρῶ τὴν ἀγκαλιά του
σφιχτά νά μὲ κρατῆσε, γλυκὰ νὰ μὲ φιλήσουν
μάν' ἀδελφή κι' ἀδέρφι τὰ μάτια μου νὰ κλείσουν
μὲ τὰ γλυκὰ φιλιά του,

ἡ μάνα κι' ἀδελφή μου τὴ νειότη μου νὰ κλάψουν
νὰ μὲ κρατοῦσε θέλω, σᾶν πᾶνε νά μὲ θάψουν
οἱ ἀδελφοποιτοί μου
τὸ μνῆμά μου ν' ἀνοίξουν κε ! 'στὴ γλυκομηλίτσα,
κοντὰ 'στὸ κρύο μνῆμα, ποῦ κρύβει τὴ Λενίτσα.
τὴ μόνη ἀγαπητή μου.

Χ. Χ. Χ.

Αἰνίγματα.

Ἔχω, φίλε, τῆς φαλαίνης κεφαλὴν τὴν τρομεράν
καὶ τοῦ λύκου τὸν λαιμὸν
καὶ τοῦ ὄνου τὸν κορμὸν
τοῦ ξιφίου τὴν οὐρά.
Εἶμαί τι ἐκ τῶν τεράτων
τοὺς θνητοὺς φοβοῦ ταράττον ;
Ὄχι, ὄχι ἀληθῶς;
ἀλλὰ ζῶ κ' ἐγώ καθὼς
ζῇς καὶ σὺ καὶ πᾶς τίς ἄλλος.
Ζῶ κι' ἐγὼ ἐν τῷ ἀέρι
τοῦ ἀέρος πλὴν ὡς ἄλλος
Ὢ πόσῶς δὲν μὲ συμφέρει·
τοῦ ἀνέμου τὴν κακίαν
'ς τὴν μικράν μου ἡλικίαν
φόβος μὴ καταστραφῶ
ἅμα δ' ἡλικιωθῶ
τότε ὁ ἄνεμος μὲ τρέφει·
δόξα λάμπουσα μὲ στέφει·
ἔμψυχον δὲν εἶμαι τέρας
πλὴν ποιῶ τὰς φρικτοτέρας
πάντοτε καταστροφὰς
ὅπου αἵματος ἐφορμήσω
κι' εὕρω πνοὴν τροφάς.

Χορίδημος

Ὁλόκληρον μὲ πίνεις
Ἀκέφαλον μὲ ψήνεις.

ΠΑΡΑΙΝΕΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΥΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Οὐδεμία φροντὶς καὶ μέριμνα κατατρύχει τόσον τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὅσον κατατρύχει ἡ φροντὶς καὶ ἡ μέριμνα τὴν ψυχὴν τῶν γονέων, τῶν ἐχόντων θυγατέρα. Χάριν τῆς θυγατρὸς καθυποβάλλουσιν οἱ γονεῖς ἑαυτοὺς εἰς μεγίστους πόνους· χάριν αὐτῆς ὑποφέρουσιν ἀναρίθμητα βάσανα· χάριν αὐτῆς στεροῦνται ἀπείρων τέρψεων καὶ καθόλου χάριν αὐτῆς ἀνέχονται τὰ πάντα, ἐλπίζοντες νὰ ἴδωσιν ἀναπτυσσομένας ἐν τῇ ψυχῇ τῆς θυγατρὸς τὰς εὐγενεῖς ἐκείνας ἰδιότητας, αἵτινες μέλλουσι νὰ καταστήσωσί ποτε αὐτὴν τῷ ὄντι ἀξιέραστον. Ὁ κηπουρὸς δὲν χαίρει τοσοῦτον ἐπὶ τῷ φυτῷ, ὅπερ μετὰ κόπου καὶ μόχθου προήγαγε, καὶ οὗπερ τοὺς καρποὺς ἐλπίζει αὐτὸς ν' ἀπολαύσῃ, ὅσον χαίρουσιν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ οἱ γονεῖς, οἵτινες μετὰ πόνου πολλοῦ καὶ ἀγωνίας μεγίστης ἀναθρέψαντες αὐτὴν παραδίδουσιν εἰς ξένον ἄνθρωπον καὶ προπέμπουσιν εἰς ξένην οἰκίαν. Οἱ γονεῖς, οἱ ἔχοντες θυγατέρα, οὐχὶ δι' ἑαυτούς, ἀλλὰ δι' ἄλλους κοπιῶσι, δι' ἄλλους ἀνατρέφουσιν. Οὐδὲ δύναται ἄλλως νὰ γίνῃ. Ἡ τάξις τῆς φύσεως ἤθελε τῷ ὄντι ἀνατραπῇ, ἂν ἡ θυγάτηρ ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ζῇ πάντοτε μετὰ τῶν γονέων ἀνταποδίδουσα οὕτως αὐτοῖς τὰ τροφεῖα. Ἡ θυγάτηρ, ἡ θέλουσα νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν ἀληθῆ αὐτῆς προορισμόν, πρέπει σχεδὸν νὰ παύσῃ τοῦ νὰ ᾖναι θυγάτηρ· οἱ δὲ γονεῖς, οἱ οὕτω στερούμενοι αὐτῆς, πρέπει νὰ χαίρωσι διὰ τοῦτο. Οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ ἦναι τόσον στενόκαρδοι καὶ ἰδιοτελεῖς, ὥστε νὰ ἐπιθυμῶσι νὰ κατέχωσι τὰς θυγατέρας πάντοτε παρ' ἑαυτοῖς, οὐδὲ πρέπει νὰ λησμονῶσιν ὅτι,

οὐχὶ αἱ εὔτροποι κινήσεις τοῦ σώματος, οὐχὶ ἡ διαστροφὴ τῆς φυσικῆς φωνῆς, οὐχὶ αἱ ἐπιτετηδευμέναι δεξιώσεις καὶ προσαγορεύσεις, ἀλλ' αἱ ἐσωτερικαὶ τῆς ψυχῆς ἀρεταί, ἡ ἁπλότης καὶ ἀρέλεια, ἡ αἰδημοσύνη καὶ ἡ σεμνοτρέπεια, ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ κοσμιότης. Τούτου δ' ἕνεκα ὅσοι γάμοι ἐτελέσθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐξωτερικῶν ἐκείνων ἰδιοτήτων ταχέως διελύθησαν, ὡς στηριχθέντες ἐπὶ βάσεως σαθρᾶς· τοὐναντίον δὲ οἱ γάμοι ἐκεῖνοι, οἵτινες συνήφθησαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐσωτερικῶν τούτων ἰδιοτήτων, ὡς στηριχθέντες ἐπὶ βάσεως στερεᾶς καὶ ἑδραίας, ἀπεδείχθησαν πάντοτε σταθεροὶ καὶ ἀκράδαντοι.

Ὅπως ἀρέσῃ εἰς τὸν φρόνιμον ἄνδρα ἡ φρόνιμος γυνή, οὐδεμίαν ἄλλην τέχνην χρειάζεται νὰ μεταχειρισθῇ ἢ ν' ἀφεθῇ ὅλως εἰς τὴν ἑαυτῆς φύσιν, ἥτις δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἀσφαλέστερον καὶ ὠφελιμώτερον πάσης ἄλλης τέχνης. Ὁ φρόνιμος ἀνήρ, ἅμα ἰδὼν γυναῖκα, σπουδάζουσαν παντὶ τρόπῳ ν' ἀρέσῃ εἰς αὐτόν, εὐθὺς αἰσθάνεται πρὸς αὐτὴν ἀντὶ ἀγάπης ἀπέχθειαν καὶ ἀντὶ ἀρεσκείας δυσαρέσκειαν καὶ ἀηδίαν. Καὶ τῷ ὄντι, οὐδὲν ἀηδέστερον πρᾶγμα ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἢ νὰ βλέπῃ τις γυναῖκα ἐπιζητοῦσαν νὰ ἐπιδείξῃ κάλλη μείζονα τῶν φυσικῶν καὶ πνευματικὰ προτερήματα πλείονα τῶν πραγματικῶν. Τὰ τεχνητὰ μέσα, ἅπερ πολλαὶ γυναῖκες μεταχειρίζονται ὅπως ἀρέσωσιν εἰς τοὺς ἄνδρας, οἷον αἱ βαφαί, αἱ ἀλευρώσεις τοῦ προσώπου καὶ οἱ γελοῖοι χαριεντισμοί, τὸ μὲν φυσικὸν καὶ ἐπέραστον τοῦ γυναικείου σώματος κάλλος καταστρέφουσι, τὴν δὲ φυσικὴν ἔκφρασιν τῶν ἀγνῶν καὶ ἀξιαγάστων τῆς γυναικείας ψυχῆς ἰδιοτήτων διαφθείρουσιν.

Οἱ φρόνιμοι ἄνδρες ἀποστρέφονται καὶ βδελύσσονται τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἵτινες διὰ διαφόρων τεχνητῶν μέσων σπουδάζουσι ν' ἀπατήσωσιν αὐτούς, ἐπιδεικνύουσαι ἐπίπλαστον καὶ ψευδὲς κάλλος· καὶ δικαίως, διότι συλλογίζονται ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις ἠπάτησε τὸν ἄνδρα πρὸ τοῦ γάμου, δὲν θὰ δυσκολευθῇ ν' ἀπατήσῃ αὐτὸν καὶ μετὰ τὸν γάμον. Οἱ φρόνιμοι ἄνδρες ἀποστρέφονται καὶ βδελύσσονται τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἵτινες ἐπιζητοῦσι νὰ ἐπιδειχθῶσι διὰ τῶν ἐξωτερικῶν κοσμημάτων καὶ τῆς

περὶ τὰ ἐνδύματα πολυτελείας· καὶ δικαίως, διότι συλλογίζονται ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις συνείθισε πρὸ τοῦ γάμου εἰς τὴν ἐπιβλαβῆ πολυτέλειαν, θὰ δυσκολευθῇ μετὰ τὸν γάμον νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν σωτήριον λιτότητα. Οἱ φρόνιμοι ἄνδρες περιφρονοῦσι καὶ βδελύττονται τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἵτινες ὀρέγονται νὰ συζητῶσι περὶ πάντων μὲν τῶν πραγμάτων, ἰδίως δὲ περὶ πολιτικῶν καὶ νὰ ἐπιδεικνύωσι πλοῦτον γνώσεων καὶ σοφίας· καὶ δικαίως, διότι συλλογίζονται ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἥτις σπουδάζει νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῶν διαγεγραμμένων ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ὁρίων, οὐ μόνον γελοία καὶ ἀηδὴς ἀποβαίνει, ἀλλὰ καὶ συνειθίζει νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς ὅλα τὰ πράγματα τοῦ ἀνδρός, ὅπερ εἶναι λίαν ἀνάρμοστον καὶ ἐπιβλαβές. Τουναντίον δὲ οἱ φρόνιμοι ἄνδρες ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσιν ἐκείνας τὰς γυναῖκας, αἵτινες παρίστανται ἐνώπιον τῶν ὀρθαλμῶν αὐτῶν τοιαῦται, ὁποῖαι πράγματι εἶναι. Οἱ φρόνιμοι ἀγαπῶσι καὶ τιμῶσι ἐκείνας τὰς γυναῖκας, αἵτινες περιορίζονται νὰ ἐνεργῶσιν ἐντὸς τῆς τροχιᾶς, ἣν διέγραψεν ἡ φύσις αὐτῶν.

Ὁ Θεὸς προώρισε τὰς γυναῖκας οὐχὶ νὰ φλοσοφῶσιν, ἀλλὰ νὰ γεννῶσι τέκνα, νὰ ἐπιμελῶνται καὶ νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν ὀρθὴν διοίκησιν τῆς οἰκίας αὐτῶν καὶ νὰ ἀνατρέφωσι καὶ παιδεύωσι τὰ τέκνα των. Ἡ γυνὴ, ὅσῳ πλησιάζει εἰς τὴν φύσιν αὐτῆς καὶ ζῇ κατὰ τὸ γυναικεῖον αὐτῆς προορισμόν, τοσούτῳ ἀποβαίνει ἐρασμία καὶ πολιτή. Ὅσῳ δὲ μᾶλλον ἀπομακρύνεται ἀπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς καὶ διάγει ἐναντίον τοῦ γυναικείου αὐτῆς προορισμοῦ, τοσούτῳ μᾶλλον καθίσταται ἀηδὴς καὶ μισητή. Ὁ ἀνὴρ πρέπει νὰ εἶναι ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ γυνή. Ὅταν δὲ ὁ ἕτερος αὐτῶν, ἐγκαταλείπων τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φύσιν, ζητήσῃ νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἑτέρου, τότε ὁ μὲν ἀνὴρ δὲν εἶναι πλέον ἀνὴρ, ἡ δὲ γυνὴ δὲν εἶναι πλέον γυνή· ἀλλὰ τί εἶναι; Εἶναι ὂν οὐδετέρου γένους· εἶναι τέρας ἀποφρόλιον· εἶναι τραγέλαφος ἀποτρόπαιος.

Ὦ νεάνιδες, ὅσαι διανεῖσθε νὰ ἔλθητε εἰς γάμου κοινωνίαν καὶ νὰ συνδέσητε τὴν τύχην ὑμῶν μετὰ τῆς τύχης ἀνδρός τινος ἀπατᾶσθε μεγάλην ἀπάτην· ἂν νομίζητε ὅτι δύνασθε ν' ἁλιεύσητε φρονίμους ἄνδρας διὰ τῶν ἀγκίστρων τοῦ ἐξωτερικοῦ κάλλωπισμοῦ, τῶν ἐπιτετηδευμένων τρόπων καὶ τῶν γελοίων χαριεντισμῶν, μάθετε καλῶς ὅτι οὕτω διάγουσαι πολλοὺς σταθμοὺς καὶ παρασάγγας μακρὰν ἀποδιώκετε αὐτοὺς ἀφ' ὑμῶν. Ἂν ὅμως βλέπητε, ὅτι ἄνδρες τινὲς καὶ κομψευόμενοι νεανίαι ἐνασμενίζονται εἰς τοὺς τοιούτους ὑμῶν τρόπους, μάθετε ὅτι αὐτοὶ εἶναι ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀφρόνων ἐκείνων καὶ ἀμεριμνομερίμνων ἀνθρώπων, οἵτινες μηδὲν ἔργον βωφελὲς γνωρίζοντες καὶ ἀγνοοῦντες πῶς ἄλλως νὰ διέλθωσι τὸν καιρόν, περιφέρονται τῇδε κἀκεῖσε ἐν μὲν τῇ μιᾷ χειὶ μαστιγίδιον κρατοῦντες, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ τὰ δίοπτρα. Ἀλλὰ μὴ σᾶς μέλλει. Καὶ οὗτοι, ὅσον ἄφρονες καὶ ἂν ἦναι, ἐξωτερικῶς μὲν φαίνονται ὅτι εὐαρεστοῦνται εἰς τὰ τοιαῦτα ὑμῶν καμώματα, διότι ἔχουσι τοὺς λογαριασμούς των, ἐσωτερικῶς ὅμως καὶ αὐτοὶ περιφρονοῦσιν ὑμᾶς καὶ διστάζουσι νὰ συνάψωσι τὴν ἑαυτῶν τύχην μετὰ τῆς ὑμετέρας.

Ὦ νεάνιδες, ὅσαι ἐπιθυμεῖτε ν' ἀποκτήσητε ἄνδρας φρονίμους, κατ' οὐδὲν ἄλλον τρόπον δύνασθε νὰ ἐπιτύχητε τοῦ σκοποῦ ὑμῶν ἢ σπουδάζουσαι περὶ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἰδιοτήτων ἐκείνων, ἃς ἀπαιτεῖ ὁ γυναικεῖος ὑμῶν προορισμὸς καὶ ἐπιζητοῦσιν οἱ φρόνιμοι ἄνδρες. Οὗτοι δὲν θέλουσι γυναῖκα κοκκινίζουσαν ὑπὸ τοῦ φθοροποιοῦ ψιμυθίου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἐρασμιωτάτου χρώματος τῆς αἰδοῦς καὶ τῆς ἐντροπῆς, δὲν θέλουσι γυναῖκα στίλβουσαν διὰ τῶν ἐξωτερικῶν κοσμημάτων, ἀλλὰ διαλάμπουσαν διὰ τῶν κοσμημάτων τῆς ψυχῆς, οἷον διὰ τῆς κοσμιότητος, τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς εὐπειθείας, τῆς τιμιότητος καὶ τῆς φρονήσεως. Ἐν ἄλλοις λόγοις οἱ φρόνιμοι ἄνδρες θέλουσι σύζυγον, μητέρα καὶ οἰκοδέσποιναν καλήν. Ἡ νεᾶνις λοιπὸν ἐκείνη, ἥτις ἐπιθυμεῖ ν' ἀ-

ποκτήσῃ φρόνιμον ἄνδρα, ἂς φροντίσῃ νὰ ἀποκτήσῃ τοιαύτας ἀρετάς, δι' ὧν νὰ δυνηθῇ νὰ καταστῇ ποτὲ σύζυγος, μήτηρ καὶ οἰκοδέσποινα καλή.

Ἔγραφον ἐν Χρυσουπόλει **Α. Τράντος**
Τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1899.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Σύζυγος κωφὸς ἢ σύμβιος βωβή.

Ἐνυμφεύθη ποτέ τις σύζυγον βωβὴν καὶ παραγνωρίσας τὴν λαχοῦσαν εἰς αὐτὸν εὐτυχίαν προσεκάλεσεν ἰατρὸν διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ὅτε ἡ βωβὴ ἐθεραπεύθη διὰ τῆς ἀνακτήσεως τὸν χρόνον, ὃν ἀπώλεσεν, ἤρχισε νὰ λέγῃ τόσον πολλά, ὥστε ὁ σύζυγος ἠναγκάσθη πάλιν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν ἴδιον ἰατρὸν καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ καταστήσῃ αὖθις τὴν σύζυγόν του βωβήν. «Ἡμπορῶ, εἶπεν ὁ ἰατρός, νὰ κάμω γυναῖκα νὰ ὁμιλῇ, νὰ σιωπᾷ ὅμως ἀδύνατον· μίαν μόνην βλέπω θεραπείαν, κωφότητα συζύγου.

—

Γυνὴ καὶ καζαμίας, καλὰ δι' ἕνα μόνον χρόνον.

Γυνή τις βλέπουσα, ὅτι ὁ σύζυγός της διήρχετο τὸν περισσότερον χρόνον του ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ του, τῷ εἶπε:

— Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι βιβλίον.

— Καὶ διατί τοῦτο, φιλτάτη; ἠρώτα ἐκεῖνος.

— Διότι εἶσαι πάντοτε πλησίον τῶν βιβλίων.

— Καὶ ἐγὼ θὰ τὸ ἐπεθύμουν, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅμως νὰ ἦσο ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος ἀλλάζομεν.

—

Σκύλλα ἢ Χάρυβδις.

— Τί προτιμᾷς: τὴν Σκύλλαν ἢ τὴν Χάρυβδιν;

— Καμμίαν, μοῦ φθάνει ἡ γυναῖκά μου.

—

ΤΑ ΔΥΟ ΑΗΔΟΝΙΑ

Ἦτα ἀηδόνι θλιβερὸ, μικρὸ, χαριτωμένο,
Ἀηδόνι ποῦ δὲν ἤξερε τό τί θὰ πῇ ἡ λύπη
Ἀηδόνι ποῦ τὸ εἶχανε Μάϊον ἰδομένο
Μόλις δέκα καὶ τέσσαροι, μικρὸ μὲ καρδιοκτύποι.

—

Ζοῦσε σὲ δένδρα φουντωτὰ, σὲ δένδρα ἀνθισμένα,
Σὲ κάμπους ποῦ μυρίζανε ὅλη ἀπ' εὐτυχία
Τὴ φωλιά του σὲ φωλιὰ δίπλα εἶχε στημένα
Ἄλλου ἀηδονιοῦ, καὶ ζούσανε μὲ θεία ἁρμονία.

—

Ἐξάφνου παίρνει θεοποντὴ, βροντὴ, ἀντάρα. . .
Τ' ἀηδόνια ἐχαθήκανε μέσα 'ς τὴ τρικυμία. . .
Τὸ πρῶτο μικρὸ τὸ ἔπιασε ρίγος, φόβος τρομάρα
Πῶς δὲν θὰ ζήσουν πιὰ μαζὺ ς' τὴν ἴδια εὐτυχία

—

Ἤρθαν στιγμαῖς ποῦ νόμισαν πὼς δὲν θὰ ἰδωθοῦνε. . .
Ἡ ἀστραπαῖς ἡ λαίλαψ κι' ὁ ἄνεμος τὰ δένδρα ξερριζώνει
Τ' ἀηδόνια τὰ λυπητερὰ χαμένα θρηνῳδοῦνε.
Τὸ ἅσμα ἀμοιβαδὸν φεῦ πιὰ τὰ φτερώνει

—

Κιρὸς ἀπέρασε πολύς . . . παύει ἡ τρικυμία. . .
Μιὰ πρωϊνὴ εὑρίσκονται δυ' ἀηδόνια λυπημένα
Σ' ἕνα κλωνάρι μιᾶς ἰτιᾶς πιάνουνε γνωριμία
Τ' ἀηδόνια ἀναγνωρίσθηκαν. . . θὰ ζήσουν ἀδερφωμένα.
Ἀθῆναι.

Ἠλίας Ι. Ἀσπιώτης, ἰατρός.

Ἀπάντησις Κ. Ν. Μαρκοπούλου πρὸς Μ. Π. Πολεμίδην

Ἀγαπητὲ Μίλτο,

Ἡ ὡραιότης δὰ μὲν τὸν ἄνδρα εἶνε ἐλάττωμα.
δὰ δὲ τὴν γυναῖκα ἀπόδειξις.
Κώνσμαρκ.

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας τὴν καλωσύνην σου, διὰ τῆς ὁποίας μὲ κολακεύεις τόσον, ἀποκαλύπτων τὰ τρυφερά σου αἰσθήματα καὶ τὴν εὐγενῆ συμπάθειάν σου εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ σιγήσασαν ἰσχνὴν καὶ ἐξασθενημένην μοῦσάν μου, ἣν ἐξίσταμαι πῶς ἠγάπησας μή ἀνήκουσαν εἰς τὸ *ὡραῖον φῦλον*, πρὸς δὲ καὶ τὸν ἀρελῆ θαυμασμόν σου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ κατ' ἐξοχὴν λάτρης τοῦ ὡραίου, ἀφοῦ εἶνε πολὺ φυσικὸν τοῦτο εἰς πάντα νὰ μὴ λατρεύῃ μεταξὺ ὡραίου καὶ ἀσχήμου ἢ τὸ πρῶτον, μὴ περιφρονῶν μὲν τὸ δεύτερον ἀλλ' ἁπλῶς συμπαθῶν καὶ σεβόμενος αὐτό, νὰ λατρεύῃ, λέγω, τὸ ὡραῖον οὐχὶ βεβαίως μόνον ἐν ταῖς γραμμαῖς μορφῶν καὶ σχημάτων, ἀλλ' ἐν τῇ ἀοράτῳ φύσει τοῦ ἰδεώδους. Καὶ ἰδεώδες εἶνε ἡ γυνή· τὸ ὡραῖον καὶ μυστικὸν τοῦτο ὄνειρον τῆς νεότητος, ὅπερ ἀναμφιβόλως εἶδες πολλάκις ῥεμβάζων μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὡς ἐπιλήσμων τὸ ἐλκυστύνησας, εἴτε διὰ λόγους ἄλλους τὸ ἀρνεῖσαι σήμερον. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν ὅτι εἶνε πολὺ φυσικὸν εἰς πάντα νὰ ἦναι λάτρις τοῦ ὡραίου. Τοιοῦτος δὲ εἶσαι καὶ σύ, φίλε μου, χωρὶς νὰ θέλῃς νὰ τὸ ἐννοήσῃς. Ἐδῶ δέχομαι νὰ μὲ συγχωρῇς, ἂν οὐχὶ ὡς ποιητήν, ὡς ψυχολόγον σου ὄμως ἐπιτυχῶς ἀναγνώσαντα ἐν μυστικῇ τῆς καρδίας σου .... Δὲν ἔχει οὕτω; Ἐξέτασον καλῶς σεαυτὸν καὶ θὰ ἴδῃς. Ναί, Μίλτο μου, εἶσαι λάτρις τοῦ ὡραίου καὶ κατ' ἐξοχήν· μάλιστα· διατί ὄχι; Μήπως δὲν ἔχεις φλόγας εἰς τὴν ψυχήν, φῶς εἰς τὴν διάνοιαν καὶ δύναμιν εἰς τὰς αἰσθήσεις, ἀφοῦ εἶσαι νέος ζῶν ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ποιήσεως, ἀναπνέων ἐν τῷ παραδείσῳ τόσης μαγείας, τόσων θελγήτρων, καὶ βλέπων καὶ ἐννοῶν καὶ αἰσθανόμενος περὶ σὲ τόσην ζωήν .... καὶ σώκς ἔχων τὰς φρένας; Δύνασαι νὰ φέρῃς ἀντίρρησιν εἰς τοῦτο; Ὄχι βέβαια ... διότι δὲν ἔχεις δίκαιον. Προκειμένου ὅμως περὶ τῆς τολμηρᾶς γνώμης σου — ἠνέλπιζω, μεθ' ὅλην τὴν διαμαρτυρίαν σου, παίζων νὰ ἐξέφερες — ἐπλανήθης πολύ, καὶ τόσον ἔσφαλες ὥστε, ἂν ἐν τῇ συνειδήσει σου ἐπιμένῃς θεωρῶν τὸ ξηρὸν καὶ ἄχαρι τοῦτο ἤμισυ, τὸν ἄνδρα δηλαδή, *ὡραῖον φῦλον*! θέλεις ... ξεύρεις τί θέλεις; .. Δέσιμο!

Διέκρινας τὰς ἐξαιρέσεις τῶν μορφῶν καὶ σχημάτων μεταξὺ γυναικῶν, παραδεχθεὶς τὸν *κολακευτικὸν τίτλον* διὰ τὰς ὡραίας ἐξ αὐτῶν, μὴ ἀνεχθεὶς δὲ τὸν τίτλον γενικόν, ἵνα μὴ θεωρηθῶσι συμπεριλαμβανόμεναι καὶ αἱ ἄσχημοι. Ἀλλ' ἐὰν ἤθελον συμφωνήσει μετὰ σοῦ, ὅτι δίκαιον ἦτο εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ φέρωσι τὸν τίτλον τοῦ *ὡραίου φύλου*, δὲν θὰ ἐπηρεάζεσο ποσῶς ἐκ τῶν ἐξαιρέσεων, αἵτινες θὰ ἦσαν ἄπειροι, τρομακτικαὶ καὶ φρικώδεις; Πῶς θὰ ἐτόλμας λ. χ. τὸν γνωστὸν χιρπανῆν ἢ τὸν γάλλον πλανόδιον τοῦ Γαλατᾶ ἐπαίτην ἢ τόσους καὶ τόσους εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ἀνήκοντας — οὓς εὐνόητον ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ὀνομάσω — πῶς θὰ ἐτόλμας, λέγω, νὰ τοὺς καλέσῃς μέλη τοῦ ὡραίου σου φύλου; Ὥστε εἰς τοὺς ἐρωτῶντας θὰ ἔλεγες κατ' ἀνάγκην, ὅτι αὐτοὶ εἶνε οἱ ἐξαιρούμενοι. Τὸ ἴδιον δύνανται νὰ εἴπωσι καὶ εἰς ἐσέ, ἐρωτῶντα, περὶ τῶν ἀσχήμων γυναικῶν, χωρὶς νὰ διαγραφῇ ὁ τίτλος ὁ γενικὸς χάριν τῶν ὀλίγων ἐκείνων, αἵτινες συγκρινόμεναι πρὸς τοὺς ἀσχήμους ἄνδρας εἶνε πάλιν ὡραῖον φῦλον, Μίλτο μου.

Ἔκλεξον τὸν ὡραιότερον ἄνδρα σὺ — κατὰ τὴν καλαισθησίαν σου — νὰ ἐκλέξω κ' ἐγὼ τὴν ὡραιοτέραν γυναῖκα, χωρὶς νὰ προ-

σέξω πολὺ εἰς τὸ ξανθὸν ἢ μελαγχροινὸν χρῶμά της. Ἂς προσπαθήσωμεν ὅμως νὰ εὕρωμεν ἀμφότερα τὰ γένη, ὅτῳ τὸ δυνατὸν τελειότερα σωματικῶς καὶ ἐν σφιγγώσει ἡλικίᾳ. Τώρα φαντάσθητι αὐτοὺς μόλις ἐξυπνήσαντας τὴν πρωΐαν κατόπιν πολυώρου ὕπνου· εἶνε ἡ μόνη στιγμὴ τῆς συγκρίσεως τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων, ἡ στιγμὴ τοῦ ἀνεπιτηδείου καὶ ἀρλοῦς. Ἰδὲ μετὰ προσοχῆς ἐν ὅλῃ τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὡραίας γυναικὸς θὰ διαχέωσιν ἡδυπάθειαν καὶ γλυκείας ἀκτῖνας λάμψεως μαγευτικωτάτης· τοῦ ἀνδρὸς οἱ ὀφθαλμοὶ θὰ ἐκπέμπωσι πῦρ.

Ἡ κόμη τῆς γυναικὸς θὰ ῥίπτηται μετὰ χάριτος πυκνὴ καὶ λεία, σχηματίζουσα κυματώδεις καμπύλας ἐπὶ ἀλαβαστρίνων ὤμων· ἡ κόμη τοῦ ἀνδρὸς θ' ἀνορθοῦται ἐδῶ ἄχαρις ἢ θὰ πίπτῃ ἐκεῖ κολοβή, ἀραιά, προδίδουσα ποῦ καὶ που τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος· τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς στίλβον ἐκ τῆς καθαριότητος, τρυφερώτατον καὶ ἄτριχον θὰ ἔχῃ ἀντίπαλόν του πρὸς σύγκρισιν. . . τὸ τοῦ ἀνδρὸς πρόσωπον, τραχύ, γενειοφόρον — ἂν ζητήσωμεν τὸ ἀνεπιτήδευτον καὶ φυσικόν — εἴτε ἐξυρισμένον. . . . δηλ. ἐπιτετηδευμένον, σκιαζόμενον μὲ τὰς ῥίζας τῶν ἀραιρεθεισῶν τριχῶν, μὲ τὸν μύστακα τὸν σκληρόν, τὸν ἀνώμαλον καὶ ἄγριον τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, τὸν καλύπτοντα τὸ ὡραῖον τοῦ ἄνω χείλους μέρος· Ἀλλοίμονον δὲ ἂν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀντιπαραβολῆς σου τύχῃ τὸ ἰδικόν μας ἥμισυ νὰ ἔχῃ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ἀξυρισιά!! νὰ μὴ ἦναι δηλαδὴ ἐγκαίρως ἐπιτετηδευμένον. . . Ὥστε βλέπεις ὅτι ἐν τῇ ἐπιδείξει τῆς ὡραιότητος ἐπιτηδεύεται μᾶλλον ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνή, καὶ μάλιστα οὐχὶ διὰ προσθέτων ταινιῶν καὶ πτανῶν — μολονότι οὐκ ὀλίγα εἶνε καὶ τὰ φορτώματα τῶν κομψευομένων ἀνδρῶν — ἀλλὰ διὰ μεταμορφώσεως αὐτοῦ τοῦ φυσικοῦ ἐν τῇ μορφῇ. Πρέπει τώρα ἢ τὸ τριχομόρφον πρόσωπον νὰ ὀνομάσῃς στίλβον ἐκ τῆς λαμπρότητος καὶ τῶν θελγήτρων καὶ

τότε θέλεις ἐκ νέου *δέσμιο* . . . ἢ νὰ προετοιμάσῃς διὰ τὴν ἀντιπαραβολὴν καὶ σύγκρισιν τὸ ὡραῖόν σου ἥμισυ, ἐκδαίρων τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπιμελῶς διὰ ξυραφίου, ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς συγκρίσεως, καθ' ἣν πάλιν οἰκτρὰν θὰ ὑποστῇ ἥτταν πρὸ τῆς φυσικῆς στιλπνότητος τοῦ θήλεος.

Ἐν τούτοις καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἀπεφάσισα νά σοι πέμψω ἀντὶ ἀπαντήσεως, μερικὰ ἀποσπάσματα μελετῶν ἐν εἴδει ἀπορθεγμάτων, σκέψεις καὶ γνώμας δηλαδή, σχετικὰς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, γραφείσας ὑπ' ἀνδρῶν βαθέως εἰσδυσάντων εἰς τὰ περιβάλλοντα τὴν γυναῖκα χαώδη μυστήρια τοῦ ἀγνώστου καὶ ἀνεξελέγκτου. Ἐπιφυλαττόμενος δὲ νά σε πείσω οὐχὶ διὰ τοῦ καλάμου, ἀλλὰ διὰ τοῦ στόματος κατ' ἰδίαν, ἐνὥρᾳ εὐθέτῳ, καθ' ἣν καὶ ὁ τόπος νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν ἐλευθέραν συζήτησιν καὶ ἡ ὑπομονή μου νὰ ἦνε μεγάλη εἰς τὰς ἀπαντήσεις σου — ἐὰν θὰ ἔχῃς τοιαύτας — εἰς ὅ,τι θά σ' ἐρωτήσω.

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ ἰδικός σου **Κων. Ν. Μαρκόπουλος**

Ἔγραφον ἐν Πέραι, τῇ 3)15 Δεκεμβρ. 1899

Ἡ πολυτέλεια εἶναι ζηλότυπον νέφος σκιάζον τὴν καλλονὴν καὶ τὰ θέλγητρα τοῦ φυσικοῦ. Εἶνε μάγος κλέπτης τόσῳ τῶν θυλακίων τοῦ ἀνδρὸς, ὅσῳ τῆς ἀφελείας καὶ ἀξίας τῆς γυναικός. Καὶ ἡ δυσειδεστέρα τῶν γυναικῶν εἶναι προτιμοτέρα μακρὰν τοῦ ἐχθροῦ τούτου.

Κώνσμαρκ

Ὁ ἀνὴρ εἶνε βράχος ἄγριος ἡ γυνὴ εἶνε ἡ παραλία ἡ φιλοῦσα καὶ δροσίζουσα αὐτὸν μὲ τὰ κύματά της. Ἀλλοίμονον ἂν παραδοθῇ διὰ παντὸς ὁ βράχος εἰς τὰ φιλήματά της ἐκείνα· ἡ καταγωγὴ τῆς παραλίας εἶνε μεγάλη καὶ ἂν ὀργισθῇ τὸν κατακρημνίζῃ ἀσυναισθήτως, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ἐκεῖνος ν' ἀντιστῇ, πίπτων ἐπὶ τέλους εἰς θρύμματα ἐντὸς τῆς ἀβύσσου αὐτῆς.

Ὄψουλος.

Ὑπάρχουσι μῆλα ἀρωματώδη, ὧν ἡ μία πλευρὰ στίλβουσα ἐξ ὡραιότητος καὶ αἱματόχρους; ἔχει τὴν ἀντίθετον πλευρὰν ὠχριτρίνην καὶ ξηράν. Θραῦσον εἰς ἄκρας τινὰ λθον ἐν ἐξ αὐτῶν, οὕτως ὥστε τὸ ἐρυθρὸν στιλπνὸν ἀνωκλως ν' ἀποκοπῇ. Συνήθως ἐντὸς τοῦ ὡραίου ἐκείνου ἀπ σπάσματος ἐμφωλεύει σκώληξ. Ἀλλ' ἀδιάφορον· ἐκεῖνο εἶναι τὸ ὡραιότερον εἰς τὴν ὄψιν, ἐκεῖνο μαγεύει, προκαλεῖ, ἁπατᾷ καὶ πρυτιμᾶται. Τὸ τερμάχιον ἐκεῖνο παριστᾷ τὴν εἰκόνα τῆς γυναικός, τὸ δὲ ἄλλο τὸ πολύ, τὸ φέρον τὰ πικρὰ τῆς ὀπώρας ἐντόσθια καὶ τὸ ξηρὸν κλωνίον εἶνε ὁ ἀνήρ.

Κ. Νιμῆ.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ μεγαλητέρα καὶ παραδοξοτέρα δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ, ἢ ἡ ὡραιοτέρα εἰκὼν τῆς ὑρηλίου καὶ ἡ πλέον ἀνεξάντλητος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ σφαῖρα αὐτὴ, ἡ ξηρὰ καὶ ἡ θάλασσα ὁμοῦ, ἡ οἰκουμένη, πᾶσα τέλος πάντων ἡ ὑρήλιος φέρουσιν ὄνομα θηλυκὸν, ὅπως φέρωσιν ἐπίσης τοιοῦτο αὐτὴ ἡ δύναμις, αὐτὴ ἡ καλλονή.

C. Enem.

Ἔρπουσι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς γυναικὸς καὶ κύπτουσι γονυκλινεῖς πρὸ αὐτῆς ἱκετεύοντες, οἱ ἀτρόμητοι τῶν λεόντων κυνηγοὶ, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ χρυσίου, οἱ σοφώτεροι καὶ σοβαρότεροι τῶν ἀνδρῶν, οἱ ὡραιότεροι τῶν νέων. Οὐδεμία τῶν γυναικῶν ἐξαιρεῖται, διότι ἅπασι ἔχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ τὸ θῦμά των τὸν ἄνδρα. Αὐτὴ θὰ νικήσῃ πάντοτε ἕνα ἐξ αὐτῶν, κρύπτουσα ἐν τῷ ἁπαλῷ σώματι ἰσχὺν μυστηριώδη, παραλύουσαν καὶ τὸν νευρωδέστερον καὶ ἡρωϊκώτερον τῶν ἀνδρῶν.

Κ. Νιμῆ.

Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ εἶναι δύο τεμάχια ῥοδακίνου τεθραυσμένου διὰ τῆς χειρός. Τὸ ὀλιγώτερον καὶ εὐγευστότερον εἶναι ἡ γυνή, τὸ περισσότερον καὶ σκληρότερον εἶναι ὁ ἀνήρ. Κεχωρισμένα οὕτω μαραίνονται, χάνουσι τὴν γεῦσιν καὶ δὲν εἶναι παρουσιάσιμα εἰς τὴν τράπεζαν· συνηνωμένα καὶ ἐφηρμοσμένα καλῶς ἀποτελοῦσιν ἓν ὅλον ὡραῖον, χωρὶς νὰ φαίνηται ἡ διαίρεσις αὐτῶν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ παρατηρητοῦ καὶ διατηροῦσι τὴν ὁμοιρότητά του.

Κώνσμαρκ.

Ψεύδεται ἀναιδῶς τὸ στόμα τοῦ ἀνδρὸς λέγοντος, ὅτι ἀδιαφορεῖ πρὸ τῆς γυναικός. Ὑπάρχουσι στιγμαὶ λίαν ἐνδιαφέρουσαι, καθ' ἃς καὶ ὁ ἀπαθέστερος αἰσθάνεται ἐν τῇ λιθίνῃ καρδίᾳ του τὴν ἀνάγκην τῆς ἕλξεως πρὸς τὸ ἄγνωστον, τὸ ἀνόμοιον, τὸ μυστηριῶδες, τὴν γυναῖκα.

C. Enem.

Εἶναι ὡραῖος ὁ λέων, ὡραῖα καὶ ἡ γαλῆ. Ὡραῖα τὰ ὄρηλὰ ὄρη, ὡραῖα

καὶ αἱ πράσινοι κοιλάδες. εἶναι ὡραία ἡ τριανμία, ὡς εἶνε ὡραῖα καὶ ἡ γαλήνη· ὡραία εἶνε ἡ νὺξ μὲ τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν της, ὡραία καὶ ἡ ἡμέρα μὲ τὸν ἥλιον καὶ τὰ χρυσόλευκά της νέφη. Ὑπάρχουσιν ὡραῖοι ἄνδρες, ὡς ὑπάρχουσι καὶ ὡραῖαι γυναῖκες. Ὑπάρχει ὡραιότης ἐν τῇ ἀγριότητι μεγαλοπρεπής, ἐπιβάλλουσα, ἀλλ' ἐμπνέουσα φόβον. Ὑπάρχει ὅμως ὡραιότης ἐν τῇ ἡμερότητι ἡδυπαθής, τρυφερά, γλυκεῖα, ἐμπνέουσα συμπάθειαν καὶ ἐμπιστοσύνην, τοιοῦτοι ἑλκύουσα πρὸς ἑαυτήν. Αὕτη εἶναι ἡ τῆς γυναικός.

Κώνσμαρκ.

Υ. Γ. Ἐν ἄλλαις λέξεσι, φίλτατε Πολεμίδη, εἴμεθα κουκουτσια ἢ κλωνία, ἢ βράχοι ἄγριοι, κἄλε ἄλλο τέλος πάντων ἢ «Ὡραῖον φῦλον» κατὰ τὴν γνώμην σου.

Ὁ ἴδιος

Εἷς σοφὸς ἀτρῶν εἰς τῶν νῦ δώσῃ τὴν ἀσχημοτάτην θυγατέρα του, ἡ ὁποία εἶχεν ἄλλως τε καὶ μεγάλην προῖκα, προυτίμησεν ἐπὶ τέλους ὡς γαμβρὸν ἕνα ἀήματον. Ὅταν δὲ εἷς ἐμπειρικὸς ἰατρὸς τὸν ἠρώτησε — Διατί δὲν δίδεις τὸν γαμβρόν του εἰς ἰατρὸν ἐπιτηδειον νὰ ἰάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του; — ἀπεκρίθη, διότι φοβοῦμαι μήπως, ἀφοῦ ἰαθῇ, ἀφήσῃ τὴν θυγατέρα μου.

Τί τὰ θέλεις, ὅσῳ καὶ ἂν δὲν εἶμαι π ολιτικὸς, τὸν ἀριθμὸν 13 θεωρῶ ἀνάποδο, διότι χθὲς τὸ βράδυ ἔφαγα δεκατρεῖς ντομάδες καὶ σήμερα μοῦ ποιεῖ ἐλεεινὰ τὸ στομάχι.

Νέος τις εὐθὺς, ἐρωτόμενος ποίαν ἡλικίαν ἔχει, εἶπε: Εἶμαι 25 ἐτῶν καὶ ἂν δὲν διετέλουν ἀσθενὴς ἐπὶ ἓξ ὁλοκλήρους μῆνας θὰ ἤμην τώρα 26.

Ἀπορρίσας τις τὴν αὐτοκτονίαν γράφει πρὸς τὸν ἐπιστήθιόν του φίλον ἀποχαιρετιστήριον ἐπιστολὴν δι' ἧς τὸν παρακαλεῖ νὰ φυλάξῃ τὰς ἡμερίδας, αἵτινες θὰ γράψουν περὶ τῆς αὐτοκτονίας του, διότι ἔχει μεγάλην περιέργειαν νὰ μάθῃ τὰς περὶ τοῦ ἑκουσίου του θανάτου κρίσεις τῶν ἐφημερίδων.

Ἐπὶ τῷ ἀώρῳ θανάτῳ τοῦ πολυκλαύστου

ΜΙΧΑΗΛ Σ. ΜΕΡΣΙΝΟΓΛΟΥ

Ἀποθανόντος ἐν Μοσχονησίοις τῇ 14ῃ Σεπτεμβρίου 1899.

ΑΚΡΟΣΤΙΧΟΝ.

Μάλις μᾶς εἶδες κ' ἔπευσες, μικρὲ κ' ἀγνὲ Μιχάλη
Ινα στοῦ Πλάστου μεταβῇς τὴν πατρικὴ ἀγκάλη.
Χαῖρε ἀρῆκες καὶ φιλιὰ, γονέων, φίλων, καὶ ὅλων,
Ανέβης δὲ μετὰ σπουδῆς εἰς τοὺρανοῦ τὸν θόλον.
Ησουν στολίδι τοῦ σπητιοῦ, τῶν γεννητόρων θάρρος,
Αυλοῦλι πλὴν ἀμύριστο σ' ἀφήρπασεν ὁ χάρος.

Ἐν Μοσχονησίοις, τῇ 20ῇ Νοεμβρίου 1899.

Π. Ι. Α.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Πότε ἡ οἰκογένεια εὐτυχεῖ;

Ἡ οἰκογένεια εὐτυχεῖ, ὅταν ὁ πατὴρ διευθύνῃ καλῶς τὰς ὑποθέσεις, ἐργάζηται, προμηθεύῃ καὶ προβλέπῃ τὸ ἀναγκαῖον· ὅταν ἡ μήτηρ ἦναι καλὴ, οἰκονόμος καὶ ἐπαγρυπνῇ οὕτως ὥστε τίποτε νὰ μὴ ἐξοδεύηται κακῶς· ὅταν τὰ τέκνα ἦναι εὐπειθῆ, τίμια καὶ ἐπιμελῆ. Ἐν γένει αἱ οἰκογένειαι εἶναι εὐτυχεῖς, ὅταν ἕκαστος πράττῃ ὅ,τι τῷ ἀνήκει.

—

Ἡ σώφρων γυνὴ νίπτεται διὰ καθαροῦ ὕδατος καὶ ἀφίνει ἀλώβητον τὴν φυσικὴν χροιὰν τοῦ προσώπου της, κοσμοῦσα αὐτὴν διὰ μόνης τῆς αἰδοῦς, διότι ἡ αἰδὼς εἶναι τοῦ κάλλους ἀκρόπολις.

—

Ο ΚΟΣΜΟΣ

— Μή μου λὲς ὅτι εἶμαι ἄδικος, αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχουμαι, ἔτυχε δυστυχῶς νὰ γνωρίσω τὸν κόσμον ἐμπειρικῶς καὶ εἶμαι ἀπογοητευμένος. Μοῦ λὲς νὰ μὴν εἶμαι τόσον δύσπιστος . . . Ὄχι ! βρὲ ἀδελφέ, ἄφησε αὐτὸν τὸν σκουληκοφαγωμένο κόσμο νὰ σαπίζῃ, προτιμοῦσα, μὰ τὸν Θεὸ, νὰ μὴ μὲ γεννοῦσεν ἡ μάννα μου. Τόρα δὲν μπορῶ ν' αὐτοκτονήσω.

Προσπαθοῦσα νὰ καθησυχάσω τὸν φίλον μου καὶ τοῦ βγάλω πρὸ πάντων τὴν ἰδέαν ποῦ εἶχε γιὰ τὸν κόσμο, τοῦ εἶπα λοιπὸν μερικὲς λέξεις, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀντὶ κάθε ἄλλης ἀπαντήσεως ἤρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται μίαν ἱστορίαν, ἡ ὁποία τοῦ συνέβη πρὸ μερικῶν χρόνων.

— Ἄκουσε. Μιὰ μέρα ἐπήγαινα μὲ τὸ τραῖνο τῶν 9 εἰς τὸν ἅγιο Στέφανον, ἤμουν προσκαλεσμένος εἰς τοῦ θείου μου. Ἐπῆρα πρώτης θέσεως εἰσιτήριο καὶ ξαπλώθηκα ἀναπαυτικὰ ἐπάνω στοὺς κατηφεδένιους καναπέδες. Σὲ ὀλίγο ὅμως μιὰ δεσποινὶς ἐκτάκτου ὡραιότητος ἦλθε μέσα στὸ ἴδιο καμαρίνι ποῦ ἤμουν κι' ἐγώ. Ἦτο μ' ἕνα κύριο. Ὑπέθεσα ἀπὸ τὴν οἰκειότητα ποῦ εἶχαν ἀναμεταξύ τους ὅτι ἦσαν ἀδέλφια. Φυσικὰ ἐγὼ διώρθωσα τὸ κάθισμά μου, ἐκάθισα πιὸ εὐπρεπῶς. Σὲ ὀλίγο ἀκούσθηκε τὸ σφύριγμα τῆς μηχανῆς. Τὸ τραῖνο ξεκίνησε.

Ποτέ μου δὲν ἔβαλα στὸ νοῦ νὰ ἐρωτευθῶ κανένα κορίτσι, μὰ σὲ βεβαιῶ ἡ κυρία ἐκείνη ἄρχισε νὰ μοῦ κινῇ τρομερὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Τί λές βρὲ ἀδελφέ, δὲν μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω τὸ μάτι μου ἀπό πάνω της, καὶ ἐκείνη κάπου ἔρριχνε σὲ μένα μιὰ ἀθῶα ματιά.

Τί νὰ σὲ πῶ, τότε ὅλες τὶς ματιὲς τῶν κριτσιῶν τὶς ἔπερνα γιὰ ἀθῶες. Δὲν ἤξευρα ἀκόμα τὸν κόσμο... Ἐθαύμαζα τὰ μαῦρα ἐκεῖνα μάτια της, τῶν ὁποίων ἡ γλυκάδα, θαρρεῖς, περίσσευε καὶ ἐχύνετο ἔξω, τέτοια μάτια ἕως τότε δὲν θυμοῦμαι νὰ εἶχα διῇ. Ὅταν προσηλώνοντο ἀπάνω μου, σὲ βεβαιῶ, τἄχανα κυριολεκτικῶς, αἰσθανόμουν ἕνα γλυκὸ βάρος. Οἱ κινήσεις μου δὲν εἶχαν πειὰ τὸν λόγον τους. Πότε διώρθωνα τὴ γραβάτα μου, πότε τὸν γιακᾶ μου, πότε τὸ ροῦχό μου, πότε δὲ μοῦ ἐπήραζε τὸ καπέλο μου. Ὁ κύριος ποῦ ἦτο μαζί της ἐδιάβαζεν ἐφημερίδα, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι τὸν ἀπασχολοῦσε πολύ, διότι οὔτε κἂν ἔρριψε μιὰ ματιά νὰ δῇ τοὺς συνταξειδιώτας του. Ἦτο ἕνας ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, τὸ μάκρος του ἠμποροῦσε νὰ μετρηθῇ μὲ τὸ χάντρος του καὶ νὰ μὴ βρεθῇ μεγάλη διαφορά, τὸ δὲ βάρος τῶν μαλλιαρικῶν καὶ διαμαντικῶν ποῦ φοροῦσεν ἴσως ἐτολμοῦσε νὰ μετρηθῇ μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός του. Ἀλλὰ ἡ παράδοξη αὐτὴ φυσιογνωμία δὲν μὲ ἀπασχόλησε πολλὴ ὥρα, Ἤλθα πάλι στὴν δεσποινίδα. Ἤρχισε νὰ μὲ τρελλαίνῃ. Τὴν ἀγάπησα κι' ὅλας. Καὶ τί νὰ σέ πῶ, σὰν ὅλοι οἱ ἄπειροι ἄνθρωποι εὐθὺς ἄρχισα νὰ πλέκω ὄνειρα. Τὴν ἔκρινα ὡς τὴν μόνην ἱκανὴν νὰ μὲ κάμῃ εὐτυχῆ. Μαζί της πολὺ εὐχάριστα θὰ ζοῦσα σ' ἕνα ὡραῖο σπιτάκι μέσα στὸ δάσος, τριγυρισμένο ἀπὸ ὑψηλὰ δένδρα καὶ ἀπὸ ἄγρια λουλούδια. Εἶχα ἀκόμα τότε τὴν ρομαντική μου φύσι.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ἕνα κρυφὸ μειδιαμά της ἔφθασαν νὰ μοῦ πάρουν ὅλως διόλου τὸ νοῦ. Ὅταν ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ τραῖνο, οὔτε τὸ θετό μου ἐσκέφθηκα, οὔτε τὴν ἐπίσκεψι ποῦ εἶχα νὰ τοῦ κάνω, ἀλλ' ἠκολούθησα τὴν δεσποινίδα μου, ἡ ὁποία ἐκρατοῦσε μπράτσο τὸν χονδρόκοντο ἄνθρωπο. Ἐμβήκαμ' ἕνα δρομάκι καὶ ἐκτύπησαν τὴν πόρτα ἑνὸς μικροῦ σπιτιοῦ. Ἐτυμπέρκα ἢ ὅτι ἦτο αὐτὸ σπίτι του; ἢ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ περάσουν μερικὲς ὧρες καὶ τὸ βράδυ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ Σταυροβούνι. Ἐπῆγα στὸ θετό

μου. Ἀλλὰ δὲν ἐκάθησα πολὺ ὥρα σπίτι του. Τοῦ εἶχα πεῖ ὅτι ἤθελα νὰ διῶ ἕνα παλιό μου φίλο καὶ ὅτι τὸ βράδυ θὰ ἠρχόμουν. Ἔβγα. Ἔβγα καὶ τριγυρνοῦσα κοντὰ στὸ σπίτι της. Μὴ ἐμπλήττεσαι, καϋμένε, ἤμουν τρελλὸς τότε, τὸ μειδιαμά της ἐκεῖνο τὸ κρυφὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάτω ποτέ, γιατὶ ἐκεῖνο τὸ μειδίαμα εἶχε γιὰ μένα ἀξίαν, τὰ κατόπιν δὲν τὰ λογαριάζω. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἠμπόρεσα νὰ μάθω ἂν θὰ τὴν ξαναδιῶ, ἔμαθα ὅμως ἀπὸ μιὰ γειτόνισσα ὅτι θὰ ἔμεναν ὅλο τὸ καλοκαίρι στὸν ἅγιο Στέφανο, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ μάθω τί τῆς ἦτο ὁ χονδρόκοντος ἄνθρωπος μὲ τὶς μαλλιαρατένιες ἀλυσίδες. Κανεὶς δὲν εἴξερε.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν εἶδα. Ἀλλὰ οὔτε κἂν ἐγύρισε νὰ μὲ κυττάξῃ. Ἐνόμισα μάλιστα ὅτι προσπαθοῦσε νὰ μοῦ δείξῃ ἀποστροφή, περιφρόνησι. Ἄ! ρὲ μωρέ, ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἤμουν ὁ πειὸ δυστυχὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, περιφρονημένος ἐγώ; Μοῦ ἤρχετο νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου, νὰ μὴν ὑπάρχω, ἔκλαυσα σὰν μικρὸ παιδί, αὐτὸ μὲ ξελάρωσε λιγάκι, ἀλλὰ τὴν νύκτα δὲν ἔκλεισα διόλου μάτι. Ὦ! τότε πραγματικῶς κατάλαβα ὅτι ἀγάπησα. Καὶ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἐννοοῦσα πῶς ἦτο δυνατὸν ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς ἔτσι γλήγορα. Πάλε, γελᾷς, ἔπρεπε νἄχῃς καὶ σὺ καρδιὰ σὰν ἐκείνη ποῦ εἶχα πρὸ τριῶν χρόνων νὰ δῇς πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος. Μὰ τί νὰ σὲ κάμω, εἶσαι διεφθαρμένος πειά.

Κάμποσες μέρες οὔτε προχωροῦσαν τὰ πράγματα, οὔτε ὀπισθοχωροῦσαν, μάλιστα μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι ὀπισθοχωροῦσαν. Κάθε ἡμέρα ἔβλεπα τὴν δεσποινίδα νὰ βαστᾷ μπράτσο τὸν χονδρόκοντον ἀνθρωπάκό της καὶ νὰ περνᾷ ἀπὸ κοντά μου μ' ἕνα ὕφος πολὺ ὑπερήφανο καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀποστροφὴ καὶ περιφρόνησι. Καὶ ὅμως ὁ ἔρωτάς μου ἐμεγάλωνεν ἀντὶ νὰ μικραίνῃ, τὸν ἔννοιωθα μέσα μου νὰ μὲ τρώγῃ. Ἤθελα νὰ φύγω ἀπὸ τὸν ἅγιο Στέφανο καὶ καταράσθηκα τὸν θετόν μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἐμήνυσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ καὶ ἔγεινε αἰτία νὰ μπῶ σ' ἕνα τέτοιο κακό. Μὰ οὔτε νὰ

φύρω εἶχα τὴν δύναμι, οὔτε νὰ μὴν πάγω ἐκεῖ ποῦ ἐσύχναζε γιὰ περίπατο ἡ δεσποινίδα μου μὲ τὸν χονδρόκοντο ἀνθρωπάκό της. Κάτι τι ἄλλο ὁδηγοῦσε τὰ βήματά μου καὶ ὄχι θαρρεῖς ἐγώ.

Μιὰ μέρα ὅμως, θυμοῦμαι καλὰ ὅτι ἦτο παρασκευή, ὕστερα ἀπὸ τὸ μεσημέρι, κοντὰ στὸ βράδυ, ἐπῆρα τὸ δρόμο τοῦ Φάρου, τὸν συνειθισμένο δρόμο τοῦ περιπάτου. Προχωροῦσα συλλογισμένος. Ὅλα τὰ τριγυρινά μου, θαρροῦσα, πῶς εἶξευραν τὸν ἔρωτά μου καὶ μοῦ τὸν ὑπενθύμιζαν. Ἔξαφνα διακρίνω μακριά, κοντὰ στὸ Φάρο μιὰ γυναῖκα. Δὲν μποροῦσα νὰ φαντασθῶ βέβαια ὅτι ἦτο ἐκείνη, διότι μόνη της δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἔξω, ἀλλὰ κάτι τι, μιὰ ἐνδόμυχη δύναμι μοῦ ἔλεγεν ὅτι ἴσως ἦτο αὐτή. Καὶ μόνη ἡ σκέψι αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ τρέμω. Ἡ καρδιά μου κτυποῦσε δυνατά, πολὺ δυνατά, τί ξεύρεις ἴσως σὰν καμπάνα καμμιᾶς ἐκκλησίας, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπιστρέψω, μὰ δὲν μποροῦσα, δὲν λειτουργοῦσε πειὰ ὁ νοῦς. Μετὰ κάμποσα λεπτὰ διέκρινα καλὰ τὴν γυναῖκα αὐτήν, ἦτο ἡ δεσποινίδα. Μὲ κατέλαβε ἕνα περίεργο πρᾶγμα, ἀνεξήγητο, τρομερό, ἐνῷ παρακαλοῦσα τὸν Θεὸ νὰ τὴν συναντήσω μόνη καμμιά φορὰ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τῆς πῶ πῶς τὴν ἀγαπῶ, ἔξαφνα ποῦ παρουσιάσθηκεν αὐτὴ ἡ εὐκαιρία καὶ ὄχι μόνο δὲν μποροῦσα νὰ πῶ τίποτα, ἀλλὰ ἔχασα καὶ τὰ βήματά μου καὶ ζεστὸς ὕδρως μὲ κατέβρεξε.

Καὶ ὅμως προχωροῦσα, ὁ ἀνδρικὸς ἐγωϊσμός δὲν μ' ἄφινε νὰ γυρίσω πίσω. Τὸ μαρτύριό μου ἦτο ἀπερίγραπτο. Τὴν ἐπλησίασα, μόλις ἀπεῖχε δέκα βήματα. Ἐκείνη κοντοστάθηκε. Στάθηκε σχεδὸν καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου, χωρὶς δὲ κανένα προοίμιο, οὔτε χαιρετισμό μοῦ ἐπρόσφερεν ὀλίγα ἀγριολούλουδα καὶ μοῦ εἶπε·

—Πάρτα, κύριε.. τὰ λουλούδια αὐτά, εἶνε τῆς καρδιᾶς.

Μόλις μπόρεσα νὰ πῶ ἕνα εὐχαριστῶ. Ἐκείνη ξαναεῖπε·

— Ἀλλὰ γιατί εἶσαι ἔτσι φοβιτσιάρης; Καταλαβαίνω ποῦ μὲ θέλεις καὶ ὅμως φοβᾶσαι νὰ μοῦ τὸ πῇς... Ποιόνα φοβᾶσαι;

... Νὰ μὴ φοβᾶται τὸν καβαλιέρο μου; ... Ἀλλ' ἐκεῖνος οὔτ' ἄνδρας μου εἶνε, οὔτε τίποτα, ἁπλούστατα εἶνε ἕνας ἐρωμένος μου, ὁ ὁποῖος μὲ διατρέφει ... ποιόνα φοβᾶσαι; ... Τί νὰ σὲ πῶ, τὰ νειᾶτα θέλουν ὠμορφιὰ καὶ σὺ εἶσαι ὤμορφος...

Πάει εὐθὺς ὁ ἔρως μου. Ἔγεινε συντρίμματα. Τὸ ἰδανικό μου ἦτο μιὰ πρόστυχη γυναῖκα... Καὶ ὕστερα μοῦ λὲς ὅτι εἶμαι ἄδικος καὶ πολὺ δύστροπος, μά, βρὲ ἀδελφέ, ὁ κόσμος εἶνε μιὰ ἀλυσσίδα ὑποκρισίας, δὲν ξεύρει κανεὶς τὸν πλανό του, νὰ καὶ σὺ ἴσως εἶσαι ἕνας ὑποκριτὴς φῶς... ξεύρω κι' ἐγώ;

1899 Μάϊος **Ἀχ. Γεωργιάδης.**

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Εἷς οἰνόφλυξ ἠπόρει πῶς, ἐνῷ λέγουν οἱ γιατροὶ ὅτι ἓν ποτήριον οἴνου δίδει δύναμιν, ἐκεῖνος πίνων περισσότερα τῶν σαράντα δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του.

—

Περίεργος ἡ ἀπόκρισις παιδίου, τὸ ὁποῖον, ὅταν τὸ ἠρώτησεν ἐπίσκοπός τις νὰ τῷ εἴπῃ ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς ὑποσχόμενος νὰ τῷ δώσῃ ἓν πορτοκάλιον, εἶπε: —Πανιερώτατε, ἐπέτε μοι ποῦ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι καὶ θὰ σᾶς δώσω δύο.

—

Μήτηρ ἠρώτα τὸ κλαῖον τέκνον της—Διατὶ κλαίεις, παιδί μου;—Χθὲς ἔπεσα, μαμά μου, καὶ ἐκτύπησα—Ἀφοῦ λοιπὸν χθὲς ἐκτύπησες, διατὶ κλαίεις σήμερον;—Διότι χθὲς δὲν ἦσο 'ς τὸ σπῆτι.

—

Εἷς νέος μέλλων νὰ νυμφευθῇ μετέβη παρὰ τῷ πνευματικῷ διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ. Ὁ πνευματικὸς ἀφοῦ τὸν ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τῷ ἔδωκε τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του.—Πάτερ, δὲν θὰ ὑποστῶ καμμίαν τιμωρίαν διὰ τὰς ἁμαρτίας μου;—Δὲν μου εἶπες, τέκνον μου, ὅτι θὰ νυμφευθῇς;—Μάλιστα—Λοιπὸν! αὐτὸ ἀρκεῖ.

—

ΟΛΙΓΟΙ ΣΤΟΙΧΟΙ

εἰς μνήμην τῆς πολυδακρύτου καὶ ἀλησμονήτου

ΠΟΛΥΞΕΝΗΣ Κ. ΧΩΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ,

ἀποθανούσης ἐν ἡλικίᾳ 16 ἐτῶν τὴν 16ην Ἰουλίου 1899.

Α΄.

Πόνοι καὶ θλίψεις ἐν τῇ γῇ ὑπάρχουσι ποικίλοι·
Ὅλα ἐν τούτοις ὁ θνητὸς νὰ ὑποστῇ ὀφείλει. . .
Ἀτρεύεις τί ἀπὸ ψυχῆς δυσεύρετον. . . τερπνόν; . . ;
Ὑπάρχει ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ φθόνος. . . ἀγρυπνῶν!
Ξυπνᾷς καὶ εἶν' ἀνάρπαστον. . . καὶ τὸ ζητῆς εἰς μάτην·
Ἐγείρεσαι καὶ ἐρευνᾷς τὸ κόσμου τὴν ἀπάτην
Νὰ φύγῃς θέλεις μετ' αὐτοῦ τὴν φρίκην λαχταρῶν,
Ἡδέως φανταζόμενος τὸ φοβερὸν παρόν. . .

Β΄.

Καλλίμορφος ὡς τις θεὰ, μὲ πνεῦμα σπινθηρίζον
. . . . . .
Χωρὶς μητέρα. . . σχολικὸς κάλυξ μαρὸς. . . ἀνθίζων
Ὡραιοτάτη κορασίς, δέκα καὶ ἓξ Μαΐων!
Ροδόλευκος ὡς ἡ αὐγὴ μέσῳ χρυσῶν νεφῶν . .
Ἶρις! . . . τρισευτυχοῦς πατρὸς φωτίζουσα τὸν βίον,
Ἀπὸ ἀγκάλας φιλογερᾶς τεσσάρων ἀδελφῶν. . .
Νύκτα ἀγρίαν ἔφυγε ποθήσασα τὰ ὕψη. . ,
Ὁ οὐρανὸς τοὺς κόπους της βραβεύων ν' ἀνταμείψῃ. . .
Πλήν. . . ἡ ἀπότομος αὐτὴ φυγὴ τῆς εὐτυχίας,
Ὁ πόνος ὁ βαθύτατος τοσαύτης ἀπωλείας,

Ὑψώνουν κύματα βωβὰ ἐν θορυβώδει σάλῳ,
Λύοντα πᾶσαν δύναμιν νὰ ἐκφρασθῶ. . . νὰ ψάλλω. . .
Ὅσα δὲ λέγ' ἡ σιωπὴ ἐν προσαρεῖ συγχύσει
Νὰ περιεργοῦν τὸν κάλαμον ζητοῦντα νὰ λαλήσῃ . . . . .
. . . . . .

Κωνστ. Ν. Μαρκόπουλος.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Χωρικὸς τις συνέλεγε μύκητας καὶ εἶχε γεμίσει ἐξ αὐτῶν τὸ καλάθιόν του. Διαβάτης τῷ λέγει, φίλε μου, αὐτὰ τὰ μανιτάρια εἶναι φαρμακερὰ—Μὴ φοβεῖσθε, Κύριε, διότι δὲν σκοπεύω νὰ τὰ φάγω ἐγὼ, παρὰ θὰ τὰ πωλήσω!

Ἐπισκεφθεὶς ἰατρὸς ἕνα ἀσθενῆ φιλάργυρον, τῷ ἐδήλωσεν ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀποθάνῃ. Ἐκεῖνος δὲ εἶπε ἀλυποῦμαι, διότι προεπλήρωσα διὰ δύο ὁλοκλήρους μῆνας τὸ ἐνοίκιον.

—

Κύριός τις διηγεῖται εἰς φίλον του, ὅτι ἡ σύζυγός του ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπέμενε νὰ λέγῃ ὅτι εἶναι εἰκοσιπέντε ἐτῶν.—Ἡ ἰδική μου εἶναι κάπως πλέον λογική, διότι μὲ τὰ πολλὰ κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τριανταράν . . . • ἀλλ' ἀδύνατον ἐστάθη νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτήν.

—

Τί μάθημα εἴχετε σήμερον εἰς τὸ σχολεῖον; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ τὸν ἐξαετῆ του υἱόν—Πρόσθεσιν—Δὲν ἠξεύρεις πρόσθεσιν—Ἀφοῦ δίνω μιὰ δεκάρα κάθε μέρα, ἀπὸ σήμερον ἕως τὸ σάββατον πόσαι δεκάραις θὰ ἔχῃς τὴν Κυριακήν!—Καμμία.—Γιατί;—Διότι κάθε μέρα θὰ παίρνω μιὰ δεκάρα καραμέλαις.

—

Συζυγικαὶ σκηναί.—Δὲν ντράπηκες, ἀθλία, νὰ κάμνῃς κόρτι μὲ τὸν καλλίτερό μου φίλον; . . . . εἶπεν ὁ σύζυγος ἀνακαλύπτων ὑπόπτους τῆς συζύλου του σχέσεις.—Ἄ! προτιμοῦσες λοιπὸν νὰ τὸ κάμω μὲ τὸν χειρότερό σου ἐχθρόν;

ΕΚΕΙΝΗ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΟΣ

Σ' ἐκείνην ποῦ μ' ἐννοεῖ.

Τὸ αἴσθημα ποῦ τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη τακλύζε.
Οὔτε μὲ λόγια λέγεται, οὔτε τραγούδι θέλει,

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ μυροβόλῳ Χέῳ· ἐκεῖ ὅπου ὑπὸ τὸ χλιαρὸν τῆς ἀτμοσφαίρας τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ μετὰ διπλασίας ταχύτητος, ὅπου τὸ πᾶν ἀποπνέει ἔρωτα, ποίησιν· ὅπου ἐπικρατεῖ αἰώνιον ἔαρ· ὅπου ἡ λεμονέα ἀνθεῖ πάντοτε· ὅπου τὰ αἰσθήματα εἶναι θερμά, βίαια, παντοτεινά· ὅπου ἡ σελήνη εἶναι φωτεινοτέρα τοῦ ἡλίου, καλλιεργεῖ, ἐμπνέει, ἐπιβάλλει τὸν ἔρωτα τὸν ἰδανικόν, τὸν ὑψηλόν, τὸν πλήρη πάθους· ὅπου τὸ μῖσος εἶναι μέγα, εἶναι πολύ, εἶναι ἐπίμονον, εἶναι διαρκές· ὅπου ἐπιθυμεῖ τις νὰ ζήσῃ διὰ ν' ἀποθάνῃ· ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ ταφῇ ἐκεῖ εἰς τὰς ὡραίας, τὰς ποιητικὰς ἀκτάς, τὰς ἡδυπαθῶς δερομένας ὑπὸ τοῦ φλοισβίζοντος κύματος, τὰς λουομένας ὑπὸ τῆς ἀργυρᾶς Σελήνης· ἐκεῖ ὅπου ὁ ἔρως καὶ τὸ μῖσος ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἔντασιν, ὅπου ὑπάρχουν καλλοναὶ καὶ ἀσχημίαι, συμπάθειαι καὶ ἀντιπάθειαι, ἄνθη καὶ ἄκανθαι, ἐργάται καὶ κηφῆνες, εὐρυεῖς καὶ βλάκες, τετράποδα καὶ δίποδα, γενναιόφρονες καὶ μυσίακκοι, σεμναὶ δέσποιναι καὶ κακεντρεχῆ λαδικά, ἀξιοπρεπεῖς καὶ χαμερπεῖς, ὡραῖαι παρθένοι καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος γλωσσοῦδες, ἄνδρες καὶ θηλυδρίαι, μεγαλόφρονες καὶ μικρολόγοι, ῥάκη καὶ ἀδάμαντες· ἐκεῖ ἐπὶ τέλους **Ἐκεῖνος** νέος ἐξ **ἐπαγγέλματος** ἐραστής, Δὸν Κιχώτης σωστός, ἔσχε τὴν φυβερὰν

ἀτυχίαν ν' ἀγαπηθῇ ὑπ' **Ἐκείνης** δυσειδοῦς, χολερικῆς, κυράτσας σωστῆς, ἀλλὰ κοκκινέτας πρώτης.

Ὁ κομψὸς ἥρως μας δὲν ἦτο χυδαῖος ἄνθρωπος, ὥστε νὰ περιφρονήσῃ τὸν ἁγνὸν ἔρωτα μιᾶς παρθένου· ἄλλως τε δὲν ἦτο δύσκολος καὶ δὲν ἐθήρευε μόνον ὡραίους ὀφθαλμούς!

Ὁ ἔρως ὅμως **Ἐκείνης** ἦτο μέγας, ἐπίμονος, ἀληθινὸς ἔρως· κύριον σκοπὸν εἶχε τὸν ὑμέναιον. Ἔρως μὲ ὑπολογισμὸν τοιοῦτον ἀπὸ μιᾶς σχεδὸν γεροντοκόρης, δυσειδοῦς, χολερικῆς, κοκκινέτας καὶ γλωσσοῦς πετακτῆς καὶ ἡδυλάλου, φρονῶ ὅτι εἶναι ἔρως... ἀληθινός!

Καὶ ἐπηκολούθουν αἱ νυκτεριναὶ συνεντεύξεις· τὰ ἀναβοκαταιβάσματα τοίχων ὑψηλῶν· αἱ πτώσεις καὶ αἱ φυγαί· ἐπεισόδια τρυφερά, κωμικά, τραγικὰ ἐνίοτε, καταλήξαντα μίαν νύκτα εἰς τὸ νὰ καταδιωχθῇ ὡς κοινὸς κλέπτης, ὁ κλέπτης τῆς καρδίας τῆς εὐαισθήτου **Ἐκείνης.**

Καὶ ἔπειτα; **Ἐκεῖνος** ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον τῶν ἐπιθέσεων τῶν οἰκείων **Ἐκείνης** καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του, ἐν τῇ ἀπογνώσει του, ἀπεφάσισε νὰ... αὐτοκτονήσῃ!...

Μία κομψὴ καλλιπάρειος, πετακτὴ μοδιστροῦλα ἔκλεψεν ἀληθινὰ τὴν καρδίαν τοῦ κλέπτου τόσων καρδιῶν· καὶ ἐν τῇ ἀπογνώσει του τὴν ἐνυμφεύθη! Εὖγέ του! τὸν συγχαίρω!

Κ' **Ἐκείνη** θὰ ἐδικαιοῦτο θὰ... αὐτοκτονήσῃ ἐπίσης· ἀλλ' ἐμποδίζεται μὴ εὑρίσκουσα τὸν κατάλληλον... τρόπον! ἢ τὸ κατάλληλον ὄργανον!

Τὴν οἰκτείρω!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ 20ῇ Αὐγούστου 1899

Μιλτιάδης Ι. Πολεμίδης.

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματος
τῆς δεσποινίδος **Αἰκατερίνης.**

25 Νοεμβρίου 1899

Ἐν Καθήκοι.

Αν ἦμην Σαίξπηρ ἢ Ὑγκὼ, ἂν ἦμην ὁ Μουσὲ
Ισως θὰ ἔστελλον εὐχὴν κατάλληλον πρὸς σέ . . .
Καὶ ὅμως βλέπων ποίητην τρυγέρωμου σιγῶσαν
Λύτης θὰ ἐτιμιλεσθῶ τὴν θερπεσίαν γλῶσσαν . . .
Τῆς παραλίας κύματα, ἄρες τοῦ βορρᾶ
Εκείνην εὐχηθῆτε νὰ ζῇ ἐν τῇ χαρᾷ . . .
Ρυάκες, φύλλα τρέμοντα μὲ τὸν ψιθυρισμόν σας;
Ιδοὺ στιγμὴ νὰ ψάλλετε ἐκεῖ τὴν σύντροφόν σας.
Ναὶ προτιμᾷ τῆς γλώσσης σας; ἐκείνη τὴν εὐχὴν
Η ἑορτή της σήμερον τοιαύτην εὐχὴν θέλει!

. . . . **Α**λλὰ τολμᾷ εἷς συγγενὴς κ' ἀπὸ θερμὴν ψυχὴν
Χείλη ἀντίγων ἄπειρα, κρυφὴν εὐχὴν τῇ στέλλει . . .
. . . . . .

Ἔγραφον ἐν τῷ Πέραν, τῇ 23ῃ Ὀκτωβρίου 1899

Γ. Φ. Σ.

Συνήθως εἰς τοὺς πολὺ σπουδαίους ἀνθρώπους ἀπαντᾷ κατ' ἀντίθεσιν καὶ ἕν τῶν χειρίστων ἐλαττωμάτων, ὅπως εἰς τὴν πολλὴν λάμψιν ἡ θάμβασις καὶ εἰς τὸ ὡραιότερον τῶν ἀνθέων ἡ ἄκανθα. **Κώνσμαρκ.**

Ἡ ψευδομαρτυρία εἶναι ἐκπυρσοκρότησις τῶν σφαιρῶν συγχρόνως, ἐξ ὧν ἡ μία ὀλοφρονεῖ τὴν συνείδησιν, ἡ ἑτέρα τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα καὶ ἡ τρίτη τὸ ἀδικούμενον πρόσωπον. **Κώνσμαρκ.**

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ **Ἐνικὸς** καὶ ὁ **Πληθυντικός**

Εὐγενής τις κύριος συνδειπνῶν μετὰ φίλων του ἠρώτησε τὸν φέροντα τὸ φάγητὸν ὑπηρέτην: Τί μᾶς ἔφερες, Κωνσταντῖνε; — Μίαν ὄρνιθα φρικασέ, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης. Ὅταν οἱ προτσεκλημένοι ἀνεανεχώρησαν ἐφώναξεν ὁ κύριος τὸν ὑπηρέτην καὶ τῷ εἶπε: Κωνσταντῖνε, προηγουμένως ὅτε σοὶ ἠρώτησα τί ἔφερες, μοὶ ἀπεκρίθης ἔφερα μίαν ὄρνιθα. Ἔκτοτε νὰ λέγῃς ἔφερα ὄρνιθας, δηλαδὴ νὰ μεταχειρίζησαι τὸν πληθυντικὸν ἀριθμόν. Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐν δείπνῳ μετ' ἄλλων φίλων τοῦ κυρίου του ὁ ὑπηρέτης ἔφερε κρέας βραστόν καὶ ὁ κύριος τὸν ἠρώτησε πάλιν· Κωνσταντῖνε τί μᾶς ἔφερες; Οὗτος ἐνθυμούμενος τὸ μάθημα, ὅπερ εἶχε λάβει, ἀπεκρίθη· Ἔφερα **βόας**, κύριε.

Ἡ εὐσεβὴς γραῦα.

Ἔν τινι χωρίῳ ἔζη γραιά τις εὐσεβής, ἀλλὰ πάμπτωχος. Καίτοι δὲ κατεδαπανίζετο ὑπὸ ἀπεριγράπτου ἀνεχείας, εἶχε πάντοτε ἀνατεθειμένας τὰς ἐλπίδας της εἰς τὸν Θεόν. Κατά τινα νύκτα πολὺ ψυχρὰν δύο ἀγροῖκοι νέοι μεταβαίνοντες ἐν ὥρᾳ προεχωρηκυίᾳ εἰς τὴν κατοικίαν των διήρχοντο πρὸ τῆς καλύβης αὐτῆς. Ὁ εἷς ἐκ τῶν νέων κρατῶν ὑπὸ τὴν μασχάλην του ψωμία καὶ ἰδὼν τὸ ἐξερχόμενον ἀμυδρὸν φῶς ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς γραίας εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του· «Ἂς ἀστειευθῶμεν μὲ τὴν γραῦαν» «Ναί, ἂς ἀστειευθῶμεν, εἶπε καὶ ὁ ἄλλος. Πλησιάσαντες λοιπὸν εἰς τὴν καλύβην εἶδον ὅτι ἡ γραῦα οὕτω γονατισμένη πλησίον

τῆς ἑστίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχον ὀλίγοι ἄνθρακες ἐντὸς στάκτης, προσηύχετο ζητοῦσα αὐτὸν τὸν ἄρτον της. Τότε ὁ ἔχων τὰ ψωμία ἀνέβη ἀθορύβως ἐπὶ τῆς χαμηλῆς ἄλλως τε στέγης τῆς καλύβης καὶ ἐκ τῆς καπνοδόχης ἔρριψε τὰ ψωμία τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἡ γραῖα ἰδοῦσα αὐτά, ἀνέκραξεν ἐξ ὅλης καρδίας· «Εὐχαριστῶ τὸν Κύριον, εὐλογῶ τὸν Κύριον διὰ τὴν ἀγαθότητά του». «Ἀλλ' ὁ Κύριος δὲν τὰ ἔστειλεν» ἠκούσθη φωνή τις ἐκ τῆς καπνοδόχης· «Ναί, εἶπεν ἡ γραῖα ἀρόβως, ὁ Κύριος τὰ ἔπεμψεν, ἀλλ' ὁ διάβολος τὰ ἔφερεν».

Ἰδοὺ ὅτι ὁ Κύριος καὶ τοὺς κακοὺς μεταχειρίζεται πρὸς ἐκτέλεσιν σκοπῶν ἀγαθῶν.

Ἡ μεγαλειτέρα ἱκανότης εἶναι τὸ ἀγαθοεργεῖν, ἡ μεγαλειτέρα φρονιμάδα εἶναι τὸ σιωπᾶν.

Οὐδὲν τοσοῦτον σεβαστὸν ὅσον ἡ φύσις, οὐδὲ τοσοῦτον ἀξιαγάπητον ὅσον ἡ ὑγίεια.

Μεμφόμεθα πολλάκις τὴν τύχην μας, ἀλλὰ λησμονοῦμεν ὅτι συγχνότατα ἡμεῖς αὐτοὶ εἴμεθα οἱ αὐτουργοὶ τῶν δεινοπαθημάτων μας.

Ἡ γλωσσομάθεια—προϊὸν ἱκανότητος καὶ συνηθείας—εἶναι πολύφωτος λυχνία, δι' ἧς φωτίζεταί τις, ἀλλὰ φωτίζει συνάμα καὶ εἰς τοὺς ξένους τὴν πραγματικὴν του οὐσίαν, ὡς ἐν κατόπτρῳ ἀποκαλυπτόμενος. Ἀλλοίμονον εἰς τοὺς ἐνήθεις γλωσσομαθεῖς.

Κώνσμαρκ.

ΜΥΣΤΙΚΟ

Πολλὰ τραγούδια ἀγάπη μου, μέσ' τὴν καρδιά μου πλημμυροῦν
Μ' ἀνώφελα ὁ δύστυχος τ' ἀκούω νὰ 'μιλοῦνε
Θέλω σὲ σ' ἕνα κάρθουνε μέσ' τὴν δική σου τὴν ἀθῶα ἀγκάλη
Γιὰ νὰ σοῦ ποῦν τοῦ πάθους μου τὴν ἀγριεμένη ἀνεμοζάλη.

Ἄχ μ' εἶναι ἀγνὸ τὸ πάθος μου γι' αὐτὸ μοῦ κλεῖ τὸ στόμα
Γι' αὐτό, παρθένα ἀτίμητη, καὶ δὲν σοῦ τῶπ' ἀκόμα
Κ' ἔτσι ἂν τοιώθης γι' ἄλλονα ὅτι γιὰ σὲ ἡ καρδιά μου
Μονάχος θὲ νὰ καταπιῶ γι' αὐτὸ τὰ δάκρυά μου

Ἀθῆναι 1 Νοεμβρίου 1899

Ἀνδρέας Π. Πολεμίδης

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Εἶμαι μία τῶν τεσσάρων. . . . Ἀλλὰ τίς —Μὴ ἀπορῇς·
Εἰς τὴν πάροδόν μου, τρέμων ἐξ ἀνάγκης οἰκουρεῖς·
Ἂν τὸν τράχηλον ἐκκόψῃς καὶ τὸ μέσον μ' ἀποβάλῃς,
Εἰς λυχνιονοῦσαν φίλην αὐθωρεὶ μὲ μεταβάλλεις.

Πᾶς ὁ ἔχων με θρηνεῖ
καὶ τὸν ἰατρὸν φωνεῖ.
Ἂν δὲ με ἀναγραματίσῃ,
αἴφνης θὰ με ἐπιθυμήσῃ.

Τὸ ὕδωρ εἶναι μήτηρ μου.
Πλὴν ἂν με περιβάλῃ
Ἡ μητρική του ἀγκάλη
Εὐθὺς με μεταβάλλει
Εἰς ὅτι πρὶν ἂν γεννηθῶ
Με ἔκαμεν ἡ φύσις
Κ' εἰς λίθον μετατρέπομαι
Ἂν μ' ἀναγραμματίσῃς.

ΕΚ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

Μαρμελέτα.

Ἀφοῦ καθαρίσητε τὰ μῆλα χωρίσατε αὐτὰ εἰς τέσσαρα ἀφαιροῦσαι τὰς καρδίας. Ἔπειτα βράσατε αὐτὰ μετὰ ἀναλόγου ποσότητος ζαχάρου κανέλλας, Κορινθιακῆς σταφίδος καὶ ἐρυθροῦ ἢ λευκοῦ οἴνου. Ἑλλάκις διὰ τῆς μαρμελέτας ταύτης παραγεμίζουσι καὶ ἰνδιάνον.

—

Μαγιονέζαν δι' ἰχθύν.

Ρίπτετε τρεῖς κόκκους νωπῶν ὠῶν, τὰ ὁποῖα κτυπᾶτε ἕως ὅτου ἀρχίσουν νὰ λευκαίνωνται· κατόπιν ρίπτετε ἐκ διαλειμμάτων ἕνα κυαθίσκον ἔλαιον, κτυπῶσαι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐξακολουθητικῶς τὰ ὠά· μετὰ τοῦτο ρίπτετε ἐκ διαλειμμάτων ἀνάλογον δόσιν λεμονίου καὶ ἐὰν μὲν ἡ σάλτσα σᾶς φαίνηται ἀραιά, προσθέτετε ἔλαιον ἐξακολουθοῦσαι νὰ ἐργάζησθε αὐτήν· τὸ ἔλαιον τὴν δένει καὶ τὴν λευκαίνει, ἐνῷ τὸ λεμόνιον τὴν ἀραιόνει. Ἅμα αὕτη σχηματισθῇ λευκὴ καὶ πυκτὴ ὡς ἀλοιφή, ἐπιχρίετε δι' αὐτῆς τὸν βραστὸν ἰχθῦν, ὃν ἐπιστολίζετε διὰ πρασίνων ἐλαιῶν, κανονικῶς κεκομμένων κοκκινογουλίων, πυκτῶν ὠῶν εἰς τέσσαρα κεχωρισμένων, καὶ μαϊντανοῦ.

—

Ποδίγκα

150 δραμ. σταφίδα ψιλή, 6 ὠά, ἥμισυ ποτήριον ρουμίου ἢ οἰναπνεύματος, 40 δραμ. βουτύρου, 150 δραμ. φαρίνας, 2 ποτήρια γάλακτος, 25 δραμ. ζαχάρου φλοιὸν ἡμίσεος λεμονίου εἰς λεπτότατα τεμάχια, ὀλίγον ἅλας καὶ ὀλίγα μοσχοκάρφια. Ἀναμίξατε πάντα ταῦτα μὲ ἀρκετὴν ποσότητα ψύχας ἄρτου λευκοῦ, ἕως οὗ σχηματισθῇ ἓν σῶμα. Περιτυλίσσετε τὸ ὅλον ἐντὸς τεμαχίου λευκοῦ ὑράσματος, τὸ ὁποῖον δένετε καλῶς, καὶ ρίπτετε τὸ δέμα σας ἐντὸς βράζοντος ὕδατος, οὗ ἡ βράσις παρατείνεται ἐπὶ τέσσαρας ὥρας. Μετὰ ταῦτα ἀποσύρετε τοῦτο ἐκ τοῦ βραστοῦ ὕδατος καὶ κόπτετε εἰς τεμάχια ἐντὸς ἁπλάδος· ἐπ' αὐτῶν χύνετε ποτότητα ρουμίου, ὅπερ κεῖτε ἐντὸς πινακίου. Τοῦτο δίδει γεῦσιν ὡραιοτάτην εἰς τὴν ποδίγκα σας.

—

Γλύκισμα ἐκ καστάνων

Καθαρίσατε μίαν ὀκᾶν καλὰ κάστανα καὶ βράσατε αὐτὰ καλῶς. Μεταβάλλετε αὐτὰ εἰς ζύμην ἐντὸς ἰγδίου· κτυπήσατε ἰδιαιτέρως 6 λευκὰ ὠῶν, ἕως οὗ μεταβληθῶσιν εἰς ἀφρόν· καὶ ἀναμίξατε μετὰ τῶν καστάνων· βράσατε 100 δραμ. γάλακτος μετ' ἴσης ποσότητος ζαχάρου καὶ ἀναμίξατε εἰς τὴν ἐκ καστάνων μάζαν σας. Βουτυρώσατε τὴν φόρμαν σας, ρίψατε γαλέταν κοπανισμένην, χύσατε ἐντὸς τὴν ζύμην καὶ στειλατέ την εἰς ἐλαφρὸν φοῦρνον.

—

Λαγώς

Κόψατε τὸν λαγὼν εἰς τεμάχια, καὶ μικρὰ τετράγωνα λαρδὶ ἐντὸς χύτρας χαλκίνης, ρίψατε ὀλίγον βούτυρον, κοκκινίσατε ὀλίγον, προσθέσατε δύο κοχλιάρια φαρίνας, κοκκινίσατε ὁμοῦ, προσθέσατε ἡμίσειαν φιάλην μέλανος οἴνου θρακῴου, καρυκεύσατε διὰ θυμαρίου, δάφνης ὀλίγου σκόρδου, ἑνὸς μικροῦ κρομμύου κατρομένου διὰ γαρυφάλλων, καὶ ἁρτοῦ ἀπορροφήσῃ κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν

οἶνον, προσθέσατε ζωμὸν κρέατος, ἕως οὗ σκεπασθῇ ὁ λαγὼς καὶ ἀφήσατε νὰ ψηθῇ ἐπὶ 1 ὥραν καὶ 1)4. Κοκκινίσατε ἰδιαιτέρως πολὺ μικρὰ κρόμμυα, τὰ ὁποῖα βρέχετε διὰ ζωμοῦ κρέατος, προσθέτετε ὀλίγον οἶνον λευκόν, ἓν τεμάχιον ζαχχάρου καὶ ψήνετε χωρὶς νὰ τὰ σκεπάσητε μέχρις οὗ συμπαγῶσιν. Ἀφαιρεῖτε ἐκ τοῦ λαγὼ τὰ μυρωδικὰ, σερβίρετε αὐτὸν εἰς τὸ μέσον καὶ ὁλόγυρα τὰ ἑτοιμασθέντα κρόμμυα.

—

Ἔγχελυς ὀρεκτικός

Ἀφαιρέσατε τὸ δέρμα καὶ κόψατε τὸ χέλι εἰς στρογγύλα τεμάχια. Θέσατε ἐντὸς χύτρας ἀνάλογον βούτυρον καὶ μίαν καλὴν δέσμην ξυνίθρας καθαρισμένης, ἣν ταγανίζετε ὀλίγον μετὰ τοῦ βουτύρου, μεθ' ὃ καὶ προσθέτετε πετροσέλινον, ρίγανην, ἄλας καὶ πέπερι. Ὅταν ταῦτα ἡμιψηθῶσι ρίπτετε τὸν ἔγχελυν, ὅστις ψήνεται ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν, χάνων οὗτος τὸ πάχος ἐκεῖνο, ὅπερ πολλοὶ ἀηδιάζουσιν.

Αἰνίγματα.

—

Καλοῦσί με τὸ μέγιστον κακὸν φεῦ! πρὸς τοὺς ἄλλους,
Ἀλλ' εἶμαι ἀναγκαιότατον
Καὶ ἐπιθυμότατον
Μικροῖς τε καὶ μεγάλοις.
Τὸ πρῶτον δὲ ψηφίον μου καὶ ἔσχατον ἐπίσης,
Παραλαβὼν, ὦ φίλτατε, τότε θὰ σχηματίσῃς
Παρ' οὗτινος ἐκτρέφεσαι
Κ' ἐν ᾧ Ἄχ! καταστρέφεσαι.

—

ΕΡΗΜΙΑ

Δὲν εἶν' ἡ μοναξιὰ 'ς τὰ πόσκια δάση,
δὲν εἶν' ἡ ἐρημιὰ εἰς τ' ἄκρογιάλι·
κάποιου πουλιοῦ ἡ λαλιὰ ὡς ἐκεῖ θὶ φθάσῃ,
κάποιο σκοπὸ τὸ φλοίσβισμα θὰ ψάλῃ.

—

Εἰς τῆς ζωῆς τ' ἀγέραστα λαγκάδια,
εἰς τῆς καρδιᾶς τ' ἀνήλια μονοπάτια
ἐκεῖ 'νε μεσονύχτια σκοτάδια·
ἐκεῖ, ποῦ κλαῖν' μονάχα τους τὰ 'μάτια!
Σπέτσαι

Ἰωάννης Γρυπάρης

ΑΝΑΜΙΚΤΑ

Νέος τις θέλων νὰ νυμφευθῇ εἶχε δύο γυναῖκας εἰς τὸ μάτι ἡ μὲν μία ἦτο 16 ἐτῶν ἡ δὲ ἄλλη 33. ἐζήτει δὲ συμβουλὴν ἀπὸ στενὸν φίλον του ποίαν νὰ πάρῃ. —Πάρε τὴν 33 ἐτῶν διότι θὰ ἔχῃς 17 ἔτη ὀλιγώτερον ἐν βάρος εἰς τὴν βάρχην.

—

Πστὲ, παιδί μου, νὰ μὴν ἀφίνῃς γιὰ αὔριο ὅ,τι ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς σήμερα—τότε, μαμὰ, δός μου νὰ φάγω σήμερον ὅλαις ταῖς καραμέλλαις ποῦ μὲ φύλαξες γιὰ αὔριον.

—

Εἷς ἱεροκῆρυξ ἐξεφώνει τόσον συγκινητικὸν λόγον, ὥστε ὅλον τὸ ἀκροατήριον ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Εἷς ὅμως χονδρὸς ἄνθρωπος ἔμεινεν ὅλως διόλου ἀπαθής. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου ὁ ἱερεὺς περίεργος διὰ τὸν τρόπον τοῦ χονδροῦ τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ἐρωτᾷ: Διατί καὶσὺ δὲν ἔκλαιες; — Ἐγὼ, γέροντα, ἀπεκρίθη δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐνορίαν.

—

Ο ΜΥΣΤΑΞ

Ἐνῷ ἐκαθήμεθά ποτε παρά τινα ἀνατολικὴν ἀκτήν, παρευρισκόμενοι εἰς πρωϊνὸν λουτρὸν καὶ διασκεδάζοντες, ἐκ τοῦ συμφορμοῦ, τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων, τὰ ὁποῖα ἐλούοντο ἐν τῷ ἁλμυρῷ ὕδατι, ὁ κυβερνήτης Giverny ἐπερώνησεν:

— Ἀδυνατῶ νά σας περιγράψω τὴν δυσάρεστον ἐντύπωσιν, ἣν μοὶ προξενεῖ ἡ θεά τούτων τῶν γελωτοποιῶν μὲ περισκελίδα ριγωτήν, τῶν κιδαροφόρων ὀβελίσκων, αἱ ὁποῖαι ἔχασαν τὴν χάριν τοῦ φύλου των καὶ ἐχόρευον ὡς μαινάδες μὲ φωνὰς καὶ γέλωτας, κρούουσαι τὰς παλάμας των ἐπὶ τοῦ ἠρεμοῦντος ὕδατος.

Δὲν ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν αἱ δυστυχεῖς ὅτι ἡ ἄχαρις αὐτῶν γύμνασις καθίστα αὐτὰς τὸ ἀντικείμενον ἀνιαρᾶς θέας ;

Ἐνῷ δὲ ἐγέλων, ὁ Giverny ἐξηκολούθησεν ὅλως ἐνθουσιῶν·

— Ὢ; νὰ μὴ ἤρκει τὸ δυσειδὲς τοῦ θεάματος τούτου, μοὶ ὑπενθύμιζε μίαν τῶν ὀχληροτέρων ἀναμνήσεων τῆς πρώτης νεότητός μου, μίαν περιπέτειαν, ἥτις μ' ἐστοίχισε τὴν ἀπώλειαν λαμπροῦ γάμου.

«Ἤμην τότε εἰς τὴν σχολὴν τοῦ ἁγίου Κύρου διερχόμενος τὰς ἡμέρας τῶν διακοπῶν εἰς Saint Valery, ὅπου ἡ οἰκογένειά μου εἶχεν ἰδιόκτητον οἰκίαν πλησίον μαυγευτικῆς ἐπαύλεως, ὀνομαζομένης «*Τὸ ᾆσμα τῶν πτηνῶν*». Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐνόμιζον ὅτι καταλλήλως προσιδιάζουσα ἦτο ἡ προσωνυμία τοῦ «Ἄσματος τῶν πτηνῶν», διότι ἐν αὐτῇ εἶχον στήσει τὴν φωλεάν των τρεῖς νεαραὶ ἀμερικανίδες, ὀνομαζόμεναι αἱ δεσποινίδες Ἄννα, Φανὴ καὶ Μαρίκα Δάρλιγκ, διαχέουσαι τὴν εὐθυμίαν περὶ αὐτὰς καὶκαθιστῶσι τὸν κῆπον ἐπαγωγότερον διὰ τῶν κελαδημάτων των. Μόλις τότε δεκοκταέτης ἤμην, ἐφαινόμην δὲ πολὺ μεγαλείτερος χάρις εἰς ἓν μικρὸν τέχνασμα τῆς κομμώσεως, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶχε διδάξει εἷς τῶν παλαιῶν μου κουρέων κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκ τῆς σχολῆς ἐξόδου μου· λεπτὸς μύσταξ ἐσκίαζε μόλις τὸ ἄνω χεῖλός μου, ἀλλ' εἰς τὰ ἄκρα, ἄνω τοῦ σημείου τῆς ἑνώσεως, εἶχεν ἤδη, ὡς οἱ τῶν πλείστων τῶν μειρακίων, δύο μικρὰ πυκνώματα τριχῶν, ἀρκούντως παχέων.

Κατὰ τὸν συρμὸν τότε ὁ μύσταξ ἔπρεπε νὰ ἦτο ἐστιλβωμένος. Λοιπὸν τοιοῦτο ἦτο τὸ τέχνασμα, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθην, δι' αὐτοῦ δὲ ἀπέκοπτον δύο βοστρύχους, συνηνωμένους εἰς ἕνα, καὶ τοὺς ὁποίους ἤλειφον δι' ἀγγλικοῦ κηροῦ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ τις δύο μεγάλας ἀγκύλας μήκους 4 ἢ 5 ἑκατοστομέτρων, μεθ' ὃ προσήμοζέ τις τὰς δύο ταύτας ἀγκύλας εἰς τοὺς δύο μικροσκοπικοὺς βοστρύχους διὰ τῶν ὁποίων ἡ φύσις μας ἔχει προικίσει.

Μετὰ τὴν τοῦ κηροῦ ἀποξήρανσιν οἱ δύο ψευδομύστακες ἐφαίνοντο πράγματι ὡς ἀληθεῖς καὶ φυσικώτατοι. Πλαγιόθεν ὁρώμενος, φέρων πλὴν τοῦ μετὰ πτερῶν κοσμουμένου κράνους, τὸ ὁποῖον ἔκλινε πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐν ἐπιδεικτιάτει, ἐγαυρίαν διὰ τὸ εὐάρεστον ἀποτέλεσμα τοῦ νέου συρμοῦ ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «*καφενείου Χέλδερ*».

«Ταχέως σχέσεις γειτονίας συνήφθησαν μεταξὺ τῶν γονέων μου καὶ τῆς οἰκογενείας Δάρλιγκ. Ὡς εὐνόητον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν διακοπῶν δὲν ἀπεχωριζόμην τῶν ψευδῶν μυστάκων μου, εἰμὴ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου. Τὴν ἑσπέραν τοὺς ἐτοποθέτουν ἐντὸς μικροῦ κυτίου καὶ τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὴν περιποίησιν τῆς γενειάδος μου, μεγάλην κατέβαλλον προσπάθειαν ὅπως τοὺς προσαρμώσω. Τὸ τοιοῦτον μοὶ ἦτο κἄπως ἀνιαρόν, ἀλλ' ἀντελήφθην μετὰ τῆς προσιδιαζούσης εἰς τὴν νεαρὰν ἡλικίαν μου φιλαυτίας

τὴν ἀστραπηβόλον ἐπενέργειαν, ἣν παρήγαγον ἐπὶ τῆς Μὶς Ἄννης τὰ δύο τοιαῦτα κατακτητικὰ ἄγκιστρα.

«Τὴν ἑσπέραν, χαρτοπαικτῶν μετ' αὐτῆς εἰς τὴν λέσχην ἐλάμβανον τοιαύτην θέσιν, ὥστε ἡ ἄκρα τοῦ μύστακός μου ἐθώπευε τὸ οὖς ἢ τὴν παρειάν της· τότε ἠθανόμην ἀμέτως, ὅτι τὸ προσριλὲς πλᾶσμα ἀνεσκίρτα εἰς τοὺς βραχιονάς μου ὡς εἰ διατελοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἠλεκτρικῆς συστοιχίας :

— «Σᾶς παρακαλῶ, μοὶ εἶχεν εἴπει, λυπηθῆτέ με!

— «Νὰ σᾶς λυπηθῶ, δεσποινίς ;

— Μάλιστα . . . Ἐὰν εἰξεύρητε πόσον μὲ μαγεύουν τὰ ὡραῖα σας μουστάκια! Εἶναι τόσον γλυκά !»

«Προφανῶς ὅλην μου τὴν κατάκτησιν εἰς αὐτὰ ὤφειλον, κατάκτησιν πράγματι βεβαίαν καὶ ἡ ὁποία ἦτο κατὰ τοσοῦτο κολακευτικὴ δι' ἕνα ἔφηβον ὡς ἐμέ, καθ' ὅσον ἡ Μὶς Ἄννα ὡς πρεσβυτέρα τῶν τριῶν ἀδελφῶν,—ἦτο μόλις εἰκοσιδιέτης—ἐφαίνετο ἤδη ὡς τύπος τελείας γυναικός, ἄβολον τὸ ἐξωτερικὸν ἐμφαῖνον τέκνον τῆς Ἀλβιώνος. Ἐξ ἅπαντος θὰ μὲ ἔκρινεν ἐκ τῆς ἡλικίας της, καθότι ὄπισθεν τοῦ ριπιδίου της ἠρέσκετο νὰ πλάττῃ ἐκ τῇ φαντασίᾳ της σχέδια μέλλοντος. Ἦτο πλουσιωτάτη, ἐγὼ δὲ ὠνειροπόλουν ὅτι θὰ ἐζήτουν τὴν χεῖρά της παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, ὅτε θὰ προὐβιβαζόμην εἰς τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ καὶ ὅτι ἐκείνη θὰ ἔσπευδε νά μοι παραχωρήσῃ ταύτην, θὰ ἤμεθα δὲ τότε εὐτυχεῖς, εὐτυχέστατοι, ἔχοντες ἵππους καὶ ἁμάξας καὶ διάγοντες πολυτελῆ βίον.

«Αἱ κατὰ μόνας διαλέξεις μας ἐξηκολούθουν ἐν ποιητικῇ ἐκστάσει, τὴν ὁποίαν ἐπλησίουν τὰ γελόεντα νορμανδικὰ τοπεῖα, σκιαζόμενα ὑπὸ ὑψιπρέμνων δένδρων, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἀντηλάσσομεν περιπαθεῖς λόγους. Μετεβαίνομεν μαζὴ περιδιαβάζοντες ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ἐπὶ τῆς ἀποτόμου ἀκτῆς, ἀπολαύοντες πλήρους ἐλευθερίας τῆς καλοκαγάθου ἄλλως τε καὶ ἀξίας κυρίας Δὸλιγκ,

γυναικὸς ἀρχῶν καὶ πείρας, ἐχούσης τὴν ἀκράδαντον γνώμην ὅτι οἱ γέροντες δὲν ὀφείλουν νὰ στενοχωροῦν τοὺς νέους.

«Ἑσπέραν τινὰ ζωηρὰ μὲ κατέλαβε συγκίνησις· εἶχον προγευματίσει εἰς τὸ «Ἄσμα τῶν πτηνῶν» καὶ ἀφοῦ ἐρροφήσαμεν τὸν καφέν, ἀπεσύρθημεν ἐγὼ καὶ ἡ Ἄννα εἰς μικρὸν παράθυρον τὸ ὁποῖον πραγματικοῦ ἀποχωρητηρίου θέσιν ἐπεῖχε. Τότε λαβόντες θέσιν ἐπὶ ἀνακλίντρου στενοῦ, ὑπὸ τὸ γλυκὺ ρέγγος λαμπτῆρος, διαχέοντος διὰ μέσου τῶν φύλλων μεγάλου φοινικοδένδρου τὴν ὑποτρέμουσαν ἀντανάκλασίν του, χαράττοντος σχέδια αἰσίου μέλλοντος ὑπὸ οὐρανὸν ἀνέφελον, γλυκερὰ πλάττοντες ὄνειρα, εἰς τὰς ἐρωτικάς μου διαμαρτυρίας εἰς ὅλας μου τὰς ὑποσχέσεις ἡ Μὶς Ἄννα μοὶ ἔλεγεν :

«— Εἶναι πράγματι ἀλήθεια ; Νὰ μὴ μὲ γελᾶτε ; Μάθετε, ὅτι μετὰ φρίκης ἀπεχθάνομαι τὸ ψεῦδος. Ἐὰν ἡμέραν τινὰ μάθω ὅτι μὲ ἠπατήσατε εἰς ὅ,τι δήποτε, θὰ διαρρήξω πᾶσαν μεθ' ὑμῶν σχέσιν.

«Ὡρκιζόμην καλύπτων διὰ περιπαθῶν φιλημάτων τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων, τοὺς ὁποίους ἐκείνη ἐγκατελίμπανεν εἰς ἐμέ, μηχανικῶς δὲ τότε ἡ Ἄννα ἤρξατο θωπεύουσα τὸν μύστακά μου. Ἡ καρδία μου ἔπαλλε μέχρι διαρρήξεως καὶ κατελήφθην ὑπὸ τρόμου μὴ εἰς τὴν γλυκεῖαν ταύτην συνεπαφὴν ἀνάρπαστος γένηται ὁ παρείσακτος ἐκεῖνος μύσταξ. Εὐτυχῶς ὁ ἀγγλικὸς κηρὸς ἀρκοῦσαν ἀντοχὴν παρουσίασεν εἰς τὴν ἁπαλωτάτην ταύτην πρόσψαυσιν. Ἐδέησε δὲ ὅπως τὴν ἑσπέραν ἐκείνην μακαρίσω τὸν κουρέα μου.

«— Μετὰ πάροδον χρόνου, εἴχομεν μεταβῆ μίαν ἑσπέραν μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὴν λέσχην· κατὰ τὴν μεταμεσημβρινὴν δὲ ἐκείνην ὥραν, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦν πνιγηρὸς μέχρις ἀσφυξίας, αἱ δεσποινίδες αὗται εἶχον ἀποφασίσει νὰ κάμωσι θαλάσσιον λουτρὸν, ἀναγκάσασαί με ὅπως καὶ ἐγὼ πράξω τὸ αὐτό. Ἐν τῇ θα-

λάσση ἐπεκράτει σάλος, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠκούετο ὁ παφλασμὸς τῶν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς συντριβομένων κυμάτων.

Ἡ Μὶς Ἄννα διέσχιζε τὰς κυματοειδεῖς ἐκείνας ἀναπάλσεις δι' ἰσχυρῶν κινήσεων τῶν βραχιόνων, ἐγὼ δὲ παρηκολούθουν αὐτὴν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἠγκυροβολημένης σχεδίας. Εἰς μάτην προσεπάθουν νὰ κρατῶ τὸν λαιμὸν ἔξω τοῦ ὕδατος, ἐνῶ τὰ κύματα διήρχοντο ἄνωθεντῆς κεφαλῆς μου. Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σχεδίαν, ἀνερριχήθημεν ἐπὶ τῆς κλίμακος διὰ νὰ ἀναπαυθῶμεν πρὸς στιγμήν, ὅτε αἴφνης ἡ συγκοινωνήτριά μου, παρατηρήσασά με ἐφώνησε!

—«Θεέ μου! τί ἐπάθετε; Μόνον ἕνα μουστάκι ἔχετε!»

«Ὡς ἐξ ἐνστίκτου ἔφερα τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τοῦ χείλους διὰ νὰ ἐξακριβώσω τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς. Πραγματικῶς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἀνακαλύπτω μίαν ἄκραν κατάβρεκτον, ξεκολλημένην, ἡ ὁποία μένει ἀδρανὴς εἰς τὴν χεῖρά μου!

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ἐκείνῃ ἡ Μὶς Ἄννα ἐπεφώνησεν·

—«Ἄ! τί ὡραῖος ποῦ εἶσθε μὲ αὐτὰ τὰ ψεύτικα μουστάκια! Μοὶ φαίνεσθε 'σὰν μεγάλο μωρουδάκι».

Καὶ ἀνακαγχάσασα ἐγένετο ἄφωνος, βυθισθεῖσα ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ δὲν ἔπαυε καθ' ὅσον ἀπεμακρύνετο, ἐπαναλαμβάνουσα τὰς λέξεις:

«Ψεύτικα μουστάκια! Ψεύτικα μουστάκια»!

«Κατ' Ὀκτώβριον ἐπανέκαμψα εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν χωρὶς νὰ τολμήσω νὰ ἴδω τὴν ξανθήν μου Ἀμερικανίδα, μετὰ τινας δὲ μῆνας ἐπληροφορήθην ὅτι εἶχε νυμφευθῇ τὸν Βαρῶνον Δεζαβέτ, πλούσιον γαιοκτήμονα. Ἐκ τούτου ζωηρὰν ἠσθάνθην λύπην καὶ τῇ ἀπέστειλα στίχους τινὰς, οἵτινες ἐξ ἅπαντος θὰ διεσκέδασαν τὸν σύζυγόν της.

— Καὶ τότε ἠρώτησαν τὸ Ζιβερὺ, ἐὰν τὴν ἐπανεῖδε ἔκτοτε.

— Μάλιστα, τὸ παρελθὸν ἔτος· τώρα ἔγεινε μιὰ γυναικάρα μὲ ἐννέα παιδιὰ! Φόβος μ' ἔπιασε ποῦ τὴν εἶδα . . .

Μαῦρος

Πᾶτα ὑπόχρεως εἶναι χρέος, ὅπερ ὀφείλει τις νὰ ἐξοφλήσῃ ἐξ ἅπαντος

Διὰ νὰ ἐννοῇ τις τὴν ἀλήθειαν πρέπει νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ νὰ ζῇ ἐν τῇ ἀληθείᾳ.

—

Ἔχε θάρρος, ὁ Θεὸς καὶ ἐκ τῶν ἀνελπίστων πολλὰ καθιστᾷ τοῖς ἀνθρώποις κατορθωτά.

—

Ἡ ἀγωγὴ εἶναι πηγὴ παντὸς ἀγαθοῦ.

—

Ζητοῦμεν τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ γινώσκωμεν ποῦ, ὡς οἱ μέθυσοι, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσι τὸν οἶκον αὐτῶν συγκεχυμένως γινώσκοντες ὅτι ἔχουσι τοιοῦτον.

—

Μὴ ἐκ τῶν λόγων τὰ ἔργα κρῖνε, ἀλλ' ἐκ τῶν ἔργων τοὺς λόγους.

—

Σῶμα καλὸν ψυχὴν ἔχον κακὴν, ναῦς ἐστὶ καλὴ κακὸν κυβερνήτην ἔχουσα.

—

Ἀδικώτατον πάντων ὁ φθόνος—ὁ φθόνος ἕλκος τῆς ψυχῆς ἐστί.

Ἡ γλῶσσα πολλοὺς καὶ εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν.

—

Τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη εἶναι πάντοτε τὰ μέγιστα αἴτια τῶν ἀτυχημάτων.

—

Μεταξὺ δύο συζητούντων εἴτε διὰ λεπτῆς εἰρωνείας πολεμούντων ἀλλήλους, ὁ καταφεύγων εἰς τὴν ὕβριν καὶ τὴν αἰσχρολογίαν εἶναι οὐ μόνον ὁ ἡττηθείς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀκούσιος προδότης τῆς φαύλου καὶ εὐτελοῦς φύσεώς του.

Κώνσμαρκ.

Ο ΑΝΤΙΦΩΝΗΤΗΣ

Ἐπισκέπτης τις τοῦ ναοῦ τοῦ Φωτηρᾶ ἁγίου Γεωργίου τῆς συνοικίας μας, ἐκεῖ, παρὰ τὸ Φανάριον, θὰ ἴδῃ συχνὰ πυκνά, καθημερινῶς σχεδόν, νὰ ἐξέρχωνται αὐτοῦ ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ κανδηλάπτης, ὁ τελευταῖος μὲ ἕνα δερμάτινον σάκκον κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του διὰ παχέων λωρίων. Εἰς τὸν σάκκον αὐτὸν κρύπτεται ἓν ἀπὸ τὰ θαυμαστότερα κειμήλια τῆς χριστιανωσύνης τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μία εἰκών, τὴν ὁποίαν ἡ εὐσέβεια τῶν πιστῶν ἐκάλυψε μὲ ἄργυρον καὶ χρυσόν, ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀντιφωνήτου Χριστοῦ, ἥτις παριστᾷ τὴν ἐπὶ τοῦ Θαβὼρ μεταμόρφωσιν. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν εἰκόνα πολλοὶ χριστιανοὶ εἶδον τὴν σωτηρίαν των. Τυφλοὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀνέβλεψαν, χωλοὶ ὠρθοπόδησαν, παράλυτοι ἐπεριπάτησαν, ἄρρωστοι ἀπὸ οἱασδήποτε ἀσθενείας ἰατρεύθησαν. Αὐτὴν τὴν ἰδίαν μητέρα μου νὰ ἀκούσητε, ὅταν διηγῆται, πλήρης πίστεως καὶ θαυμασμοῦ, πῶς ὁ ἀδελφός μου ὁ μικρότερος, ὁ ἤδη ἰατρός, ὅταν ἦτο μικρὸν παιδίον καὶ ἔπαιζε τρομεροὺς ρευματισμούς, ἀφοῦ κανεὶς ἰατρὸς δὲν ἠμπόρεσεν, ὄχι πλέον νὰ τὸν θεραπεύσῃ, ἀλλ' οὔτε κἂν νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς σφοδροὺς ἐκείνους πόνους τῶν ποδῶν του, πῶς μόνον ἡ εἰκὼν αὐτὴ τοῦ Ἀντιφωνήτου, ἡ θαυματουργός, μείνασα τρεῖς συνεχεῖς νύκτας παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, σᾶς τὸ βεβαιῶ καὶ ἐγὼ ἐν εἰλικρινείᾳ ὁ αὐτόπτης, τὸν ἐθεράπευσε τὴν τρίτην νύκτα ἐντελῶς, οὕτως ὥστε περὶ τὰ χαράγματα ἐγερθεὶς ἀνῆλθε τὴν κλίμακα καὶ μεταβὰς παρὰ τὴν κλίνην τῆς μητρός μου τῆς ἔζήτει τὰ ἐνδύματά του διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διότι ἦτο πρωία Κυριακῆς. Ἡ ταλαίπωρος μήτηρ μου, δὲν ἤξευρε τί νὰ εἴπῃ κατ' ἐκείνην τὴν συγκινητικὴν στιγμὴν τοῦ θαύματος τοῦ

Ἀντιφωνήτου καὶ ἐσταυροκοπεῖτο δακρύουσα καὶ δοξάζουσσα τὸν θαυματουργόν, ὅστις τὸν ἀδελφόν μου ἀπήλλαξε τῆς ἀσθενείας καὶ αὐτὴν τῶν δεινῶν της.

Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὀρθόδοξοι, μὲ φανατισμὸν λατρεύουσι τὴν ἁγίαν αὐτὴν εἰκόνα.

Τῆς εἰκόνος αὐτῆς θὰ σᾶς διηγηθῶ σήμερον τὴν ἱστορίαν, ἐξ ἧς ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ἀντιφωνήτου τὸ περίεργον. Ἀκούσατέ την.

Δὲν ξεύρω πρὸ πόσων ἐτῶν ἔζων ἐν Κων)πόλει δύο στενοὶ φίλοι χριστιανός ὁ ἕνας, Θεόδωρος, ὁ ἄλλος Ἑβραῖος ὁ Μισραχῆς. Καὶ οἱ δύο ἦσαν μικρέμποροι, τῶν ὁποίων τὰ μαγαζεῖα παρὰ τὸν Βαλατᾶν ἐγειτόνευον.

Ἀλλ' ὁ ταλαίπωρος Θεόδωρος καί τοι ἦτο πολὺ πολὺ οἰκονόμος, τόσον ὅμως ἐκτυπᾶτο ἀπὸ τὴν τύχην, ὥστε ἀργὰ ἡ ὀγρήγορα εὑρέθη μίαν ἡμέραν χωρὶς οὔτε ἕνα ὀβολόν. Τί νὰ κάμῃ; Νὰ ἐπαναλάβῃ ἐν Κων)πόλει, εἰς τὸν λαβύρινθον ἐκεῖνον τοῦ ἐμπορίου, τὰς ἐργασίας του τῷ ἦτο ἀδύνατον. Ἔπρεπε πρὸς τοῦτο νὰ καταβάλῃ μεγάλα κεφάλαια σχετικῶς, ἐν ᾧ ἀρ' ἑτέρου ὁ φίλος του Μισραχῆς δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ δανείσῃ περισσότερα τῶν χιλίων γροσίων. Ἀπεφάσισε νὰ ξενιτευθῇ. Μεταβαίνει εἰς πλησίον ἐκεῖ κώμην τῆς Προποντίδος ν' ἀρχίσῃ τὰς οἰκονομίας του ἀπὸ τὸ «δεῦτε προσκυνήσωμεν». Ἐζήτησε λοιπὸν τὰ χίλια γρόσια τοῦ φίλου του διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ὁ φίλος του ὅσον καλὸς καὶ ἂν ἦτο, ἦτο ὅμως καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος. Ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεόδωρον ἁπλούστατα. . . ἕνα ἐγγυητήν. Ἐγγυητήν; Καὶ ποῦ νὰ τὸν εὕρῃ, ἀφοῦ κανεὶς πρὸ τῆς στερήσεώς του καὶ τῆς πτωχείας του δὲν ἐλησμόνει τὴν παροιμίαν, ἐγγυητὴς καὶ πληρωτής; Παρακαλεῖ τὸν Μισραχῆν, καθικετεύει, ἐκλιπαρεῖ, ἀλλ' ὁ Μισραχῆς ἄκαμπτος. Ἀλλ' ἀμφὶς χαρᾶς ἐπὶ τέλους ἐφάνη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ἐγγυητήν, θὰ σοῦ δώσω, Μισραχῆ. Ἀλλὰ θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάρι νὰ μοῦ συνοδεύσῃς ἕως εἰς αὐτὸν, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν φέρω ἐδῶ.

— Ἐμπρὸς, ἀπήντησεν ὁ Μισραχῆς. Καὶ ἐκίνησαν. Ἔλαβον ἐκ Γαλατᾶ τὴν ἄγουσαν εἰς Φανάριον, ἔκαμψαν δεξιᾶ καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτῶν δρόμον εὑρέθησαν πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς συνοικίας μας.

Τὸ πρᾶγμα ἐφάνη εἰς τὸν Μισραχῆν παράδοξον.

—Ἤμαρτον, Θεέ μου, λέγει· τὸν πατρὸ θὰ μοῦ δώσῃς ἐγγυητήν;

— Ὄχι.

— Ἀλλά;

—Τώρα θὰ τὸν ἴδῃς, ἀπήντησεν ὁ Θεόδωρος καὶ εἰσήγαγε τὸν Ἑβραῖον εἰς τὸν ναόν. Ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν νάρθηκα, διῆλθον τὴν ἐσωτερικὴν θύραν καὶ εὑρέθησαν πρὸ τῆς εἰκόνος αὐτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

—Μισραχῆ, εἶπεν ὁ Θεόδωρος προστυνήτας μὲ εὐτέβειαν, νὰ ὁ ἐγγυητής μου.

— Τρελλὸς εἶναι, ἐτκέρθη ὁ Ἑβραῖος. Τὸ ἄλλον ἐγγυητής!

— Μὲ τὰ σωστά σου μοῦ μιλεῖς, Θεοδωρῆ;

— Λυτός! ἀπαντᾷ ὁ Θεόδωρος, μὲ τόνον, ὅστις ἐνέπνεε τόσην πίστιν καὶ τιμιότητα, ὥστε ἔκαμε νὰ δεχθῇ ὁ Ἑβραῖος.

— Ὁρκίζεσαι Θεοδωρῆ, μπροστὰ 'ς τὸν ἐγγυητήν σου, ὅτι θὰ θὰ μοῦ γυρίσῃς τὰ 1000 γρόσια σωστά;

Ἐκεῖ, πρὸ τῆς εἰκόνος, ἐμετρήθησαν τὰ 1000 γρόσια καὶ ἀφοῦ πάλιν ἐπροσκύνησεν εὐλαβῶς ὁ Θεόδωρος ἐξῆλθον.

Β'.

Τρία ὅλα ἔτη εἶχον περάσει. Ὁ ἐργατικὸς Θεόδωρος ἔκαμνε τὸν πραγματευτὴν ἐν Σηλυβρίᾳ. Εἰς αὐτὰ δὲ τὰ τρία ἔτη ὡς εὐλογημένος ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐκέρδησεν ἀρκετά. Τὰ 1000 γρόσια

ἐδεκαπλασιάσθησαν. Τότε ἀκριβῶς ἐνόμισεν ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἀλλά... Πῶς ν' ἀφήσῃ τὰς λαμπρὰς του ἐργασίας εἰς τὴν Σηλυβρίαν; τὴν πραγματείαν του; τοὺς πελάτας του; Μὲ τὰ συγκοινωνίας τότε δὲν ὑπῆρχον καὶ θὰ ἔχανεν ἴσως ἑβδομάδας, καὶ θὰ ἐδαπάνα τόσα ἄλλα χρήματα. Τί νὰ κάμῃ; Καὶ ὅμως ἔκαμε κάτι, τὸ ὁποῖον ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν μεγάλην του πίστιν.

Λαμβάνει μικρὸν κιβωτίδιον, θέτει εἰς αὐτὸ 1000 γρόσια καὶ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μισραχῆν, τὸ κλείει ἑρμητικῶς καὶ μίαν νύκτα σκοτεινήν... τὸ ῥίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς εἰς τὸ ἀσφαλέστατον ταχυδρομεῖον.

. . . . . .

Νύκτα τινὰ ὁ Μισραχῆς, ὅστις κατῴκει εἰς παραθαλασσίαν τινὰ οἰκίαν τοῦ Βαλατᾶ ἀφυπνίσθη μετὰ τῆς ψυχίας του συζύγου Ραχὴλ ἔντρομος ἀπὸ τρομερόν τινα κρότον, ὅστις ἐκλόνισε σύρριζα τὴν οἰκίαν του καὶ τὴν κλίνην του. Προσηλώνει τὴν ἀκοήν του διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τὴν αἰτίαν τοῦ κρότου. Ἔξω ἐσύριζεν ὁ ἄνεμος καὶ ὁ κρότος ἐξηκολούθει ἰσχυρότερος. Φανερώτατα ἦτο κάτι ἐκ τῆς θαλάσσης. Νὰ κοιμηθῇ ἦτο ἀδύνατον καίτοι ἐστρυφογύριζεν ἐν τῇ κλίνῃ του. Ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἀναθεματισμένον ἐκεῖνον κρότον.

— Ραχὴλ, λέγει εἰς τὴν γυναῖκά του, κατέβα νὰ ἰδοῦμε τί τρέχει.

Ἤναψε τὸ φῶς ἐκείνη καὶ, ἀφοῦ περιετυλίχθησαν προσωρινὰ μὲ διάφορα ἐνδύματα, κατῆλθον τὴν κλίμακα καὶ ἔρθασαν εἰς τὸ μαγειρεῖον τὸ πρὸ τῆς ἐξέδρας, ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Καὶ, ἐνῷ ἡ Ραχὴλ ἔμεινεν ἐν τῷ μαγειρίῳ διὰ νὰ μὴ σβύσῃ τὸ φῶς, ἐξῆλθεν ὁ Μισραχῆς καὶ ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἐξακολουθοῦντος πάντοτε κρότου, διέκρινεν εἰς τὸ φῶς ἐκεῖνο, τὸ διὰ τῆς ὑέλου τοῦ παραθύρου του ἐκπεμπόμενον, μαῦρόν τι τετράγωνον ἐπὶ τῆς ἐ-

πιφανείας τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον ὤθουν τὰ κύματα πρὸς τὴν ἐξέδραν μετὰ τρομεροῦ πατάγου. Κατῆλθε τὴν τριβάθμιον κλίμακα καὶ κύψας ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἔλαβε τὸ τετράγωνον. Περιχαρὴς, διότι ἦσυτεν ἐν αὐτῷ κρότον χρημάτων, τὸ φέρει πρὸς τὴν Ραχήλ τ.υ. Ἐκεῖ, ἐν τῷ μαγειρείῳ, διὰ τριῶν τεσσάρων κτύπων σκεπάρνου τὸ θρυμματίζει καὶ βλέπει, μὲ πολὺ μεγάλην χαρὰν διὰ τὴν τύχην του, χρήματα καὶ ἓν χαρτίον. Ἀναγινώσκει:

— Ἂ τὸν ἀνόητον! ἀνερώνητε καὶ ἐγνωστοποίητε πρὸς τὴν σύζυγον τὸ περιεχόμενον τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς τοῦ Θεοδώρου. Νὰ ἐμπιστευθῇ λέγει εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης 1000 γρόσια

Ἀλλά... ἐξηκολούθησε σκεπτόμενος μετά τινα διακοπήν, τί θὰ μαρτυρήσῃ ὅτι τὰ ἔλαβον; Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἀπὸ τὴν Ραχήλ, οὐδεὶς τὸ γνωρίζει. Ἡ πρώτη; δὲν ὁμιλεῖ· ἡ Ραχήλ; οὐδὲν θὰ εἴπῃ. Καλά! ἂς ἔλθῃ καὶ θὰ ἴδωμεν.

Γ'.

Ἀλλὰ τρία ἔτη εἶχον παρέλθει ἔκτοτε καὶ ὁ Θεόδωρος, ἀρκετὰ πλούσιος ἤδη, ἀφῆκε τὸ μικρὸν ἐν Σηλυβρίᾳ ἐπάγγελμά του καὶ ἐπέστρεφεν εἰς Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον τῆς μεγαλουπόλεως.

Πρῶτόν του χρέος ἐθεώρησε νὰ ἴδῃ καὶ εὐχαριστήσῃ τὸν εὐεργέτην του.

Μίαν λοιπὸν ἡμέραν, πολὺ πρωΐ, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μισραχῆ, ὅστις τὸν ὑπεδέχθη πολὺ καλὰ μετὰ τῆς Ραχήλ. Περὶ χρημάτων οὐδὲν ἀνέφερον οἱ σύζυγοι.

— Τὰ χρήματά σας βεβαίως...

— Καϋμένε, Θεόδωρε, δὲν ἦτο, ἀδελφέ, καὶ τόση δὰ βία τὴν πρώτην ἡμέρα ποῦ πάτησες 'ς τὴν Πόλι νὰ ἔλθῃς νὰ μᾶς τὰ δώσῃς.

— Πῶς; ἐρωτᾷ ἔκπληκτος ὁ Θεόδωρος, δὲν τὰ ἔλαβε;

Τί; ἐρωτᾷ προσποιούμενος ἔκπληξιν ὁ Μισραχῆς, μήπως τὰ ἔστειλες καὶ δὲν μοῦ τὰ ἔφεραν;

Διηγήθη λοιπὸν ὁ Θεόδωρος τὸ πῶς ἔστειλε τὰ χρήματα. Ἐπέμενε δὲ μάλιστα, ὅτι θὰ τὰ ἔχῃ ἤδη λάβει ὁ Μισραχῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρνεῖτο.

— Ξεύρεις, ὅτι εἶσαι παρὰ πολὺ τρελλός; τῷ λέγει.

Νὰ μοῦ δώσῃς, σὲ παρακαλῶ, τὰ 1000 γρόσια καὶ σὺ λάβετα ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἂν σοῦ τὰ δώσῃ.

— Μισραχῆ, λέγει ὁ πιστὸς χριστιανός, ὁρκίζεσαι εἰς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν σου, ὅτι δὲν ἔλαβες τὰ χρήματά σου;

Ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν ὁ Ἑβραῖος. Ἀλλά...

— Κολοκύθια, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἂν ἦτο μὲ τοὺς ὅρκους νὰ τυρλώνωνται οἱ ἄνθρωποι, ἀλλοίμονον! ὅλος ὁ κόσμος δὲν θὰ εἶχεν μάτια.

— Ὁρκίζομαι, ἀπήντησεν εἰς τὸν Θεόδωρον.

— Αἴ τότε θὰ σοῦ τὰ δώσω, ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ μοῦ τὰ ἔδωσες.

— Καλά.

Ἐκίνησαν. Ἔρθασαν καὶ πάλιν πρὸ τῆς γνωστῆς εἰκόνος. Προσκυνεῖ μὲ ὑψίστην θεοσέβειαν ὁ Θεόδωρος καὶ ἐξαγαγὼν τὰ χρήματα γονατίζει πρὸ τῆς εἰκόνος καὶ ἐρωτᾷ τὸ ἄψυχον ξύλον,

— Κύριέ μου καὶ Χριστέ μου, σὺ ὁ ὁποῖος μοῦ ἐγγυήθης, εἰπέ· ἐπῆρε τὰ χρήματά του ὁ Ἑβραῖος αὐτός;

. . . . . .

— Ναί! τὰ ἐπῆρε!

. . . . . .

Ἡ ὕλη ὡμίλησεν. Βκρεῖα καὶ ἀμείλικτος ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ψευδορκήσαντος ἑβραίου ἡ ἀπάντησις τοῦ ξύλου.

— Τὰ πῆρα, Χριστέ μου, τὰ 'πῆρα, ἐν τρόμῳ ἀπήντησεν ὁ Μισραχῆς πρηνής, μὲ τὸ μέτωπον προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ μαρμάρου. Ἐν τοιαύτῃ θέσει ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰ λεπτά. Ἠγέρθη, ἐπροσκύνησε

μετὰ τοῦ Θεωδώρου καὶ μὲ σκοτισμένον πλέον τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του ἐξῆλθεν. Ὁ Μισραχῆς ἦτο τυφλός.

Τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας τὸ ἑσπέρας δύο ἀλλεπάλληλα βαπτίσματα ἐτελέσθησαν ἐν τῷ ναῷ τῆς συνοικίας μας, ἀναδεχομένου τοῦ Θεωδώρου. Ἐβαπτίσθησαν ὁ Μισραχῆς καὶ ἡ Ραχὴλ, ὁ πρῶτος κερδίσας μὲ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τὸ φῶς τῆς διανοίας, ἀμφότεροι, ὁ Χρῆστος πλέον καὶ ἡ Αἰκατερίνη μετὰ τοῦ Θεωδώρου, προσκυνοῦντες καὶ δοξάζοντες τὸν θαυματουργὸν **Ἀντιφωνήτην**, τὸν μεταμορφωθέντα Σωτῆρα.

Παναγὴς Ν. Κεσίσογλους.

δικηγόρος

Ὡς τὸ πῦρ αὐξάνει τὴν εὐωδίαν τοῦ θυμιάματος, οὕτω καὶ ἡ ἐργασία φανερόνει τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀνθρώπου ἀξίαν.

Ἄνθελης, φίλε μου, ἡ γυναῖκά σου νὰ μὴ λείπῃ ἀπὸ τὴν κουζίνα πάρε ὥροφη μαγείρισσα καὶ μπροστὰ σ' τὴν γυναῖκά σου γλυκομίλησέ της δῦο τρεῖς φοραῖς.

Προτιμότερον νὰ σιωπᾷ τις ἢ νὰ λέγει ἀπρεπῆ.

Ὡς θάνατος θεωροῦνται τὰ ἑξῆς : γυνὴ κακὴ, φίλος διεστραμμένος, οὖλος αὐθάδης καὶ κατάκτησις εἰς οἴκημα, ἐν ᾧ ἐμπρελεύει ὄρις.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ.

Ἐν Εὐρώπῃ κρατηρεῖται ἄκρος φιλαναγνωστισμός, οὗ ἕνεκα ἀληθῆ κατάπληξιν προκαλοῦσιν αἱ ἐκεῖ ἄπειροι ἐκδόσεις ἐφημερίδων προσδικῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀναγνωσμάτων. Πάντες πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ὡς πρῶτον αὐτῶν μέλημα κατὰ τὴν εὐκαιρίαν των θεωροῦσι τὴν ἀνάγνωσιν, τὴν μόνην δυναμένην νὰ παρέχῃ τὴν εὐαρεστοτέραν διασκέδασιν σὺν τῇ ὠφελιμότητι. Ἐφ' ᾧ δικαίως δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐν Εὐρώπῃ ἐν μείζονι μοίρᾳ τίθεται ἡ πνευματικὴ τροφὴ, διότι πάντες ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος μέχρι τοῦ τελευταίου ἀστοῦ ἀπλήστως ἀναγινώσκωσι τὰ τοιαῦτης φύσεως ἀναγνώσματα. Παρ' ἡμῖν δὲ μεθ' ὅλην τὴν ἔλλειψιν φιλαναγνωστισμοῦ, παρετηρεῖτο δυστυχῶς ἀπὸ πολλοῦ καὶ σπάνις κατακλλήλων ἀναγνωσμάτων. Τὴν ἐπαισθητὴν ὅμως ταύτην ἔλλειψιν ἤρξαντό τινες ἀναπληροῦντα ὁμολογουμένως διάφορα ἔργα δημοσιευόμενα, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ συστήσωμεν θερμῶς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον « ἡ *Βοσπορὶς* » λαμπρὸν κατ' ἐξοχὴν *Περιοδικὸν*, ἐκδιδόμενον δὶς τοῦ μηνὸς ὑπὸ τὴν ἀξιέπαινον καὶ φιλόκαλον διεύθυνσιν τῆς μουσοτραφοῦς δεσποινίδος Κορνηλίας Λ Πρεβεζιώτου, σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶναι καθ' ἃ προοιμιαζομένη ἡ ῥηθεῖσα δεσποινὶς ὥρισεν « ἡ ἀνάπλασις τῆς γυναικὸς κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ὑγιοῦς ἠθικῆς βαίνουσα κατ' ἐναντίον τῆς σφαλερᾶς πλάνης τῆς χειραγωγήσεως, ἡ ποδηγέτησις αὐτῆς εἰς τὸν ἠθικὸν βίον, ἡ ἀνάπτυξις τῆς ὑγιοῦς πνευματικῆς της δράσεως, ἡ ἐνίσχυσις τοῦ οἰκογενειακοῦ αἰσθήματος καὶ ἡ ἔμπνευσις ἰδεώδους.

Τὸ ὠφέλιμον τοῦτο καὶ τερπνὸν ἅμα ἀνάγνωσμα πάσῃ τῇ καθ' ἡμᾶς οἰκογενείᾳ διακρίνει πρὸς τῷ πλούτῳ τῆς ὕλης καὶ ἡ εὐθηνία, δι' ἣν καθίσταται προσιτὸν παντὶ βαλαντίῳ, τιμώμενον ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 60 καὶ ἐν τῇ ξένῃ φρ. χρ. 15.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΥΓΙΕΙΝΗ

Ἡ ἐκ τῆς διαδόσεως τῶν τῆς ὑγιεινῆς παραγγελμάτων ὠφέλεια *.

«Εὐκολώτερον εἶνε νὰ προφυλάξῃ τις ἑκατὸν ἀνθρώπους νὰ μὴ ἀσθενήσωσι, παρὰ νὰ θεραπεύσῃ ἕνα μόνον ἄνθρωπον ἀφ' οὗ ἀσθενήσῃ. (Jules Rochard)

Καὶ πράγματι, ὅταν γνωρίζῃ τις, ποῖα αἴτια φέρουσι τὰ δεῖνα ἀποτελέσματα, ὅταν γνωρίζῃ, ὅτι ἡ δεῖνα ἀσθένεια προέρχεται ἀπὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ περιστατικόν, τότε εὔκολον εἶναι, νομίζομεν, γνωρίζων τὰς ἀφορμάς, νὰ τὰς ἀποφεύγῃ, ἢ καὶ νὰ τὰς πολεμῇ, ὅταν ἐπιβουλεύωνται τὴν ὑγείαν του.

Ἡ ἰατρικὴ σήμερον δὲν ἔχει σκοπὸν μόνον, νὰ θεραπεύῃ ἀσθένειαν παρουσιαζομένην, ἀλλ' ἔχει ἀκόμη καὶ σκοπὸν προφυλακτικόν, δηλ. ἡ **ἰατρικὴ** σήμερον σκοπεῖ δι' ὅλων τῶν ὑγιεινῶν μέσων, τὰ ὁποῖα συνιστᾷ, νὰ προλαμβάνῃ, ὅσον δύναται, τὰς ἀσθενείας, ἢ καὶ νὰ ἐλαττώνῃ τὴν σοβαρότητα αὐτῶν, ὅταν παρουσιασθῶσιν αὗται· δὲν ἔχει θεραπευτικὸν σκοπὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ προφυλακτικόν· τὴν **ἰατρικὴν** τείνει σήμερον νὰ ἀντικαταστήσῃ ἡ **Ὑγιεινή.**

Εἶναι πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι εἰς τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας

* Ἐκ τοῦ προλόγου τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὑγεία» συγγράμματος λαϊκῆς ὑγιεινῆς, ὅπερ ἤρχισε δημοσιεύων ὁ ἐν Κων)πόλει φίλος ἡμῶν ἰατρὸς κ. Κωνστ. Μούγερης. Οἱ βουλόμενοι νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ χρησιμώτατον τοῦτο ἔργον, παρακαλοῦνται ν' ἀπευθυνθῶσιν παρὰ τῷ συγγραφεῖ: «Κ)πολις Μεγάλη δδὸς Γαλατᾶ,—Φαρμακεῖον Καΐρη, ἀριθμ. 122

ἠκούσθησαν αἱ συμβουλαὶ τῶν ὑγιεινολόγων, καὶ αἱ πόλεις αὗται ἐπροικίσθησαν μὲ ἄρθονα ὕδατα, μὲ ἀπολυμαντικοὺς κλιβάνους, μὲ **Γραφεῖα ὑγιεινῆς**, καὶ μὲ ἄλλα ὑγιεινολογικὰ μέσα, εἰς ταύτας καὶ αἱ ἐπιδημίαι κατὰ πολὺ ἐπραύνθησαν, οἱ θάνατοι κατὰ πολὺ ἠλαττώθησαν καὶ ὁ πληθυσμὸς τῶν χωρῶν τούτων σημαντικῶς ἔκτοτε ηὔξησεν!

Ἡ εὐλογέα π. χ. εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ ἡ **λύσσα** εἰς τὸ Βερολῖνον, ἀφ' ὅτου ἐφημμόσθησαν ἐκεῖ, ὅσα οἱ Ἰατροὶ συνεβούλευσαν, ἐξέλιπον περίπου ἐντελῶς. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀφ' ὅτου ἡ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις διωργάνωσε εἰς ὅλας τὰς κοινότητας ἐξουσίαν διοικητικήν, ἡ ὁποία ἐντολὴν εἶχε νὰ διαθέσῃ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κράτους τοὺς **κανόνας τῆς ὑγιεινῆς** ἀπὸ τότε, τόσον οἱ θάνατοι περιωρίσθησαν, ὥστε εἰς διάστημα τεσσάρων ἐτῶν 350 χιλιάδες ψυχῶν ἐσώθησαν ἀπὸ τοῦ θανάτου! καὶ ὁ δημόσιος τῆς Ἰταλίας πλοῦτος ηὔξησεν ἀπὸ τότε κατὰ πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκων!

Εἶναι λοιπὸν τὸ ζήτημα σπουδαῖον, ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐνδιαφέρει ὄχι μόνον τοὺς **Ἰατρούς,** καὶ τοὺς περὶ τὴν **Ὑγιεινὴν** ἀσχολουμένους, ἀλλὰ καὶ τοὺς **πολιτικοὺς** καὶ τοὺς **δημοσιογράφους,** ἐνδιαφέρει ἀκόμη καὶ τὸν **ταπεινότατον τῶν πολιτῶν** (Coriveaud).

— Εἶναι ζήτημα **οἰκονομικὸν** ἂν θέλετε· τὰ ἔξοδα τῆς θεραπείας ἑνὸς ἀρρώστου, ἡ ἀργία εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλεται ἕνεκα τῆς ἀσθενείας του ὁ ἄρρωστος, ἡ οἰκογενειακὴ ἀνησυχία, κτλ. κτλ. δὲν εἶναι ὅλα αὐτὰ **οἰκονομικὴ ζημία**;

— Οἱ Κινέζοι ἔχουσι μίαν καλὴν συνήθειαν νὰ πληρώνωσι δηλαδὴ τοὺς ἰατρούς των, ἐφ' ὅσον εἶναι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν των, νὰ παύωσι δὲ τὴν πληρωμὴν ὅταν ἀσθενήσωσι, καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀσθένειά των! Ἡ συνήθεια αὕτη τῶν Κινέζων, νομίζομεν νὰ εἶναι φρόνιμος. Ἴσως ἤθελέ τις νομίσει, ὅτι

«ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ τῶν οἰκιῶν μας» κατὰ τὴν λατινικὴν ἔκφρασιν, Ἀλλ' Ὄχι.

Ἡ συνήθεια αὕτη εἶναι, ὄχι μόνον φρόνιμος, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν, εἶναι ὀρθή. Πληρώνουσι τοὺς ἰατροὺς αὐτῶν διὰ νὰ προλάμβάνωσι τὰς ἀσθενείας, τοὺς πληρώνουσι διὰ νὰ προσπαθῶσι νὰ μὴ ἐκραγῇ ἡ ἀσθένεια, καὶ ὄχι διὰ νὰ σβύνωσιν αὐτήν, ἀφ' οὗ ἐκραγῇ.

— Παρ' ἡμῖν, μέγα μέρος τοῦ λαοῦ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὰς ἱερατικὰς δοξασίας τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, παρὰ δὲ τὰς τεραστίας προόδους τῶν τελευταίων ἐτῶν, ὑρίστανται ἀκόμη, καὶ μάλιστα περιζήτητοι, αὐτόκλητοι ἰατροὶ καὶ παντοειδεῖς ἀγύρται, οἱ ὁποῖοι οὐδένα νόμιμον τίτλον φέροντες εἰσέρχονται καὶ ἐξέρχονται ἀνενόχλητοι εἰς τὸ ἀδέσποτον τῆς ἰατρικῆς κτῆμα !

— Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν, πλειστάκις ἡμεῖς οἱ ἰατροί, παριστάμεθα περιαλγεῖς μάρτυρες τῶν μαστίγων τῶν ἐπιδημιῶν, τῶν ὁποίων πίπτει θῦμα πολὺ συχνὰ τὸ περισσότερον μέρος τοῦ δήμοσίου.

Δὲν εἶνε ἄρά γε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ παρ' ἡμῖν ὅ,τι ἔχει κατορθωθῇ εἰς ἄλλα μέρη, πρὸ πολλοῦ τώρα ;

— Θὰ μιμηθῶμεν τοὺς Εὐρωπαίους, καὶ εἰς τὰ προτερήματά των, ἢ θὰ εἴμεθα μόνον πιστοὶ ἀντιγραφεῖς τῶν ἐλλείψεών των.

Τὸ σύγγραμμα ἡμῶν, σκοπὸν ἔχει, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἐπιστήμης, νὰ ἁπλοποιήσῃ καὶ καταστήσῃ εὐνοήτους εἰς τὸν λαὸν τὰς ὁδηγίας της.

Ἐν Εὐρώπῃ παρόμοια συγγράμματα ἐκδίδονται πολλὰ καὶ διάφορα. τοιούτου εἴδους ἔργα εὑρίσκουτιν ἐκεῖ τὴν εὐκαιρίαν, χάριν τῆς προόδου τῆς πατρίδος των, νὰ συντάττωσιν ἰατροὶ διακεκριμένοι καὶ καθηγηταὶ πολυάσχολοι· παρ' ἡμῖν, τοιαῦτα θέματα παραμελοῦνται, τὸ δὲ κοινὸν ἐνταῦθα, βιβλία τοιαύτης φύσεως δὲν ἀναγινώσκει, φιλαναγνωστισμὸς δὲν ὑπάρχει παρ' ἡμῖν, καὶ οἱ φιλαναγνῶσται ἀριθμοῦνται πολὺ ὀλίγοι εἰς τὸν τόπον μας.

—Πρὸς τὸν ἐν Εὐρώπῃ φιλαναγνωστισμὸν οὔτε κατὰ διάνοιαν νὰ συγκριθῶμεν εἶναι δυνατόν· Ἐκεῖ ὅλος ὁ κόσμος ἀναγινώσκει. Ὁ τελευταῖος ἐκεῖ πολίτης, ὅταν εὐκαιρῇ, ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῆς ἁμάξης του ὁ ἁμαξηλάτης, ἀναγινώσκει ἐφημερίδα, ὁ πτωχὸς ἐργάτης εἰς μίαν γωνίαν τῆς ὁδοῦ τὴν μεσημβρίαν ἀναγινώσκει βιβλίον τῆς τέχνης του, ἐν τῷ βαγονίῳ ὁ ἔμπορος κρατεῖ περιοδικόν, ὁ οἰκογενειάρχης τὰς ἑορτὰς ἀναγινώσκει, **Παιδαγωγικήν, Ἱστορίαν, Γεωγραφίαν, Ὑγιεινήν**, μελετᾷ τὸ . . . **Εὐαγγέλιον**.

«Λαὸς μὴ ἀναγινώσκων, ἔγραφε πρό τινος, καὶ ἡ «Κωνσταντινούπολις» εἶναι ἀδύνατον νὰ συναγωνισθῇ οὔτος, ἐμπορικῶς καὶ ὑλικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους ! Οἰκογένειαι μὴ γινώσκουσαι τὶ ἐστὶν ἀνάγνωσις εἶναι οἰκογένεια ἔχουσα ἐντὸς αὐτῆς τὰ μικρόβια τῆς διαλύσεώς των ! . . . Νεότης μὴ ἀναγινώσκουσα, εἶναι Νεότης ἀναιμική ! . . . ὥριμος ἡλικία ἀποφεύγουσα τὴν ἀνάγνωσιν, ἀναμφιβόλως ἔχει καταφύγιον τὴν διαφθοράν ! . . . Γῆρας μὴ ἀναγινῶσκον εἶναι ἀπαισιώτερον τοῦ θανάτου ! . . .

Τὸ ἔργον ἡμῶν εἶναι καινοτομία, εἶναι ἡ πρώτη ὥθησις, τὴν ὁποίαν πρῶτοι ἡμεῖς ἐν τῷ κύκλῳ μας, καὶ κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών μας, ἐπιχειροῦμεν νὰ δώσωμεν. Ὁ ἀγὼν ἐνταῦθα εἶναι μέγας. Τὸ μέγεθος αὐτοῦ ἀναλογιζόμεθα, ἐν ἐπιγνώσει εἴμεθα τῶν δυσκολιῶν αὐτοῦ καὶ τῶν παρακολουθούντων αὐτῷ σχολίων. Ρυμοτομοῦμεν νέαν ὁδόν, καὶ γνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων τὰς πικρίας, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ποτισθῶμεν, τὰς ἐπικρίσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ῥιφθῶσιν εἰς βάρος τῆς ῥάχεώς μας. Μετὰ θάρρους, ἐν τούτοις, προβαίνομεν εἰς τὸ ἔργον, διότι κολακεύει ἡ-

μᾶς ἡ ἰδέα, ὅτι ἀνακινοῦμεν καὶ ἐνταῦθα ζήτημα τόσον μέγα, ὅσον καὶ παρημελημένον παρ' ἡμῖν μέχρι τοῦδε.

«Ἡ ὑγιεία εἶναι τὸ πολυτιμότερον πρᾶγμα»

Διατί λοιπὸν νὰ μὴ θέλωμεν νὰ προφυλάττωμεν αὐτήν; Διατὶ νὰ μὴ ἐνδιαφερώμεθα ν' ἀποκτήσωμεν τὴν μακροβιότητα; Διατὶ νὰ μὴ γίνωσι προσιτὰ εἰς πάντα ἄνθρωπον τὰ ἐκ τῆς γυμναστικῆς διδάγματα, ἡ μεγάλη σπουδαιότης τῆς διαίτης, ἡ ὑγιεινὴ τοῦ γάμου, ἡ ὑγιεινὴ τοῦ σωματος, ἡ ὑγιεινὴ τῶν τροφῶν τοῦ ἀέρος, τῶν ἀνέμων, τοῦ ὕδατος, τῆς κατοικίας, τῶν κλιμάτων, τοῦ ὕπνου, τῶν ἐνδυμάτων, τῶν διασκεδάσεων, τῶν χειροκτίων, τοῦ χοροῦ, τοῦ στηθοδέσμου, τῆς ἐπιπλώσεως, τοῦ ἱματισμοῦ. τῶν ἑστιάσεων; ἡ ὑγιεινὴ τῆς διανοίας, τῶν ψυχικῶν παθῶν, τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, τοῦ δέρματος, ἡ ὑγιεινὴ τῶν παίδων, ἡ ἐν ἐπιδημίαις ὑγιεινή, ἡ ὑγιεινὴ τῶν σχολείων, ἡ ὑγιεινὴ τῶν ἐργατῶν, ἡ ὑγιεινὴ τῶν πλουσίων;

— Διατὶ νὰ μὴ διαδοθῶσιν εἰς τὸν κόσμον, αἱ περὶ μικροβίων μεγάλαι ἀνακαλύψεις, αἱ ἑλκυστικαὶ ἱστορίαι τῶν παρασίτων, τὰ περὶ ἀπολυμάνσεως θαυμάσια, ἡ ὑγιεινὴ τοῦ περιπάτου τὰ θέλγητρα τῆς ἱππασίας, ἡ γοητεία τῆς κολυμβητικῆς, τὰ μυστήρια τῆς ὡραιότητος, αἱ περὶ παχυσαρκίας καὶ ἰσχνότητος ὁδηγίαι;

— Διατί νὰ μὴ περιγραφῶσι, μὲ τὰ μελανώτερα μάλιστα χρώματα, τὰ δεινὰ τῆς ἀκολασίας; διατὶ νὰ μὴ ζωγραφηθῶσι μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα, τὰ εὐεργετήματα τῆς ἐγκρατείας; διατὶ ἡ ἀνθρωποτης νὰ μὴ ὁδηγηθῇ εἰς τὰ τῆς γονιμοποιήσεως ἄδυτα; Διατί, τέλος πάντων, νὰ μὴ μάθῃ νὰ ζῇ ἕκαστος ἐπιστημονικῶς;

Καιρὸς εἶναι, νομίζομεν, νὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὸν σωματικὸν κατακλυσμόν ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπειλεῖ, νὰ παύσῃ ὁ ἐκφυλισμὸς ὁ ὁποῖος τείνει νὰ συμπληρωθῇ καθ' ἡμέραν. Ὁδηγὸς καὶ σύμβουλος εἰς τὸ ἑξῆς πρέπει νὰ γείνῃ ἡ **Ἐπιστήμη** καὶ οὐχὶ αἱ παράλογοι συμβουλαὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, διότι,

κατὰ 50 τοῖς ἑκατὸν εἰς τὰς προλήψεις καὶ τὴν ἀμάθειαν ὀφείλονται αἱ περισσότεραι ἀσθένειαι.

Ἕκαστον ἄνθρωπον, εἰς τὸ ἑξῆς, προκειμένου περὶ ὑγιείας του, πρέπει νὰ ὁδηγῇ:

Τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ πρόοδος τῶν αἰώνων, καὶ οὐχὶ ἡ τυφλὴ τῶν πραγμάτων ἀλληλουχία.

— Εἶναι καιρὸς νὰ τεθῇ πλέον φραγμὸς εἰς τὴν ἑκατόμβην τῶν ἐπιδημιῶν, τῶν ὁποίων πολὺ συχνὰ πίπτομεν ἀπρονόητα θύματα.

Διότι, εἶναι πλέον ἢ βέβαιον, ὅτι ἐὰν ἦσαν κοιναὶ αἱ στοιχειώδεις ἰατρικαὶ γνώσεις, βοηθείᾳτῶν ὁποίων, ἐγκαίρως νὰ ἀντιλαμβανώμεθα τοῦ κινδύνου, καὶ ἐγκαίρωςνὰ καταφεύγωμεν εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Ἐπιστήμης, ὁ ἀριθμὸς τῶν θανάτων θὰ ἦτο κατὰ πολὺ ἠλαττωμένος.

— Τὰς στοιχειώδεις ταύτας γνώσεις, σκοπὸν ἔχει ἡ **Ὑγιεία** νὰ διαδώσῃ παρὰ τῷ λαῷ, εἰς γλῶσσαν, ὅσον τὸ δυνατόν, ἁπλῆν καὶ σύντομον, καὶ διὰ τοῦτο νομίζομεν, ὅτι **θέλει ἀποβῇ αὐτη, ὁ ἀπαραίτητος σύμβουλος πάσης οἰκογενείας.**

— Ὑπὸ τὸ πνεῦμα τοῦτο συνταττομένη αὐτη, μὲ σκοπὸν κοινωφελῆ, προωρισμένη νὰ εἰσαχθῇ εἰς πασαν οἰκογένειαν, νὰ γείνῃ ἀπόκτημα παντὸς ἐγγραμμάτου, τοῦ ἐντίμου ἐργάτου ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλουσίου εἰσοδηματίου ἀφ' ἑτέρου, ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ πλεονέκτημα ἀκόμη, ὅτι εἶναι προσιτὴ παντὶ βαλαντίῳ.

— Θὰ διαιρῆται τὸ ἔργον εἰς τρία μέρη. Καὶ τὸ μὲν Πρῶτον, θὰ ἐπιγράφηται **Ὑγιεινὴ τοῦ ἀνθρώπου**, καὶ θὰ περιέχῃ διάφορα ἰατροκοινωνικὰ θέματα, εἰς γλῶσσαν ἁπλῆν, καὶ εὔληπτον γεγραμμένα, μὲ χαρακτῆρα περιγραφικὸν μᾶλλον παρὰ ξηρὸν ἐπιστημονικόν.

Τὸ δεύτερον μέρος, θὰ ἐπιγράφηται **Ἰατρικὴ τοῦ Οἴκου,** καὶ θὰ περιέχῃ 1ον) Οἰκιακὴν Ἰατρικὴν, ἤτοι λαϊκὴν νοσολογίαν, δηλαδὴ περιγραφὴν τῶν συνηθεστέρων ἀσθενειῶν, μὲ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ αὐτῶν συμπτώματα, διὰ νὰ ἀντιλαμβάνηται **ἐγκαίρως** τὴν σπουδαιότητα τῶν παρουσιαζομένων ἀσθενειῶν ἡ οἰκοδέσποινα, καὶ **ἐγκαίρως** καταφεύγῃ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν βοήθειαν. 2ον) **Οἰκιακὴν φαρμακολογίαν,** ἤτοι τὰ προχειρότερα καὶ συνηθέστερα φάρμακα, τὴν προετοιμασίαν αὐτῶν, τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἐκβρίων, τὸν τρόπον τῆς ἐπιθέσεως τῶν βδελλῶν, τῶν συκιῶν (βεντούζαις) τῶν καταπλασμάτων, καὶ τόσα ἄλλα πράγματα. 3ον) **Οἰκιακὴν συνταγολογίαν,** ἤτοι διαφόρους συνταγὰς ἐξωτερικῆς πρὸ πάντων χρήσεως, συνταγὰς δι' ἔκτακτα περιστατικὰ, συνταγὰς κοσμητικὰς τοῦ προσώπου, τοῦ δέρματος, τῶν ὀδόντων, τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων, τοῦ μύστακος, τῆς κόμης κτλ.

Τὸ δὲ τρίτον μέρος θὰ ἐπιγράφηται **Ἀνθρωπολογία,** καὶ θὰ περιέχῃ σύντομον περιγραφὴν τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, καὶ τὴν φυσιολογίαν τῶν λειτουργιῶν, διότι ἡ **Φυσιολογία** ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς **Ὑγιεινῆς.** Δὲν εἶναι δυνατὸν δὲ νὰ ἐννοήσῃ τις τὴν **Ὑγιεινὴν,** καὶ τὰ παραγγέλματά της, ἐὰν δὲν ὁδηγηθῇ ὑπὸ τῆς **φυσιολογίας.**

Θὰ ἐκδίδηται δέ, ἐὰν τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεως τοῦ δημοσίου, ἐν ἀρχῇ μὲν ἅπαξ, κατόπιν δὲ δὶς τοῦ μηνὸς κατὰ δεκαπενθημερίαν.

Μὲ ἱκανὴν, νομίζομεν, λεπτομέρειαν ἔχομεν ἐξηγήσει τὸν σκοπὸν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον μὲ αἰσιοδοξίαν, μετὰ δειλίας μεμιγμένην, ἀναλαμβάνομεν· κατὰ πόσον τώρα, καὶ τὸ ὁμογενὲς κοινὸν, θέλει ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πρόθεσίν μας, ὁ χρόνος θέλει τὸ ἀποδείξει.

Ἔχομεν δὲ δι' ἐλπίδος ὅτι μετὰ προθυμίας θέλουσι χαιρετίσει τὴν «**Ὑγείαν**» καὶ οἱ ἀναγνῶσται τοῦ ἀνὰ χεῖρας ἡμερολογίου τοῦ φίλου ἡμῶν κ. Ἐμμ. Γ. Ταβανιώτου.

Κωνστ. Μούγερης,
ἰατρός.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἡ Α. Π. ὁ Μέγας Πρωτ. κ. Χρυσόστομος 5, Ἀρχιμανδρίτης Φώτιος, ὁ Μ. Ἀρχιδιάκονος Λαυρέντιος, Ἀντ. Οἰκιάδης, Ν. Α. Βαλιάδης, Σταῦρος Π. Χατζέας 5, Ἀναστ. Ἰωαννίδης 5, Ἠλίας Γ. Νομικὸς 4, Domenique Valéry 4, Φ. Κουροβακάλης 2, Ἑλένη Α. Δούκα, Ἀγλαΐα Π. Γεωργιάδου, Ἐριφύλη Π. Γεωργιάδου, Ἀλεξάνδρα Π. Γεωργιάδου, Γ. Π. Γεωργιάδης, Περ. Π. Γεωργιάδης, Κων. Ταβανιώτης, Λεων. Ν. Σουλίδης, Erneste Cajaretto, Κωνστ. Ζαχαριάδης, Κωνστ. Κοτσώνης, Παῦλος Κοτσώνης, Γεώργ. Παπαδόπουλος, Σωκρ. Στεργιάδης, Ἀντώνιος Γεωργιάδης, Θεόκλητος Γεωργιάδης, Γ. Ν. Βαλιάδης, Πέτρος Ἀποστολόπουλος, Alfred Bailas, Jean Giorgulli, Ἰωάν. Καλλιγιέρης, Ἰωάν. Ζωγραφόπουλος, Δημ. Δ. Χατζηαντωνίου, Δημ. Μαντικόπουλος, Ἡρ. Διαμαντόπουλος, Ὀδυσσεὺς Σεϊμίρης, Δημ. Ζῶτος, Θεόδ. Πασχαλίδης, Κωνστ. Α. Παπαδόπουλος, Χρῆστος Χ" Γεωργίου, Τίτος Κυπριανίδης, Ἐμμ. Λαμπαδαρίδης, Γεώργ. Ζούνης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Μ. Ι. Πολεμίδου.

Μαριάνθη Ζαφειρώφ, Καλλιόπη Ι. Πολεμίδου, Κλειὼ Ι. Πολεμίδου, Μαρίκα Φ. Θεοδώρου, Φώτ. Θεοδώρης, Ἰω. Θεοδώρης 2, Ν. Ἀθανασιάδης, Δ. Α. Φραγκάκης, Ἀλέξ. Νομικὸς, Α. Ε. Καλλιόδης, Ἰω. Τσάκος, Ἡρ. Κανονάρχόπουλος, Θωμᾶς Γιόσκας, Θεόδ. Σαρ-

γός, Κ. Μελισσηνός, Κ. Κωνσταντινίδης, Ἀλ. Κ. Κολόμβος, Ἰω. Μακρῆς, Νικ. Μπέλλας, Νικ. Μακαριγάκης, Σ. Τσοπάνογλους, Ἰ. Πατούνας, Κ. Πάγκαλος, Ἰω. Καρδασιλάρης, Σαράντης Χούλης, Βασ. Χρηστίδης, Ἰω. Σαριδάκης, Α. Π. Μπουλαζέρης, Κυρ. Πετανρίδης, Κ. Δ Καρυδόπουλος, Ἀθ. Γ. Δηλόπουλος, Δημ. Κουμπουγιάννης, Χαρ. Α Μάγος, Ἰω. Μανιώδης, Β. Γαρουφάλου, Ἰω. Κωστομένος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς κ Ἀθηνᾶς Σ. Βαλτζῆ.

Ἀθηνᾶ Σ Βαλτζῆ, Μαριγὼ Ξανθοπούλου, Ἄννα Δ. Ηλλιάση, Σμαράγδα Ν. Ὑφαντοπόλου, Β. Βαγκόπουλος, Ἀνδρέας Ἰωάννου, Δημ. Γεωργιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σοφ Δ. Βαλτζῆ.

Εὐδοκία Δ. Βαλτζῆ. Ἀλεξ. Θ. Λογκᾶ, Γεώργ. Κ. Στύλος, Κυρ. Γιοβανιδης, Νικ. Βασιλειάδης, Σοφ. Δ. Βαλτζῆς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωνστ. Π. Εὐσυμίδου

Κυριακοῦλα Π. Εὐσυμίδου, Ἀδελφοὶ Εὐσυμίδαι, Γεώργ. Βλάχος, Μ. Δ. Μίτζας, Πέδρ. Ἰωσὴφ, Συμ. Ἀγγελιδης, Θεόδ Α. Πετρόπουλος, Χαρ. Πετρόπουλος Λαυρέντιος Νικολάου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θωμᾶ Κ. Οἰκονομίδου.

Ἀμαλία Θ Πορτοκάλογλου, Θωμ. Κ. Οἰκονομίδης, Εὐστρ. Κ. Οἰκονομίδης, Δημ. Κ. Οἰκονομίδης, Ἀνδρόνικος Π. Ἀντωνιάδης, Ἀχ. Σισμάνογλους.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Πολ. Γ. Παγείδου

Ἀμιλιανὸς Δάγγουλας, προϊστάμενος Παναγίας Καφατιανῆς, Γεώργιος Ἱεροδιάκονος Παναγίας Καφατιανῆς, Πολ. Γ. Παγείδης, πρωτοψάλτης, Δημ. Γ. Κυπιώτης, δεύτερος ψάλτης. Ἰω Καπαγιαννίδης, πρῶτος Δομέστικος. Ἠλίας Προκοπιάδης, δεύτερος Δομέστικος, Δημ. Γολεγὸς, ἐπίτροπος Παναγίας, Κυρ Σκυψονίδης, μουχτάρης Παναγίας, Κωνστ. Εὐαγγελίδης, Κωνστ. Μ Μισαηλίδης, Χρῆστος Μ. Μισαηλίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Χαρ. Θ. Φυλακτοῦ.

Χαρ. Θ. Φυλακτός. Ἀ. Νικολάου, Δ. Καναρίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θεογ. Μυστακίδου.

Μινέρβα Θ. Μυστακίδου, Θ. Μυστακίδης, Β. Ν. Ἀδαμίδης, Σπυρίδων Οἰκονόμου, Γρηγόριος, Ἐφημέριος, Νικ. Καβάλλης

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Χαρ. Γ. Πετρίδου.

Χαρ. Γ. Πετρίδης, Σταῦρος Ι. Κέλ-Ὀλάνης, Συμεὼν Μ. Μοσχίδης, Κωνστ. Σιασούκας, Ἀλέκος Βρυώνης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Ι. Ζηρίνη.

Ἀνθῆ Π. Ζηρίνη, Βασιλικὴ Ι. Ζηρίνη, Μαρία Ι. Ζηρίνη, Εὐδοκία Ναούμ, Ἰω. Ζηρίνης, Περ. Ι. Ζηρίνης, Γ.Ι. Ζηρίνης, Κωνστ. Ι. Ζηρίνης, Λύσ. Ι. Ζηρίνης, Κλ. Ι. Ζηρίνης, Βασίλ. Ναοῦμ, Νικ. Χ. Ἰζόρης, Νικ. Α. Χαρισιάδης, Κωνστ. Σ Μερχιάς, Κωνστ. Σ. Τεπεριδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωσὴφ Τάνε.

Ἀργ. Χαραλάμπους, Δημ. Χαραλάμπους, Ἰωσὴφ Τάνε, Ἰω. Τριανταφυλλίδης, Σεραφεὶμ Δημητρίου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰω. Σακελλαρίδου.

Παπᾶ Σπῦρος Ἠπειρώτης, Παπᾶ Κωνσταντῖνος, Κωνστ. Λευκόπουλος, Λάζαρος Γεωργίου, Χρ. Ἰωαννίδης, Φώτ. Τζοῦρος, Ἰω Σακελλαρίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Antoine Anconas.

Jourdain Bectachian, Παντ. Σταθᾶτος, Θεόδ. Κουβαλάγλου, Ἀρ. Χατζόπουλος, Νικ. Λιβαδᾶς, Εὐαγγ. Λιβαδᾶς, Ἀνδρ. Λιβαδᾶς, Δημήτρ Φιλιππίδης, Καπετὰν Παναγῆς, I. E A. Mavrocordatos, E. K. Ἀντωνιάδης, Δημ. Ἀρβανίτης, Γ. Θ. Βλαβάνης, B. P. Pappadopoulos, Antoine Anconas.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀλεξ. Τσάνη.

Ἀλ Χ. Κεσέογλους, Βασιλ. Χ. Μπάκουλης, Χρισόστ. Μυρίδης Εὐστρ. Παντελάκης Στέφ. Ε. Παπαδόπουλος, Ἀλέξανδρος Τσάνης 2.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Γ. Κηλτζανίδου.

Λουκρητία Δ. Κηλτζανίδου, Δημοσθ. Κηλτζανίδης, Κωνστ. Γ. Κηλτζανίδης, Const. Petralli, Νικ. Β. Καρᾶς, Michel Mesès, Γεώργ. Ἐγγονόπουλος, Μ. Ἀπμελικόπουλος, Ἰω. Γ. Μωριάτης, Μιλτ. Ρόκος, Βασιλ. Καραζήσης, Ἀν. Ι. Ρίζος, Ἀλ. Ι. Σφαιρόπουλος, Μιλτ. Ζαχαριάδης, Γεώργ Γιαννιτόπουλος, Γεώργ. Σ. Ἰωαηφίδης, Δημήτριος Ἀφθονίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀνδρέου Μανδᾶ.

Εὐγενία Ἀντ. Τσάτα, Νικ. Παπαδόπουλος, Γεώργ. Γερασόπουλος, Κωνστ. Θ. Προκοπίου, Ἰω. Ἀμαξᾶς, Ἰωακείμ Η. Ἰωακειμίδης, Ἀνασ. Ι. Χατζόπουλος, Ν. Παπαγεωργιακόπουλος, Κ. Φακιριάδης, Ἀντ. Δ. Μανδᾶς, Ἀνδρέας Δ. Μανδᾶς, Κωνστ. Δ. Κότης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Βασ. Καλαφάτου.

Ὀδυσσεὺς Ι. Δεγαΐτας, Ἀπόστολος Ἀντωνιάδης, Vladim. Antoniadès Β. Κ. Καλαράτης, Χρῆστος Δελῆ Κυριάκος, Διαμαν. Μουμδζόγλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νικ Φορλίδα.

Νικολ. Ι. Φορλίδας, Κωνστ. Κτενᾶς, Μηνᾶς Γεωργίου, Χρῆστος Σωτηρίου, Κωνστ. Ν. Μίγκα, Ηρόδρ. Σταύρου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Φωκ. Κοντολέοντος.

Ἑλένη Ξενάκη, Δωροθέα Μ. Ψωμιάδου, Mᵉˡˡᵉ E. Stevenson Ἑλένη Πανοπούλου, P. Jachariadès, J Streater, Η. Γεωργιάδης, Στέφ. Σταμκόπουλος, Ξενοφῶν Ι Βακάλης, Ἰγνάτιος Α. Σέρεσλης, Μιλτ. Συμωνίδης, Ἐμμ. Μελανδινός, Ἰω. Κούμας, G. Christidès, Φώκ. Κοντολέων.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Μάρκου Ξυδᾶ.

Μ. Ξυδιάς, Ἀριστ. Δημόπουλος. Ραφαὴλ Σοφιανός, Γεώργ Ξυδιᾶς, Ν. Ἀρκαλίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θεοδ. Κοτιώνη.

Ἐλισάβετ Κ. Δημητρακοπούλου, Κωνστ. Ι. Μωυσεόγλου, Ἐμ. Δ. Ἐμμανουηλίδης, Χουρμούζης Α. Ζδέτσης, Ἄγγ. Κωνσταντινίδης, Ρίγας Κ. Χριστοδούλου, Ν. Κακομανώλης, Φώτ. Φωτιάδης Κ. Καραγιαννίδης, Ἀριστ. Δ. Μεζίκης, Χρῆστος Δραγώνης, Κ. Κωνσταντινίδης, Θωμᾶς Κωνσταντινίδης, Θεόδ. Κοτιώνης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀθ. Γ. Νότη.

Ἀθ. Γ. Νότης, Βασ. Ραπτόπουλος, Χ. Ρ. Βαγγελίδης, Σάββας Γ. Νότης. Χρ. Α. Κούστης, Δημοσθ. Μπουτούνης, Ἀθ. Μπάλλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Βασ. Παπαδάκη.

Ἀναστασία Σαββοπούλου, Θεόφ. Θεοφιλίδης, Γεώργ. Πανανίδης, Γεώργ. Πλαλίδης, Βασ. Παπαδάκης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Φραντζῆ Νικολάου.

Ἐμμ. Ἀλεξιάδης, Φραντζῆς Νικολάου, Ἀθ. Μπενάκης, Μιχ. Δ. Σταυρίδης, Γεώργ. Καψάλης, Ἡρ. Κανοναρχόπουλος, Ἰορδ. Καλαϊτζόγλους, Λάζαρος Νικολάου, Ἀναστάσιος Σ. Ρούμης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δημ. Ν. Λεμπεσοπούλου.

Δημ. Ν. Λεμπεσόπουλος, Α. Χατζόπουλος, Κ. Δ. Καλλιάδης, Ι. Ν. Παπαδόπουλος, Ἀντ. Π. Σκιαδᾶς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀναστ. Ἀσημακοπούλου.

Χαρίκλεια Π. Στογιαννοπούλου, Εὐαγγελία Ἀλεξανδρίδου, Ἀναστ. Ἀσημακόπουλος, Ἀντ. Βεργιάδης, Παῦλος Λαουτάρης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἡρακλ. Κ. Χριστίδου.

Ἡρακλ. Κ. Χριστίδης, Δημ. Σ. Ἀγγελίδης, Εὐστρ. Λιμπέρης, Γεώργ. Πανταζῆς.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργ. Ἀθανασοπούλου.

Ἀνδρομάχη Βρασούκα, Ἰω. Φραντζέτης, Γεώργ. Ἀθανασόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀλέκου Κ. Λασκαρίδου.

Ἀναστασία Χρυσοβέργη, Ἀλ. Κ. Ἀσκαρίδης, Ἰω. Γιάννουκλας, Κωνηνὸς Καλόθετος, Κωνστ. Δ. Ἰγγλέσης, Φ. Σ Π. Θ.Α. Τσάκωνας, Ἀναστ. Β. Κουντουριώτης, Φ Π. Ἀσκαρίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰακώβου Γενιτσαροπούλου.

Μαρία Δ. Κ, Μ. Σκλαβιάδης, Δ. Σακελλαρίδης, Ἀχ. Μαυρομμάτης, Ἰω. Παπαγεωργίου, Θεμιστ. Παναγιωτόπουλος, Δημ. Κωνσταντίνου, Ἰάκ. Γενιτσαρόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Μιχαὴλ Ἀθανασιάδου.

Νικ. Πανιαΐδης, Δημ. Μεσολογγίτης, Γεώργ. Μαλαθόπουλος, Παναγιώτης Γεωργίου, Οὐρανὴλ Οὐρανίδης, Λεωνίδας Ἀποστολίδης, Ἐλευθέριος Βαρναλιώτης, Μιχαὴλ Ἀθανασιάδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Α. Τ.

Mme T. Bouzoud, Δ. Π, Α. Τ, Ἰω. Νικολαΐδης, Σ. Πασπαλῆς, Π. Σεφεριάδης, Λ. Ι.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ Γεωργ Σ. Κονταρχοπούλου.

Ἑλένη Σ Κανναρχοπούλου, Ἑλένη Ν. Κεβούλα, Ἐρατὼ Π. Ηλίτου, Σ. Ὀρεστίδης, Ε. Ἀδὴμ, Ἀναστ. Σ. Βέλλης, Μιχαὴλ Χ. Ἀναγνωστίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ Γεωργίου Δάρτζαλη.

Εἰρήνη Χρήστου, Καλλιόπη Λεωνίδου, Εὐριπίδης Γαρουφάλου, Γεώργ. Δάρτζαλης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῶν κ. Φ. Καλφοπούλου καὶ Κ. Σταυρομανουσάκη.

Εὐστάθιος Λ. Δανέζιος, Ἄριστος Ἀθανασιάδης, Γεώργ. Ι. Τζηρίνης, Ἀθαν. Τσαρπουκολάνης, Κωνστ. Τζηρίνης, Νικόλ. Χρυσογέλου, Γεώργιος Α. Ἀραζοῦς, Νικόλ. Α. Πρέτης, Χαρ. Δ. Ανμπίδης, Ν. Χρυσόπουλος, Ν. Γερωντόπουλος, Νικόλ. Ἀρκάδης, Νικόλ. Ι. Βαλλῆς, Κ. Φωτιάδης, François Dandolo, Π. Ν. Κελερτζόπουλος, Φώτ. Καλφόπουλος, Κ. Σταυρομανουσάκης.

Οἱ ἐν Μεγάλῳ Ρεύματι.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ Στ. Ροδοκανάκη.

Γρηγόριος Κουρεύς, Ἀλ. Ροδοκανάκης, Σπ. Καλλιπολίτης, Νικόλαος Σουγιολτζῆς, Ἀντ. Π. Τριανταφυλλίδης, Α. Ἀποστολίδης, Ι. Χ" Ἀναστασίου, Δ. Βουτσινᾶς, Χαρ. Καντζῆς, Α. Κ. Ανδρεάδης, Κ. Κουκουλομάτης, Στ. Ροδοκανάκης.

Οἱ ἐν Μακροχωρίῳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς ἐλλογ. Δος Σοφίας Κυριακίδου.

Σοφία Κυριακίδου, Αἰκατερίνη Σταματιάδου, Μερόπη Σαλτόγλου, Ὠκεανίδη Ἀγγελικάκη, Αἰκατερίνη Τζιβανοπούλου, Εὐτέρπη Τζελεποπούλου, Ἀθηνᾶ Σ. Εὐτυχίδου, Σοφία Ν. Ἀθανασιάδου, Ἰω. Βαμβακᾶς.

Οἱ ἐν Μέτραις.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς ἐλογ. Δος Αἰκατερ.Φ.Δημητριάδου.

Ἡ Α. Π. ὁ Ἅγιος Μετρῶν κ. Ἰωακείμ. Αἰκατερίνη Φ. Δημητριάδου, Εὐφημία Βαλλιάνου, Εὐδοξία Ἀλεξανδρίδου, Πολυξένη Κ. Κωνσταντινίδου, Καστάνδρα Π Στρινοπούλου, Κυριακὴ Χ. Χουρμουζιάδου, Σμαράγδα Χ. Δημητριάδου, Ἑλένη Στ. Σπυροπούλου, Οὐρανία Σ. Χρυσαφίδου, Βλάσιος Σ. Δημητριάδης, Ε. Α. Παπαδόπουλος.

Οἱ ἐν Ζουγκουλδάκ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ Ἐμμ. Μουτεβελλῆ.

Θεόδ. Βασιλείου, Μενέλαος Πετρίδης, Χρῆστος Μ. Ἀντωνιάδης, Γιῶργος Π. Λεκὸς, Μ. Ἰωαννίδης, Ἐμμ. Μουτεβελλῆς.

Οἱ ἐν Ἀνεπόλει.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σταύρου Ι. Φρυδᾶ.

Στ. Ι. Φρυδᾶς 4, Ἀδελφ. Ἰωαννίδαι 2, Ἀλκ. Ν. Ἀγγελᾶς 2, Βασίλ. Γ. Σαραϊτάρης 2, Ἰω. Ε Ἀργύρη 2, Νικηφ. Ν. Ἀφεντουλίδης, Φιλ. Κ. Βαλαπάνογλου, Παναγ. Ἀργυρίου, Δημήτρ. Βαμβουκτζόγλους, Ἰω. Λαζαρίδης, Ἀδελφ. Γουναρίδαι, Δανιὴλ

Ἰατρόπουλος, Νικ. Εὐτυχίου, Ἰωρδ. Π. Πόρλουτζη, Θωμᾶς Δ. Ἀταλόγλου, Σταῦρ. Χ" Γεωργίου Σαρίκου, Μήτρος Ἀλεξιάδης, Δανιὴλ Ἀντ. Ἀταλόγλου, Ἀναστ. Καμπουργιαννίδης, Χαράλ. Γρηγορίου, Ἀναστ. Καραγεώργογλους.

Οἱ ἐν Ἀμισῷ.

Χρ. Χριστοφορίδης 4, Στυλ. Παπαδόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Φραντζῆ Λάσκαρη.

Σοφία Φ. Λάσκαρη, Χρυσὼ Ξενάκη, Μέλπω Ξενάκη, Σταυρούλα Τζαλόγλου, Ἑλένη Ι. Βογιατζῆ, Μαρίκα Νικολάου. Φραντζῆς Λάσκαρη, Ἡρακλῆς Φ. Λάσκαρη, Φρίξος Φ. Λάσκαρη, Σεραφεὶμ Ξενάκης 2, Δ. Δ. Καναπίδης, Χ. Ι. Συμεωνίδης, Ι. Η. Τζῶτας, Θ, Σ. Περάνογλου. Ξ Β. Μαζικάντης, Μιχ. Ι. Φιλιππίδης, Εὐστ. Τζαλόγλου, Γεώργ. Τζαλόγλου, Σταῦρος Τζινέκογλου, Βασίλειος Χ" Λαζάρου, Γεώργ. Γιαννίκας, Θεόδ. Κεσιλῆς, Ἰω. Δ. Ἀσπρίδης, Ἀντ. Παναγιώτου, Ἀφ. Π. Τεντόγλου, Θρασύβ. Δ. Ἀσπρίδης, Γεώργ. Κ. Σιμελίτας, Ι. Κ. Καϊτζόγλου, Στυλ. Δ. Σιμελίτας, Ν. Δ. Καναπίδης, Μιχ. Δ. Μαυρίδης, Γεράσιμος Στεφάνου, Βηθλεὲμ Γ. Ταμανᾶς, Νικόλ. Χ Λαζάρου, Ἀχ. Δ. Παπαδόπουλος, Ἐλευθ. Δ. Λιερόγλου, Ἀνέστης Μελετίου, Γεώργ. Κ. Ἀτακτίδης, Γεράτ. Κ. Κοζανίδης, Χρῆστος Χ" Ἀνέστης, Περ. Σ. Ἀλγιανάκογλου, Θεόδ. Σμυρνύλη, Μ. Παπαγεωργιάδης, Μ. Χιονίδης, Σ Χιονίδης, Χαράλ. Κίρκας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κ. Ι. Κασσιανίδου.

Κ. Ι. Κασσιανίδης, Π. Σ. Παυλιόγλου, Γεώργιος Ὀ. Σαραϊτάρης, Ἀντ. Χ" Φωτιάδης, Σ. Κ. Λαζαρίδης, Ἰάκ Ι. Κουλέπογλου, Θερμ. Γαρουφαλίδης, Κυρ. Παπαδόπουλους, Σταῦρ. Δ. Τζιβόγλου, Κωστῆς Καλλίνικος, Γεώργ Κρομυδόπουλος, Κωστῆς Κόσσος, Συμεὼν Ν. Κυριακίδης, Ι. Νουρλόγλου, Ζ. Δ Δημητρακόπουλος, Ι. Δ. Βασιλειάδης, Κωστῆς Μαλαχούρας, Ἰσραὴλ Παπαδόπουλος.

Οἱ ἐν ἄνω Ἀμισῷ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰακώβου Μεταξᾶ.

Εὐδοξία Β. Συμεωνίδου, Ἰάκ. Μεταξᾶ, Χ" Κωνστ. Μεταξᾶ,

Δημ. Κ. Παπαδόπουλος, Σάββας Ἰλιοῦ, Νικ. Φ. Καντόνης, Ἰάκ. Χ. Κεχαγιᾶς, Αἰμιλ. Ε. Θωμαΐδης, Ἰω. Χ. Κερασόπουλος, Θρασ. Χ" Γ. Ματπόγλου. Χαράλ. Δημητρίου, Σταῦρος Χ" Κωνσταντίνου Χαράλαμπος Παναγιώτου, Κωνστ. Ι Χ" Γεωργίου. Ὁμήρος Κ. Γανόπουλος, Ἰω. Α. Στογιαννίδης, Ἐπαμ. Γ. Κοκωνίου, Δημ. Ἀντωνιάδης, Μιχ. Β. Καλαϊτζίδης, Δημοσθ. Γ. Καϊσέρογλου, Εὐαλ. Κ. Χιονίδης, Θ Ἀντωνιάδης, Παῦλ. Σ Τρυφωνίδης. Π. Κοκωνίου, Ματζάρογλου, Γεώργ. Σ. Κρμισόπουλος, Ἠλίας Κριτζογλου. Κυρ. Π Παπαδόπουλος, Ξενοφῶν Χ" Ἀνέστη, Χαρ. Γ. Μωραΐτας, Σάββας Κ. Χ" Γιάννη, Χρυσόστ. Ι. Βαρβαρίδης, Ι. Γ. Καλίνικος, Σάββας Γιαννακόπουλος, Κωνστ. Γ. Μυρωδίδης, Ἰάκ. Χ" Προδρόμου, Θεόδ. Χ" Ξενίτης, Δημήτρ. Στρέφογλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Λαζάρου Χαρ. Κατόγλου

Εὐφημία Χ" Α. Σεφεριάδου, Λάζ. Κατόγλου, Κ. Μ. Πορτοκάλης, Μιχ. Κωνσταντίνου, Θεόδ. Λ. Θαλασσινὸς, Ἀναστ. Λ. Μαραγκόζογλου, Δημοσθ. Μιχαλλ, Γεώργ. Σταμπολόγλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδ τοῦ κ. Β. Μιχαϊλίδου.

Ε. Ε. Λυδὸς, Χρ. Ἀρχιτεκτονίδη ,Κ. Σπυρίδης. Σ Κακάτζης, Γρηγ. Τσακηρίδης Κ Ι Χαρόπουλος, Χαρ. Φελλάχης, Ἀφεντούλης Ε. Λαμπρίδης, Νικ. Χριστοπούλου, Ἀγησ. Σ. Μακρίδης, Θ. Χ. Γεωργόπουλος. Θεόδ. Η. Οἰκονομίδης, Ἀνεστ. Μαυρίδης.

Οἱ ἐν Ἀδὰμ Παζάρ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Παναγοῦ Κραμβῆ.

Εὐπραξία Π. Κραμβῆ, Φωτεινὴ Ι Παπαδοπούλου, Εὐφροσύνη Δ. Καποτίδου, Ἰω. Μ. Καλογρίδης, Παν. Χ. Κραμβῆς, Α. Βλάχος, Ἐμμ. Κριμίτσας, Μιχαὴλ Κριμίτσας, Ἀριστ. Ἰωαννίδης, Ἀναστ. Φ. Βυτινίδης,, Α. Πολυχρόνης, Κωνστ. Κουζούογλους, Χ" Τρύφων, Χ' Παντελίδης, Χαράλ. Μιχαήλ, Ἀθαν. Ἰωάννου, Χ' Χαραλ. Παπαδόπουλος, Α. Καλπαπάγγλους, Ἠλίας Χ" Νικολάου, Ἀβρ. Ἰω. Γεμιστοῆ, Γ. Χαραλαμπίδης, Δημοσθ. Α. Βυζάντιος, Ἰω. Ἀβραμίδης 2, Ἀδὰμ Α. Κοραῆς, Ἀρ. Βασιλειάδης, Ἰω. Π. Ἰωαννίδης, Μιλτ. Εὐστρατίου, Ἀθ. Κεσόγλου, Χρ. Μαρδιτζόπουλος.

Οἱ ἐν Ὀρτάκιοϊ Ἀδριανουπόλεως.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωνστ. Καστοριάδου.

† Ἡ Α Π. ὁ ἅγιος Λιτίτσης Νικηφόρος 4, Ἑλένη Στ. Καλλιάδου, Ἰω. Γ. Σκαμακοβίτης, ἀ. ψάλτης τοῦ Μητρ. ναοῦ, Ζ. Νεστορίδης, ἰατρὸς, Ἀλέμπρος Γ. Τσελίκης, Εὐστρ. Τιανίδης, Νικόλ. Γρηγορίου, Κωνστ. Καστοριάδης.

Οἱ ἐν Ραιδεστῷ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ξ Σεργιάδου.

† Ἱερώνυμος Ἰωαννίδης, Πρωτοσύγκελος τῆς Α. Σ. τοῦ γέροντος ἁγίου Ἡρακλείας, Κρητικός, ἰατρὸς, Κωνστ. Εὐθύβρων, Στυλ. Ἀποστόλου, Σ Σαραντίδης, ἰατρὸς, Arthur Aslan, Ἀντ. Μαμᾶκος, Θεόδ. Μαυρομμάτης, Γεώργ. Διῶτος, Γρηγ. Κυριώτης, Βασιλικὴ Σεργιάδου, Ξεν. Σεργιάδης.

Οἱ ἐν Τυρολόῃ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σεργίου Σεργιάδου.

Παπᾶ Χριστόφορος, Κ. Χριστοφορίδης, ὁ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης ὁ Ἅγιος Χαράλαμπος, Φανὴ Σεργιάδου, Σέργιος Σεργιάδης, Β. Ι. Σιάκος, Δ Νικολαΐδης, Ι Δούκας, Α. Ἀνδρέου, Ι. Σωτηριάδης, Β. Ν. Κογιούνογλους, Κ. Μ. Ἀμπρᾶς, ἰατρὸς, Ν. Θ. Παπαδόπουλος, Nessim Founis, Νικ. Λουκᾶ, Ἰω. Δ Πεπελίδης, Ἀθαν. Ι. Ἀνδριόγλους, Χρ. Θεοδωρίδης, Κωνστ. Γρηγορίου, Ἰω. Παναγιώτου.

Οἱ ἐν Μαρωνείᾳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς κ. Ἀναστασίας Τ. Ταβανιώτου.

Ἀναστασία Τ. Ταβανιώτου, Σοφία Τ. Ταβανιώτου, Φυλλιὼ Ι. Σουγιολτζίδου, Ἀναστασία Ι. Σουγιολτζίδου, Κυριακούλα Ἀποστόλου, Φυλλιὼ Π. Πετρίδου, Χαρίκλεια Δ Μαργαρίτου Χαρίκλεια Κυριάκου, Ραλλοῦ Κ. Ξυλάρα, Τερσὴ Ἀλεξίου. Τ. Γ. Ταβανιώτης, Γεώργ. Τ Ταβανιώτης Ἀναστ. Γερασίμου, Παναγ. Γ. Πολάρας, Πέτρος Γ. Πετρίδης, Φώτιος Χριστοδούλου, Γεώργ. Α. Κυριακίδης.

Οἱ ἐν Δεδὲ Ἀγὰτς

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος Γλυκερίας Ἀδαμίδου.

Μαριγὼ Μαμὴ, Γλυκερία Ἀδαμίδου, Ἀγλαΐα Δ. Καρατζήτη, Ἑλένη Δημητρίου, Εὐρυδίκη Λουκᾶ, Εὐδοκία Ἠλία, Ἀναστασία Γαβριὴλ, Φωτεινὴ Ἐγγλέζου, Ἄννα Χ. Ἀσκαρίδου, Βασ Α. Βαδίκης, Δημ. Κ. Κολοζώνης, Τ. Μ. Abravanel, Γ. Βασάλου, L. Visconti, Ι. Α. Καλογηράκης, Α. Δ. Πετρίδης, Χ. Ματαμάννης, Pierre Magolini, Ἰω. Ἀδαμίδης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀθαν. Παυδρεμένου.

Ἀθαν. Παυδρεμένος, Νικόλ. Νικολαΐδης, Ἀθαν Σ Ταβανιώτης, Antoine D. Bitsactsis. Δ. Καρατώτου, Παν. Κ. Σαρβαλῆς, Σ. Ταβανιώτης, Χρ. Παπαδόπουλος, Ἰω. Ε. Σταυρίδης, Θεόδωρος Κ. Ηαρρήσου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Π. Μαστακούλου.

Ὀρανία Μιλιτούλου, Γεωργία Ἀναστασίου, Φεβρωνία Ἀντωνίου, Μᾶρκος Ἀντωνίου, Ἰω. Γ. Μίλλας, Θωμᾶς Ἀντωνίου, Εὐστρατ. Εὐνουχίδης, Στέρ. Δροσούλου, Κυριάκος Κώττα, Ζήσης Ηαράσχου, Λουκᾶς Χριστοδούλου.

Ἐν Ξάνθῃ.

Ἑλένη Μυτακοπούλου, Νυμφοδώρα Π. Μυτακοπούλου, Μαρία Κωφίδου, Μελπομένη Χ. Στεργιάδου, Βικτωρία Α. Φλωρίδου, Εὐφροσύνη Ι. Βακιάνη, Π. Μυτακόπουλος, Ι Ακζίδης, Ε Ακζίδης, ἰατρὸς, Νικ. Ἀνδρέου, ἰατρὸς, Γ. Μαλατσίδης, ἰατρὸς, Μιχ. Μαλατσίδης, Ἰω. Σ. Σαχάρογλους, Γεώρ. Κουβελάκης, Λουκᾶς Ἀναγνώστου, Πλούτ. Δημητρίου, Κ. Σμυρνᾶς.

Οἱ ἐν Δράμᾳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Παναγ. Οἰκονομίδου.

Μαρία Α. Γρηγοριάδου, Φεβρωνία Π. οἰκονομίδου 5, Παναγ. Οἰκονομίδης 10, Κωνστ. Πουλιάς 2, Ἰω. Χ' Γεωργ. Ἰωαννίδης 2,

Κορνήλιος Α. Τριανταφυλλίδης, Θεόδ. Στογιάννης, Χρῆστος Γεωργιάδης, Emile Marego, Μιχ.Κ. Φέττας,J. Joannidès,Γ. Παπαδημητρίου,Θεόδ. Α. Τζίμου, Νίκλης Βελάνης, Δημ. Γ. Κουγιουμτζῆς,Νικόλ.Γεωργιάδης, Κωνστ. Ἰωάννου, Νικ. Ἐμμανουήλ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θωμᾶ Μαρκατζῆ.

Ζωὴ Μαρκατζῆ,Θωμᾶς Γ. Μαρκατζῆς 2, Χατζῆ Φεχμῆ, Δημ. Γουσίδης, Δημ. Στεργίου, Βενιαλῆ Σκλήμ Ἀγᾶ.

Οἱ ἐν Θεσσαλονίκῃ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Δημ. Κοτιώνη.

Αἰκατερίνη Μασαλτζῆ, Ἀντώνιος Γ.Ταχιάος Ἀδόλφος Ἄλβοτ, Nicho Sarras, Δ. Κοτιώνης.

Οἱ ἐν Σμύρνῃ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῶν κ. Α. Βρότκου καὶ Χιρ.Ἰωαννίδου.

Λουιζᾶς Βρότκος, Χαρ. Α. Ἀγγελίδης, Βασίλ. Ν. Σάμιος, Νίκος Βερόπουλος, Νίκος Χρυσοβέργης Ἐμμ. Καμηλάκης, Χαρ. Ἰωαννίδης.

Οἱ ἐν Μοσχονησίοις

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Συμ. Ι. Μερσίνογλου.

Αἰμιλία Ν Πανέρα, Ἑλένη Τσαροπούλου, Αἰκατερίνη Πετρακᾶ, Σμαρῶ Σ. Μερσίνογλου, Συμ. Ι. Μερσίνογλους, Ἀχ. Η. Κοντίδης, Ἀβρ. Ζαχαριάδης, Παρασκευᾶς Ι. Ἀθηναῖος, Γ. Η. Μακρίδης, Α. Σανιᾶνος, Ἀλ. Γιακουμέλλης.

Οἱ ἐν Χίῳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Στεφάνου Πολεμίδου.

Κ. Σ. Μαρκόπουλος, Ι. Ν. Μίχαλος, Γ. Στ. Ζερβούδης, Θεμ. Ν. Ζερβούδης, Μιχ. Ν. Μίχαλος, Γεώργ. Α. Σγουρός, Κ. Χούλης, Στέφ. Ι. Πολεμίδης, Ἰσχαρ Ἀβραὰμ, Π. Χαυδρῆς.

Οἱ ἐν Ῥόδῳ.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θ. Ν. Φραράκη.

Θ. Ν. Φραράκης, Κ. Θ. Παπάκας, Ι. Ν. Παπαδόπουλος, Θωμᾶς Σούρης, Ν. Μουκτάρης, Ἐμμ. Καλέζης, Νικ. Χριστοδούλου,

Σταμ. Μπουρνέλης, Ἰω. Φ. Χιώτου, Σ. Κ. Χ" Παρασκευᾶς, Π. Χρηστιμίδης, Ἀδ. Μοσχοβάκη, Νικ. Ἡρακλείδης, Σ. Παπανδρέου, Παγιακουτσικῆς.

Οἱ ἐν Πύργῳ τῆς Βουλγαρίας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Μούγερη

Α. Ἐνυάλης, πρόξενος τῆς Ἑλλάδος, Γεώργ. Μούγερης, Εὐθύμ. Ριζόπουλος, Α. Κάλφας, Α. Ἀλεξάνδρου, Κ. Βλασόπουλος, Ρ. Καράσσος, Δ. Γεωργίου, Δ. Βραχιολᾶς, Α. Καραγιαννίδης, Γ.Βαλιβανάκης, Α. Δομουχτσῆς, Δ. Δημητρακόπουλος, Β. Ρωσσέτος, Γ. Παυλακελλῆς, Α. Σωτηρίου, Ι. Τζουγανάτος, Θ. Ἀγγελίδης, Γ. Βλασόπουλος, Α. Ἰωαννίδης, 2, Λ Παγώνης, Ι Κάσσινος, Λ. Λογοθέτης, Χ. Ζαφειρίου, Σ. Μούγερης.

Οἱ ἐν Φιλιππουπόλει.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σοφοκλέους Δούκα.

Σ. Δούκας, Θεόδ. Σωτηριάδης, Ἀρ. Π. Ἀλτυναλμάζης, Ἀντ. Ζῶτος, Δ. Βερός, Δουλᾶς, Δημ. Δουλᾶς, ἰατρὸς, Ἰ. Χατζόπουλος, Δ. Τσοχατζῆ, Ι. Θωμᾶ, Ἀθ. Κουγιουμζιλῆ, Θεόδ. Κ. Βαφείδης.

Οἱ ἐν Ἀθήναις

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Παναγιώτου Γεωργιάδου

Παναγ. Γεωργιάδης 4, Β. Ζαγάκης, Ι. Τσακίρης, Κ. Ε. Παπαϊωάννου, Ἀναστ. Ζέρβας, Δ. Κυριακός.

Οἱ ἐν Κάϊρῳ

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γαβριὴλ Μάντζαρη.

Γαβριὴλ Μάντζαρης 2, Gabriel Mantzari et Cie 2, Ἀνδρέας Δ. Βλουν 2, Βασ. Ι. Καλλιαρέκος, Βασ. Ι. Βασιλάκης, Ἰω. Μιχαηλίδης, Δημοσθ. Χ" Δ. Μαλκότσης, Στέφ. Γ. Λαϊζίδης, Ἐμμ. Ἠλία, Κωνστ. Α. Σεΐζης, Ἀναστ. Λιάκης, Ἀνδρέας Ἀνεμογιάννης, Νικ. Καρδζένης, Βασ. Παπαδόπουλος, Γεώργ. Καίσαρης, Alexandre Alexandrou.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωνστ. Παλαιολόγου.

Ἀνωνύμως Κ. Παλαιολόγου, Εὐαγγελία Π. Μάντζαρη, Εὐρυδίκη Π. Μάντζαρη, Κωνστ. Παλαιολόγος 3, Georges Dovas 2, Δημοσθ. Ράμμος, Χρῆστος Παλαιόπουλος, Κυριακὸς Λιξῶν, Γ. Σακελλαρίδης, Γεώργ. Κοτσικὸς, Στέλιος Σταματάκης, Σάββας Καρυδάκης, Δημοσθ. Στέργιος, Ἀνδρόνικος Ἀλιπράντης, Σπυρ. Δημοκώστας, Ν. Μπρούμης, Κ. Φιλτήρας, Ἀντὼν Γιακουμόγλους, Η. Ἀναγνωστιάδης, Δ. Γ. Ἀποστολίδης, Χ. Σιγάλας, Γρηγόρ. Καρακωττῆς, Μανώλης Οἰκονόμου, Η. Γ. Τσουρίδης, Ἡρακλ. Δαρδανίδης, Ἠλίας Μάντζαρης, Νικόλ. Μπουλλόπουλος, Ἱπποκρ. Ἰατροῦδάκης, Δ. Παλαιολόγος, Δ. Πρωτοπόπουλος, Ι. Παλαιολόγος, Ανέστης Νικολαΐδης, Λουκᾶς Δαρδαγάνης, Ἀθ. Τριανταφυλλίδης, Ἀνανίας Γαβριὴλ, Ἐμμ. Δουλκαρίδης, Κωνστ. Λεονταρίδης Ἀλέξιος Ξάντος, Στεφ. Ταβανιώτης, Δημήτρ. Γαβριὴλ, Ἀθαν. Οἰκονόμου, Βασίλ. Κεντέρης.

Οἱ ἐν Τριπόλει τῆς Βαρβαρίας.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Εὐστρ. Π. Χατζέα.

Εὐστρ. Π. Χατζέας, Φώτ. Π. Χατζέας, Παναγ. Σ. Χατζέας, Γρηγοράκη βέης Οἰκονομίδης, ἰατρὸς, Dr Abram Manoukian, Dr Hélias Mansour, Θωμᾶς Στυλιανίδης, Ἀθ. Αὐγερινὸς, Ν. Η. Καμπυθάρης, Λεωνίδας Σαρίκας, Ἰω. Μαλατάκης, Ἀθαν. Τριχαΐδης, Ἰω. Ἀναστασίου, Ἐμμ. Ἰωαννίδης.

Ἐξαιτούμεθα συγγνώμην παρὰ τῶν ἀξιοτίμων συνδρομητῶν, ὧν τὰ ὀνόματα διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον λῆψιν τῶν ἀγγελιῶν δὲν κατεγωρίσθησαν καὶ τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἀνεγράφησαν πιστῶς διὰ τὸ δυσανάγνωστον τῆς ὑπογραφῆς των.

Ὡσαύτως αἰτούμεθα τὴν ἐπιείκειαν τῶν φιλοκάλων ἀναγνωστῶν, δι' ὅσα διέλαθον τὴν προσοχὴν ἡμῶν τυπογραφικὰ λάθη.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πασχάλιον—Ὧραι τοῦ ἔτους—Ἐκλείψεις τοῦ 1900 Σελ.
Χρονολογίαι—Ἑορταί—Μηνολόγιον . . . . . 1—22
Ἡ Καλλονή—**Γεροντικοὶ παλμοί**, ὑπὸ Μ. Ι. Πολεμίδου . . 23
Εἰς Νύκτα ἀϋπνίας, ποίημα Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου . . 30
Ὁ ἀπηγορευμένος καρπός, διήγημα Παν. Ν. Κεσίσογλου δικηγ. 32
Προσφώνησις μαθητρίας, ποίημα (Χ. Χ. Χ.) 39
Ἀγαπᾶτε τὰ δάση, Ἐκδρομὴ εἰς Βάστιαν Ν. Βασιλειάδου, ἰατροῦ. 40
Ἀπὸ τὰ μαῦρα κρῖνα, ποίημα Ἀγγέλου Σημηριώτου . . . 46
Τὸ νέον κατὰ τῆς Ναυτίας φάρμακον, τοῦ κ. Μιλτιάδου Ι. Πολεμίδου, ὑπὸ Κωνστ. Μούγερη ἰατροῦ 48
Σκόρπια λούλουδα, ποίημα Ἀνδρέου Ι. Πολεμίδου 52
Ἀσφαλὲς κατὰ τῆς Ναυτίας, ὑπὸ Μιλτ. Ι. Πολεμίδου . . . 53
Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματός σου, ποίημα (Ἐκείνης) . . . 57
Στὰ χιώτικα νερά, ὑπὸ Ἀνδρέου Ι. Πολεμίδου 58
Ἐπικήδειον εἰς Βίκτωρα Τοπούζην ὑπὸ Π. Ν. Κεσίσογλου δικηγ. 63
Κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν, (ἐκ τοῦ γερμ.) ὑπὸ Γ. Καρατζᾶ 65
Τί εἶναι τὸ μειδίαμα, ποίημα (Χ) 70
Τὸ ὡραῖον φῦλον, ὑπὸ Μιλτ. Ι. Πολεμίδου 71
Ἡ Ἀχτῖδα, ποίημα Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου 74
Πῶς ἠμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ τὴν ἡλικίαν ἑνὸς ἀνθρώπου, ὑπὸ Γ. Καρατζᾶ 75
Διάφορα 76
Ἡ ὑπηρέτρια, (κατὰ τὸ γαλλικὸν) ὑπὸ Ἐμμ. Τ. Ταβανιώτου 78
Μελαγχολικαὶ σκέψεις, ποίημα (Χ. Χ. Χ.). 92
Παραίνεσις πρὸς τὰς μελλονύμφους νεάνιδας, ὑπὸ Α. Τράντου 94
Τὰ διὸ ἀηδόνια, ποίημα Ἠλ. Ι. Ἀσπιώτου, ἰατροῦ. . . 101
Ἀπάντησις Κ. Ν. Μαρκοπούλου πρὸς Μ. Ι. Πολεμίδην . . . 102
Ἐπὶ τῷ ἀώρῳ θανάτῳ Μιχαὴλ Ι. Μερσίνογλου (Π. Ι. Α) . 108

Ὁ κόσμος, ὑπὸ Ἀχ. Γεωργιάδου. 109
Ὀλίγοι στίχοι εἰς μνήμην τῆς πολυθαλρύτου Πολ. Κ. Χωριανοπούλου ὑπὸ Κωνσταντίνου Ν. Μάρκ. 114
Ἐκείνη κι' ἐκεῖνος ὑπὸ Μελτ Ι. Πολεμίδου. 116
Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματος τῆς Δος Αἰκατερίνης (Γ.Θ.Σ.) 118
Διάφορα 119
Μυστικό, ποίημα Ἀνδρέου Ι. Πολεμίδου 124
Ἐκ τῆς μαγειρικῆς 122
Ἐρημιά, ποίημα Ἰω. Γρυπάρη 125
Ὁ Μύσταξ, (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) ὑπὸ Μαύρου. 126
Ὁ Ἀντιφωνήτης, ὑπὸ Παν. Ν. Κεσίσογλου δικηγόρου . . 132
Ἡ Βοσπορίς. 138
Δημώδης ὑγιεινή, ὑπὸ Κωνστ. Μούγερη 140

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ
1942